DARWIN BU GERÇEKLERİ BİLMİYORDU

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı:Aralık 2005

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HÜRRİYET BİLİM DERGİSİNE CEVAP: İNSAN POLİTİK BİR HAYVAN DEĞİLDİR

H*ürriyet Bilim* dergisinin 1 Haziran 2002 tarihli sayısında "İnsan mı 'Politik Hayvan' Şempanze mi 'Politik İnsan'" başlığıyla bir yazıya yer verildi. Bu yazıda, insanlardaki iktidar oyunları, nüfuz mücadeleleri, blöf, yardım isteme, çıkar hesapları gibi sosyal davranışların daha iyi anlaşılması için, şempanzelerin davranışlarının incelenmesi gerektiği öne sürülüyor, ve bu davranışların insanlara maymunlarla ortak atalarından miras kaldığı iddia ediliyordu.

Bu yazı ayrıca bazı şempanze, orangutan ve insan resimleriyle de süslenmişti. Resimlerde, insanlarla bu hayvanlar arasında görülen benzer bazı davranışlar gösterilmekteydi. Örneğin, elini ileriye doğru uzatan bir şempanze resminin üzerinde Tony Blair'e doğru elini uzatan İtalya Başbakanı Sylvio Berlusconi'nin bir resmi bulunmaktaydı. Evrimci yazara göre, bu benzerliğin açıklaması şu idi: Kolun ileri doğru uzatılması, yardım isteyen şempanzenin politik aracı idi. Söz konusu resimde ise, Blair'den yardım isteyen Berlusconi elini ileri doğru uzatmıştı. Yani bu iddiaya göre, hem şempanze hem de bir ülkenin başbakanı aynı jest ile, aynı şeyi ifade ediyorlardı. Bir başka resimde ise, biri gülen diğeri ise yüzünü asan iki insan bulunmaktaydı. Bu resmin yanına ise biri gülen diğeri somurtan maymun resimleri konmuş ve bunlar hem insanların hem de maymunların rekabetine örnek olarak gösterilmişti. Yazı bu şekilde resim benzetmeleri ile, hiçbir bilimsel delil verilmeden, sadece evrim propagandası yapmak amacıyla tasarlanmıştı.

Sadece şempanzelerin değil, birçok hayvanın insanlara benzer davranışları vardır, ancak bu onların insanın evrimsel akrabası olduğunu göstermez

Söz konusu benzetmelerin hiçbiri bilimsel değildir. Aynı şekilde, doğadaki birçok canlının resimleri veya davranış şekilleri örnek alınarak, insanlarla benzetme yapılabilir ve bu hayvanlar insanlarla ortak bir atadan gelmiş gibi gösterilebilir. Söz gelimi, yuvasına kestiği bir yaprağı taşıyan bir karınca resminin yanına, akşam eve dönerken alışveriş yapan bir babanın resmini yerleştirip, "işte bu benzerlik insanın karınca ile ortak bir atadan geldiğini göstermektedir" diyebilirsiniz. Veya kış için yiyecek stoklayan köknar kargalarının resminin yanına, buzdolabının derin dondurucusuna kış için çilek koyan bir kadının resmini koyduğunuzu ele alalım. Bu kez de "bir sonraki mevsim için meyve toplayarak, korunaklı bir yere saklamak insana evrimsel atalarından kalmış bir davranış şeklidir" yorumunu yaparak, köknar kargaları insanın atasıdır sonucuna varabilirsiniz. Baraj inşa eden kunduzlar, ağ ören örümcek, bal peteği inşa eden balarısı aynı mantıkla, insanlara benzetilebilir ve her biri ayrı ayrı, söz konusu yazıda olduğu gibi, "insanın kuzenleri" olarak tanıtılabilir. Ancak bu tür çıkarımlar yapmanın ne bilimsel ne de mantıksal bir yönü olmayacağı açıktır.

Evrimciler, maymunların bazı davranışlarını insanlara benzeterek büyük bir heyecana kapılırlar ve maymunların insanların evrimsel akrabaları olduğuna kanaat getirirler. Oysa, yukarıda da belirtildiği gibi karıncalardan kargalara kadar birçok canlı, insanlara benzer davranışlar sergilemektedir. Ancak, hayvanların bu davranışları onların insanlarla evrimsel bir akrabalığı olduğunu göstermez. Herşeyden önce bu canlılar insanlara benzeyen davranışlarını bilinçsizce yaparlar. Örneğin bir baraj inşa eden kunduz bunu bir baraj mühendisinin sahip olduğu bilinç, akıl ve bilgi ile yapmaz. Bunu içgüdüleri ile yapar. Bilim adamlarının içgüdü dedikleri, hayvanların doğumla birlikte sahip oldukları program, Allah'ın onlara vahyettiği özelliklerdir. Ve bu onların çok değişik özelliklere sahip olmalarına ve bizi şaşırtan şeyler yapmalarına imkan verir; maymunların, arıların, karıncaların, termitlerin vs. bazı davranışlarında olduğu gibi.

Maymunların davranışlarını, insan davranışları ile özdeşleştirmeye çalışan, onların sosyal açıdan da insanlara yakın olduğunu kanıtlamak isteyen evrimciler, uzun yıllar boyunca maymunlarla yaşamış, maymunlar üzerinde sayısız deney yapmış, zeka testleri uygulamış, hayali ortamlara verdikleri tepkileri gözlemlemişlerdir. Sonuç olarak ise bu hayvanlarda bilinç olmadığı, insanlara benzeyen davranışları bilinçsizce yaptıkları ortaya çıkmıştır.

Bunlardan biri Louisiana Üniversitesi'nden Profesör Daniel J. Povinelli'nin, evrimcileri tümüyle hayal kırıklığına uğratan çalışmalarıdır. Povinelli, maymun ve insan davranışlarını karşılaştırmalı olarak inceleyen en önde gelen evrimci bilim adamlarından biridir. 300 şempanzeyle beraber yaşayan Povinelli'nin tarafsız araştırmaları, evrim teorisinin hayali iddiasının son dayanağını da yıkmıştır. Povinelli, uzun çalışmalarını tek bir cümleyle şöyle özetler:

"Şempanzeler, üzerlerinde yaptığım çalışmalara çok sabrettiler ama nihayetinde bana tüylü insan çocuğu olmadıklarını öğrettiler."[1]

Povinelli 20 yıldan fazla bir süredir yürüttüğü araştırmalarını *Scientific American* dergisindeki 1998 tarihli makalesinde şu şekilde aktarır:

"Basitçe söylemek gerekirse, şempanzeler görsel algıyı bizden çok daha farklı bir şekilde anlıyorlar. Laboratuvarımızdaki diğer çalışmalar şempanzelerin hiçbir davranışı psikolojik manada anlamadıklarını ortaya koydu. Örneğin dikkatlice yapılan testler maymunların işaret jestlerindeki anlamı anlamadıklarını hatta kasıtlı ve kasıtsız davranışlar arasındaki farkı kavrayamadıklarını ortaya koydu."[2]

Hürriyet Bilim dergisi ise, şempanzelerin insanlar gibi politik oyunlar yapabildikleri, jestlerle, mimiklerle kendilerini ifade edebildikleri ve bu yönlerinin insan davranışlarının kökeni olduğu iddiasındadır. Oysa, bilim adamları yaptıkları araştırmalarda, şempanzelerin bu davranışları bilinçsizce yaptıklarını, içgüdüsel olarak sahip oldukları bazı davranışlar olduğunu, ama bunun dışında psikolojik anlamda bir iletişime sahip olmadıklarını ortaya koymuşlardır.

Sonuç

Hürriyet Bilim dergisinin sayfalar ayırdığı bu yazı, içi boş bir evrim propagandasından başka bir şey değildir. İnsan davranışlarının kökeni şempanzelerin davranışları değildir. İnsan bilinç ve akıl sahibi, davranışlarının şuurunda olan, plan ve hesap yapabilen, geçmişi takdir edip, geleceğe yönelik tahminlerde bulunabilen, yargı, değerlendirme yeteneğine sahip bir varlıktır. Ne şempanzelerde, ne de başka bir hayvanda bu özelliklerin hiçbiri bulunmaz. Dıştan bakıldığında insana benzer bir tavır gösterseler bile bu hayvanlar Allah'ın onlara ilham ettiği şekilde davranırlar. Ancak yaptıklarının bilincinde değildirler.

Hürriyet Bilim dergisi, insanın politik bir hayvan olmadığını, Allah'ın kendisine üflediği ruhu taşıyan, akla ve bilince sahip bir varlık olduğunu artık kabul etmelidir.

1. Daniel J. Povinelli, *Scientific American*, 19 Kasım 1998

2. Daniel J. Povinelli, *Scientific American*, 19 Kasım 1998

HÜRRİYET BİLİM DERGİSİNİN İNSAN ZEKASININ SÖZDE EVRİMİ HAKKINDAKİ SPEEKÜLASYONLARI

Hürriyet gazetesinin 11 Mayıs 2002 tarihli Bilim ekinde, "Zekayı Geliştiren Ne Oldu?" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda, bazı evrimci bilim adamlarının, insan zekasının nasıl geliştiği hakkındaki evrimci spekülasyonlarına yer verilmişti. Yazıda adı geçen bilim adamlarının her birinin, bir başka iddiayı savunduğu ve bir diğerininkini kabul etmediği belirtilmekteydi.

İnsan zekası, evrimcilerin açıklayamadıkları konuların başında gelir. İnsan, zekası ve düşünme, konuşma, estetik anlayışı gibi yetenekleri ile, tüm diğer canlılardan ayrılan bir varlıktır. Evrimciler ise, düşünmeyen, konuşmayan hayvanların nasıl olup da, insan gibi; kavramları sembollerle isimlendirebilen, anlama yeteneğine sahip, mantıklı değerlendirmeler yapabilen, fikir sahibi olan, en karmaşık konuları bile öğrenip hafızasına kaydedebilen, fizik problemleri çözen, yeni buluşlar yapabilen, sanat eserleri, mimari şaheserler meydana getiren, estetik duygusu sayesinde güzellikten, düzenden, simetriden, temizlikten zevk alan, ülkeler yöneten zeki varlıklara dönüştüklerine açıklama getiremez.

Evrimcilerin, insan zekasının sözde evrimi hakkında öne sürdükleri senaryolar ise son derece bilimdışıdır. Bu iddialara göre, yarı maymun yarı insan canlıların, ya birarada yaşamaya başladıkları için ya da dik durmaya başladıklarında iki elleri boş kaldığı ve bu ellerini kullanarak aletler yaptıkları için zekaları gelişmiştir. Ancak bunların her biri birçok yönden son derece saçma iddialardır.

Evrimciler Lamarckçı Hurafelerden Kurtulamıyorlar

"Toplu yaşama veya alet yapmak için ellerin kullanılması yoluyla beynin evrimleşmesi" iddiası, Lamarkist bir hurafe niteliğindedir. 18. yüzyılda yaşayan Fransız biyolog Lamarck, bundan 100 yıl kadar önce kesin olarak çürütülmüş olan "kullanılan organların gelişerek evrimleşmesi" iddiasını ortaya atmıştı. Lamarck, canlıların yaşamları sırasında kazandıkları değişimleri sonraki nesillere aktardıklarını öne sürmüştü. Ünlü zürafalar örneğinde, bu canlıların eskiden çok daha kısa boyunlu olduklarını, ancak yüksek ağaçlara ulaşmak için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirdi.

Bundan dolayıdır ki, sosyal yaşantı veya alet yapımı gibi herhangi bir nedenle beynin daha çok kullanılmaya başlanması, beynin evrimleşmesi için bir neden olamaz. Bir insan bu şekilde beynini geliştirmiş olsa bile, bu "sonradan kazanılmış bir özellik" olur ve kalıtım kanunlarına göre, bu özellik bir sonraki nesle aktarılamaz.

İnsan Beyni, Tesadüfen Gelişemeyecek Kadar Komplekstir

İnsan beyni son derece kompleks bir yapıdır. Böyle bir yapının, evrim teorisinin öne sürdüğü mutasyon ve doğal seleksiyon gibi mekanizmalarla, yani tesadüfler sonucunda gelişmesi kesinlikle imkansızdır.

Ünlü bilim yazarı Dr. Isaac Asimov, beynin sahip olduğu üstün yaratılış için şöyle der:

Bir buçuk kilogram ağırlığındaki insan beyni, bildiğimiz kadarıyla evrendeki en kompleks ve en düzenli şekilde yapılanmış maddedir. [1]

Beynin sahip olduğu kompleks yaratılışı anlatmak için, bu organın yapısından tek bir örnek verelim: Beyinde üç tür hücre vardır; bunlar birbirleriyle bağlantılı sinir hücreleri olan nöronlar, onları destekleyen ancak işlevleri tam olarak anlaşılamamış olan glial hücreler ve beyin içindeki damarları ve kılcal damarları oluşturan kardiovasküler hücrelerdir. Yetişkin bir insanın beyninde ortalama 10 milyar nöron vardır. Nöronların "akson" ve "dendrit" adı verilen çıkıntıları bulunur ve nöronlar bu çıkıntıları sayesinde birbirlerine bağlanırlar. Sinaps olarak adlandırılan bu bağlantılar sayesinde bir beyin hücresi diğerine mesajlar gönderir. Ünlü biyokimyacı Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı eserinde nöronların arasındaki bağlantı sayısının yaklaşık 1 katrilyon (10^{15}= 1.000.000.000.000.000) olduğunu belirtip sözlerine şöyle devam eder:

10^{15} sayısı elbette algılarımızın üzerinde bir sayıdır. ABD'nin yarı büyüklüğündeki bir arazi düşünün (1 milyon mil kare). Bu bölgede 1 mil kareye 10.000 ağaç düşmektedir. Eğer her ağacın 100.000 tane yaprağı olduğunu kabul edersek, bu bölgedeki yaprak sayısı beynimizdeki bağlantıların sayısına eşit, yani 10^{15} olacaktır.[2]

Kafatasınızın içine sığacak kadar küçük olan beyninizin içindeki bu olağanüstü sayıdaki ve komplekslikteki bağlantıların her biri, tam olması gerektiği şekilde ve belirli bir amaç için yaratılmıştır. Allah'ın yaratmasındaki çok üstün bir yaratılışın sonucu olan bu bağlantılar vasıtasıyla birbirinden bağımsız işleri birbirine karıştırmadan aynı anda gerçekleştirebilirsiniz. Örneğin bu satırları okurken aynı zamanda müzik dinleyebilir, bir yandan da kahvenizi yudumlayabilirsiniz. Ayrıca beyniniz, tüm bunlar esnasında sizin adınıza, siz farkında bile olmadan, kalp atışlarınızı düzenler, kandaki oksijen miktarını çok hassas bir seviyede sabit tutarak nefes alıp vermenizi sağlar, vücut ısınızı ya da böbreklerinizden atılacak atık madde oranlarını belirler, kaslarınızın hangilerinin hangi sıra ya da şiddette kasılarak elinizdeki bardağı devirmeden ağzınıza götürebileceğinizi hesaplar, dik durmanız için gerekli olan çok detaylı denge hesaplarını yapar. Bunlar gibi birbirinden farklı yüzlerce işlem, hayatınız boyunca, beyniniz tarafından en mükemmel biçimde gerçekleştirilir. Siz ise bu işlemler için beyinde yapılan hesaplamalardan haberdar bile olmazsınız.

Böyle kusursuz bir organın tesadüfen meydana geldiğini ve geliştiğini iddia etmek ise akıl dışıdır.

Fosil Kayıtları Beynin Evrimi Hakkında Hiçbir Delil Sunmamaktadır

Evrimciler, tüm canlıların yaratıldığı gerçeğini kabul etmemek konusunda kendilerini şartlandırdıkları için, diğer tüm canlı sistemler ve organlar gibi beynin de rastlantılara dayalı bir evrimleşme sonucu geliştiğini iddia ederler ve daha önce de belirtildiği gibi bu konuda birçok senaryo üretirler.

Evrimcilere bu kadar serbest bir şekilde gerçek dışı senaryo yazma imkanı veren etken ise, özellikle de fosil alanında, bu konudaki delillerin azlığıdır. Beyin yumuşak bir dokudur. Yumuşak dokular bazı özel şartlar dışında daha zor fosilleşirler, bu yüzden insan beyninin yapısına dair hiçbir fosil kaydı yoktur. Ayrıca mevcut kafatası fosilleri de beyin hakkında yeterli bir açıklama yapmak için kullanılamamaktadır. Bu yüzden beynin evrimi senaryoları, söz konusu yazıda da olduğu gibi, çeşitli tahminler ve temennilerle sınırlanmıştır.

Beynin kökeni konusunda kesin yorumlar yapmanın mümkün olmadığı, Britannica Ansiklopedisi'nde şu şekilde belirtilir:

Beyin dokusu fosilleşmediği için sadece modern insan beyni ayrıntılı olarak incelenebilir... Yok olan hominidlerin kafataslarının içleri çoğu zaman beyin şekli ve hacmini incelemeye uygundur ancak, bütün çalışmalara rağmen, bu araştırmalardan elde edilen güvenilir işlevsel bilgi birikimi azdır. İlk insanların konuşma kabiliyeti, işçilik becerileri, görsel ve işitsel özelliklerinin seviyesi gibi konular, modern insana bakılarak yapılan genellemeler dışında kesinlikle kestirilemez.[3]

Sonuç

İnsan zekası ve insan beyninin sahip olduğu olağanüstü özellikler, evrim teorisinin öne sürdüğü mekanizmalarla açıklanamamaktadır. Evrimciler her konuda olduğu gibi bu konuda da spekülasyonlar yapmaktadırlar. Nitekim, *Hürriyet Bilim* dergisindeki yazı da bu spekülasyonları ortaya koymakta, birkaç evrimcinin birbiriyle çelişen görüşlerini aktarmaktadır. Bilimsel olma iddiasındaki bu derginin, spekülasyonlara, ön yargılarla üretilmiş hikayelere değil, bilimsel olarak ispatlanmış, somut bilgilere yer vermesinin okuyucular için daha faydalı ve bilgilendirici olacağı kanaatindeyiz.

1. Isaac Asimov, In the Game of Energy and Thermodynamics You Can't Even Break Even, *Smithsonian*, June 1970, s. 10

2. Michael Denton, *Evolution: A Theory In Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 330

3. *Encyclopædia Britannica*, 2001 Deluxe Edition, Beyin (Brain) maddesi

HÜRRİYET BİLİM DERGİSİNDEN BİR BİLİMSEL GAF DAHA: BALIK YİYEN ŞEMPANZELER İNSAN OLDU

H*ürriyet Bilim* dergisinin 15 Haziran 2002 tarihli sayısında *"Zekada balık teorisi"* başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda geçen bazı bilimsellikten uzak ve akıl dışı iddiaların cevapları aşağıda verilmektedir.

İnsan Beyninin Balık Yiyerek Geliştiği İddiası Bilim Dışıdır

Söz konusu yazıda, "insanın şempanze beyinli atalarının balık, istakoz, midye gibi deniz ürünlerini tercih ettikleri için beyinlerinin geliştiği ve şimdi dünyayı yöneten akıllı varlıklara dönüştüğü" iddiası yer alıyordu.

Bu, hem bilimsel hem de mantıksal açıdan kabul edilemez bir iddiadır. Bu iddianın dayandırıldığı nokta ise şudur: Deniz ürünlerinin birçoğunda DHA denen yağlı bir asit bulunmaktadır. DHA aynı zamanda, beyin ve göz için önemli bir yapısal maddedir. Bu bağlantı sonucunda bir besin uzmanı olan Prof. Stephen Cunnane, şempanze beyninin deniz veya göl kenarında, deniz ürünleri yiyerek insan beynine evrimleştiği iddiasında bulunmuştur.

Ancak, bu iddiada önemli bir aldatmaca bulunmaktadır. Çünkü, örneğin bir insan, hayatı boyunca çok fazla deniz ürünü yiyebilir, DHA isimli maddeden vücuduna çok fazla alabilir. Bunun sonucunda beyni daha sağlıklı olabilir, beynini daha kapasiteli kullanabilir, bunaklık, şizofreni gibi rahatsızlıklardan bu şekilde korunabilir. Ancak, bu kişi bu özelliklerini kendi çocuklarına aktaramayacaktır, çünkü balık yiyerek elde ettiği bu avantajlar, onun genetik yapısında bir değişiklik meydana getirmemiştir. Dolayısıyla, daha önce de belirttiğimiz gibi kalıtım kanunlarına göre, yaşamı sırasında elde ettiği bu özelliklerini çocuklarına, yani bir sonraki nesile aktaramaz. Bunun daha iyi anlaşılması için şöyle bir örnek verebiliriz: Vücut geliştirme sporu yapan bir babanın çocuğunun kaslı olarak doğmasını beklemeyiz. Bu çocuğun kaslı bir vücuda sahip olması için babası gibi spor yapması gerekir.

Balık yiyerek beynin geliştiği iddiası, 20. yüzyılın başlarında kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile terkedilmiş Lamarckçı görüşün bir örneğidir. Evrimciler, Lamarckçılığın bilimsel olmadığını bildikleri halde, göz boyamak, konu hakkında detaylı bilgisi olmayanları telkin yoluyla etkilemek için bu tür evrim hikayelerini sık sık kullanırlar. İnsan beyninin sözde evrimi ile ilgili hikayeler de, hep bu Lamarckçı görüşün bir uzantısıdırlar. Örneğin, iki ayak üzerinde yürümeye başlarken eli boş kalan ve elini kullanmaya başlayarak beynini geliştiren insanımsının hikayesi, patates yiyerek beyni gelişen şempanzenin hikayesi hep bu tür hurafelerdir.

Sonuç olarak, bir canlı hayatı boyunca sürekli balık yese bile bundan elde ettiği zeka gelişimini bir sonraki nesle aktaramayacağı için, "balık yiyerek sürekli artan bir beyin gelişimi" görülmeyecektir.

Ayrıca, *Hürriyet Bilim* dergisinin gözden kaçırdığı çok açık bir gerçek daha vardır: Hayatı boyunca sadece balıkla beslenen birçok canlı vardır. Ve bu canlılar milyonlarca

yıldır balık ve deniz ürünleri yemektedirler; örneğin ayılar, pelikanlar, penguenler... Ancak, bu canlıların hiçbirinin beyni, milyonlarca yıldır bir evrim geçirmemiştir. Hiç kimse, ayıların veya pelikanların balık yedikleri için müthiş gelişmiş bir beyne sahip olduklarını, akılları ile dünyaya hakim olup, sanat eserleri meydana getirdiklerini, medeniyetler kurduklarını, gökdelenler inşa ettiklerini iddia edemez. Bu durum, balık yiyerek beynin evrimleştiği iddiası ile çelişkili değil midir?

BİLİM VE TEKNİK DERGİSİNİN İNSAN DAVRANIŞLARININ KÖKENİ HAKKINDAKİ YANILGILARI

B*ilim ve Teknik* dergisinin Nisan 2002 tarihli sayısında, "Kıskançlık" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda, kıskançlığın sözde evrimsel süreç içinde kazanılmış bir özellik olduğu öne sürülüyordu.

Evrim teorisi, insanın biyolojik kökenine dahi bilimsel bir açıklama getiremezken, evrimciler sanki evrim teorisi bilimsel bir gerçekmiş gibi, insan davranışlarını da kendi ideolojileri doğrultusunda açıklamaya çalışmaktadırlar. Aşağıda, kıskançlığın neden evrimsel bir sürecin sonucu olmadığı ve evrimcilerin insan davranışlarının kökeni hakkındaki iddialarının geçersizliği açıklanacak ve bu tür iddiaların toplum ahlakına yönelik bir tehdit olduğuna dikkat çekilecektir.

Kıskançlığın, "Evrimsel Bir Uyum" Olduğu Yanılgısı

Bilim ve Teknik dergisindeki "Kıskançlık" başlıklı yazıda, kıskançlığın evrimsel kökeni konu edilmiştir. İnsan davranışlarının kökenini evrim teorisi ile açıklamaya çalışan evrimsel psikologların iddiasına göre, kıskançlık insanlara maymunsu atalarından miras kalmıştır ve sözde evrim süreci içinde canlıların çevrelerine uyum sağlamaları ve hayatta kalmaları için bazı faydalar sağlamıştır. Evrimsel psikologlar, kıskançlığın erkeklerde ve kadınlarda farklı nedeni olduğunu, her iki nedenin de evrime katkısı olduğunu savunmaktadırlar.

Evrimcilerin bu hipotezine göre; "Erkekler 'cinsel kıskançlığa' daha eğilimlidirler. Bunun nedeni ise şudur: erkek, genlerini bir sonraki nesle ne oranda bir başarıyla aktardığından hiçbir zaman emin olamaz. Örneğin bir kadın hamile kaldığında, yavrularının genetik malzemesinde kendi genlerinin de bulunduğunu bilir. Ancak, erkekler için hep bir şüphe bulunmaktadır, çünkü yavrular gerçekte başka bir erkeğe ait olabilir. Dolayısıyla, erkeğin genlerini bir sonraki nesle aktaramama ihtimali oluşur. Bu nedenle erkekler, eşlerinin cinsel aktivitesini kontrol etmeye uyum sağlamışlardır."

Bu varsayımlar evrimci psikologların "erkekler eşlerinin cinsel sadakatlerinden endişe ederler, eşlerini cinsel açıdan kıskanırlar" görüşünü benimsemelerine neden olmuştur. Evrimci psikologlara göre "kadınların kıskançlığı ise duygusaldır, onlar erkeklerin duygusal sadakatlerini kıskanırlar. Çünkü duygusal sadakati olmayan bir erkek vaktini ve emeğini yeteri kadar kendisine ve çocuklarına ayırmayacağı için kadın yavrularını yetiştirmede güçlük çekecektir. Bu ise ona evrimsel açıdan bir dezavantaj getirecektir. Ancak duygusal kıskançlık, onun bu dezavantajı bertaraf etmesine yardım edecektir."

Evrimcilerin bu hipotezini test etmek için birçok farklı psikolog farklı deneyler ve çalışmalar yürüttüler. Ancak bu testlerin sonuçları hep belirsizdi ve evrimciler bekledikleri sonuçları elde edemediler. Son olarak, DeSteno, Balovey, Harris ve Christenfield isimli bilim adamları daha net sonuçlar alabilecekleri, farklı parametreler kullandıkları deneyler ve araştırmalar yürüttüler. Bu deneylerin sonuçları ise evrimsel psikologların öne sürdükleri varsayımlar ile çelişkili çıktı.

American Psychological Society'nin yayını olan *APS Observer*'da yayınlanan bir haberde, bu konuda elde edilen sonuçlar şöyle değerlendirilmektedir:

Toronto'daki APS Yıllık Konvansiyonun'da, Northeastern Üniversitesi'nden David A. DeSteno'nun başkanlığında, "Sex Differences in Jealousy: Evolution or Artifact?" (Kıskançlıkta Cinsel Farklılıklar: Evrim veya İnsan Yapımı?) başlığı altında, araştırmacılar bu konudaki evrimsel görüşle kesinlikle çelişen yeni araştırma sonuçlarını ortaya koydular… Bu araştırmaların sonuçları gösteriyorki, cinsel-duygusal kıskançlık arasındaki cinsel farklılıklar evrimleşmiş psikolojik mekanizmaların değil, ben merkezciliğin bir sonucudur.[1]

Bir başka deyişle kıskançlık duygusunun evrimsel bir kökeni yoktur. *Bilim ve Teknik* dergisinde yer alan tez, sadece evrimcilerin varsayımlarına ve hayal güçlerine dayalı, kıskançlığın kökenini evrim teorisine uydurmak için üretilen zorlama senaryolardır. Hiçbir bilimsel gözlem, deney ve araştırma ile desteklenmeyen bu iddiaların geçersizlikleri de tarafsız psikologların detaylı araştırma ve deneyleri ile gösterilmiştir.

Evrimcilerin İddiasındaki Mantıksızlık

Evrimci psikologların yukarıda sözü edilen iddialarına göre, canlılar evrim süreci içinde kıskançlığın kendilerine fayda getireceğini görmüşler ve bu nedenle kıskançlığı benimsemişlerdir. Yazıda şöyle denmektedir:

Kıskançlık bize hangi uyumsal yararları sağlıyor? Bu sorunun yanıtı evrimsel psikologlara göre kısaca şöyle: Kıskançlık üreme için tehlike oluşturabilecek tüm dış etkenlerle başedebilmeyi sağlayan ve atalarımıza bu bakımdan önemli ölçüde yardım etmiş olan bir tutku.

Bu iddiaya göre, sözde hayvan olan atalarımız, kıskançlığın üremelerine fayda sağladığını görerek bu özelliği benimsemişler ve ayrıca sonraki nesillere aktarmışlardır. Yani bir maymun, söz gelimi eşini kıskandığında genlerini bir sonraki nesle aktarmayı daha fazla garantilediğini görmüş, bunun sonucunda ise kıskanç olmaya karar vermiştir. Bu özelliğini, kendi yavrularına nasıl aktaracağı ise, evrimci psikologların açıklama getirmedikleri, hatta hiç sözetmedikleri bir konudur. Bu noktada bir diğer saçmalık ise, bir hayvanın genlerini bir sonraki nesle aktarma konusunda endişe duyması ve bunun için bir yöntem belirlemesidir. Nitekim, bu hipotezin savunucularından psikolog David Buss bu mantıksızlığı fark etmiş ve şöyle demiştir:

Hiçbir erkek "karım başka biriyle cinsel ilişki kuruyor, kalıtsal babalığım tehlikeye girecek, böylece genlerim yeni kuşaklara aktarılamayacak... diye düşünmez.

Peki öyle ise bu bilinç kime aittir? Bu erkeğin genlerine mi? Yoksa "doğa" mı bu erkek için endişelenmekte ve genlerini bir sonraki nesle aktarmasını garantilemek için ona kıskançlık duygusunu aşılamaktadır? Elbette ki bunların hepsi saçmadır. Ortada bu kaygıyı taşıyacak bir bilinç yokken, böyle bir süreçten sözetmek elbette ki imkansızdır.

Ayrıca günümüzde, kıskançlık hissini en yoğun taşıyan bir insan dahi, genlerini bir sonraki nesle aktarma kaygısı taşımamaktadır. Kıskançlık, tamamen insanların karakterleri, yetiştiriliş şekilleri, içinde bulundukları çevre, sahip oldukları ahlak ile ilgili olarak geliştirilen bir özelliktir.

Görüldüğü gibi, evrimcilerin bu tür iddiaları tamamen hayal ürünü senaryolardan ve yakıştırmalardan oluşmaktadır. Bu iddiaların bilim adamı sıfatı taşıyan kişilerin ağızlarından veya kalemlerinden çıkması insanları aldatmamalıdır. Akıl ve sağduyu sahibi her insan, kıskançlığın evrimsel süreç içinde, erkek ve kadınların genlerini bir sonraki nesle aktarma kaygısının sonucunda ortaya çıkmadığını kolaylıkla görebilir.

Evrimsel Psikologlar Herşeyi Açıkladıklarını Zannederken Hiçbir Şeyi Açıklayamazlar

Evrimsel psikoloji, evrimcilerin insanların davranış biçimlerinin evrimin bir sonucu olduğunu göstermek için icat ettikleri bir alandır. Ne var ki, evrimciler insanın biyolojik kökenini dahi evrim teorisi ile açıklayamamaktadırlar. Evrim teorisi adına birçok senaryo üreten evrimci bilim adamları, evrimsel psikoloji söz konusu olduğunda çok daha inanılmaz ve mantık dışı hayal ürünlerine başvurmaktadırlar. Nitekim *Bilim ve*

Teknik dergisinde yeralan yazı da bunun tipik bir örneğidir. Evrimciler bu hayali senaryolarla, sanki evrim insan hayatındaki her konuyu açıklayan bilimsel bir gerçekmiş gibi bir hava oluştururlar.

Chicago Üniversitesinden Jerry E. Coyne, bir evrimci olmasına rağmen evrimsel psikolojinin herşeyi açıklama iddiasını bir "büyüklük tutkusu" olarak nitelendirmiş, "Evrimsel Psikolojinin Peri Masalları" başlıklı yazısında şöyle demiştir:

Sorun şu ki, evrimsel psikoloji megalomaninin (büyüklük tutkusunun) bilimsel karşılığından sıkıntı çekiyor. Evrimsel psikoloji taraftarlarının çoğu her insan hareketinin veya hissinin – bunlara depresyon, homoseksüellik, din ve bilinç de dahil- beyinlerimize doğal seleksiyon ile konduğuna ikna oldular. [2]

Genetik profesörü Gabriel Dover ise evrimcilerin her alanda hikaye anlatma kapasitesini şöyle ifade etmektedir:

Yerli yerinde hikaye anlatma problemi… çok daha derin ve geniş; evrimsel psikoloji, Darwinci tıp, dilbilim, biyolojik etik ve sosyobiyoloji gibi birçok yeni bilim dalını da içeriyor. Burada, seçilim teorisinin en kaba uyarlamalarına dayanılarak, insanın neden böyle olduğuna dair en kaba açıklamalar sunuluyor. Psikolojik yapımızın varsayılan evrimsel açıklamadan payını almayan bir yönü yok gibi görünüyor…[3]

Sheffield Üniversitesinden davranışsal çevrebilimci Tim Birkhead ise evrimsel psikoloji hakkındaki bir çalışma için yaptığı eleştirisinde şöyle demektedir:

Çok fazla bir çabaya gerek kalmadan, evrimsel psikoloji gerçek bilim olmak yerine teorik bir eğlence olarak kalacak.[4]

Amerikan Doğa Tarihi müzesi paleoantropologlarından Ian Tattersall ise yine evrimsel psikoloji alanındaki çalışmalar için şöyle demektedir:

Sonuçta biz burada bilimin değil, bir masalcının sanatının ürününe bakıyoruz.[5]

Kısacası insan davranışlarını evrim teorisi ile açıklamaya çalışan her hipotez, bir masaldan farksızdır. Bu gerçeği evrimciler de bilmelerine rağmen, "evrim teorisi herşeyi açıklayacak kadar sağlam ve bilimsel bir teoridir" izlenimi verebilmek için bu masallara göz yummaktadırlar.

Evrimsel Psikolojinin Kabulü Toplum Ahlakına Yönelik Ciddi Bir Tehdittir

İnsan davranışlarının ve özelliklerinin evrim teorisi ile açıklanması yönündeki çalışmalar aslında toplum ahlakı için önemli bir tehlike oluşturmaktadır. Çünkü insanın hayvandan evrimleştiğini öne süren evrimciler, insan davranışlarını, psikolojisini, özelliklerini ve toplumları hayvanların özellikleri ile özdeşleştirerek yorumlarlar. Evrimsel psikologlara göre, her insan davranışının evrimsel bir kökeni bulunmaktadır ve hayvan olan atalarımız bu davranışı evrimsel bir fayda için benimsemişlerdir. Söz gelimi evrimsel psikologlara göre, bir insanın şiddet içeren davranışlarda bulunmasının nedeni, evrim süreci içinde maymun atalarının şiddetten fayda sağlamış olması ve bu nedenle hayatta kalmasıdır. Bu mantığa göre, şiddet doğaldır, canlıların hayatta kalmaları için gereklidir.

Her ne kadar evimsel psikoloji yeni bir bilim dalı gibi görünse de, temelinde yatan görüşü teorinin kurucusu Darwin tarafından 19. yüzyılda özetlenmişti. *The New Republic*'in baş editörü, bilim, teknoloji ve felsefe yazarı Robert Wright, *The Moral Animal* isimli kitabında bunu şöyle belirtir:

İnsanlıktan çıkaran biyokimyasal veriye ikinci karşılık Darwin'indi- tam bir feragat. Hür iradeden vazgeçin; kimse hiçbir şey için suçlanmayı veya itibar sahibi olmayı hak etmez; hepimiz biyolojinin köleleriyizdir. Darwin notlarında şöyle yazmıştı: "Kötü ruhlu bir adamı hasta bir insan gibi görmeliyiz. Nefret edip, tiksinmektense acımak daha uygun olur".[6]

Darwin'in öncülüğünü yaptığı bu görüşe göre, suç işleyen bir insan aslında suçsuzdur, çünkü suç işlemek onun genlerinde vardır, bu nedenle suçlanmamalı, ceza görmemelidir. Buna göre, insanın vicdanı, iradesi, aklı bulunmamaktadır, "genlerinin kölesidir".

Evrimsel psikologların, ahlakı ve vicdanı tamamen gözardı eden, insanları gen makinası gibi gören bu görüşlerinin en çarpıcı örneği Randy Thornhill ve Craig Palmer isimli iki profesör tarafından 1999 yılında yazılan *"Tecavüzün Doğa Tarihi" (A Natural History of Rape)* isimli kitapta verildi. Bu evrimci yazarların iddiasına göre, tecavüz tüm diğer kötülükler gibi, evrim süreci açısından anlaşılabilirdi. Çünkü evrimsel görüşe göre erkeklerin mümkün olduğunca daha fazla kadın ile daha fazla yavru üretmeleri doğal bir evrimsel dürtü idi. Eğer erkek içinde bulunduğu toplumda bunu yapmaya istekli kadın bulamazsa, o zaman tecavüze başvurmalıydı.

Evrimsel psikologların insanı hayrete düşüren, toplum içindeki yozlaşmayı "bilimsellik kılıfı" altında körükleyen açıklamalarının bir diğeri ise, 1996 yılında gazetelerde yayınlanan bir haber üzerine geldi. Harvard Üniversitesi hukukçularından, evrim karşıtı yayınları ile tanınan Philip E. Johnson *Wedge of the Truth* isimli kitabında bu konuyu şöyle aktarmaktadır:

1996-1997 yıllarında gazeteler bebek cinayetleriyle ilgili şok edici iki vakayı bildiriyordu. Birinde on sekiz yaşında iki kolejli aşık bir otel odasında bebeklerini dünyaya getirdiler, onu öldürdüler ve sonra cesedi çöpe attılar. Diğerinde ise on sekiz yaşındaki genç kız, okul balosunu bırakarak banyoda doğum yaptı, bebeği ölü olarak bir çöp kutusuna attı ve dans salonuna geri döndü. İki olay da cinayet suçlamasıyla yargıya intikal etti ve geleneksel yorumlar bu olayları ahlaki çöküntüye ya da bir tür zihinsel bozukluğa bağlıyordu.

Massachussetts Enstitüsü Psikoloji kürsüsünde psikoloji profesörü olan Steven Pinker evrimci psikolojinin önde gelen destekçilerindendir. Onun daha farklı bir açıklaması vardı: Genetik bir zorunluluk. *New York Times* adlı gazetede yazan Pinker, bebeği doğduğu günde öldürmenin zihinsel bir hastalık olmadığını, çünkü "tarih boyunca bunun birçok kültürde uygulandığını ve kabul edildiğini" iddia etti. Ona göre bebeğin öldürülmesi evrimsel tarihimiz boyunca anneden gelen genlerimize işlenmişti. İlkel koşullar altında annelerin mevcut yavrularına yeterli bakımı sağlamak ve yeni

doğan bebeklerini beslemek arasında zor bir tercih yapmaları gerekmekteydi ve buna göre *"eğer bebek hasta doğduysa ve hayatta kalması pek muhtemel değil ise, o zaman eksikleri ortadan kaldırarak tekrar denemeye devam edebilirler"*di... Pinker'a göre... *"ilk bir iki günde beklenmedik bir bebeği öldürmek kesinlikle doğal ve doğru bir hareket olarak görünmektedir."*[7]

Sadece kıskançlık değil, tecavüz, acımasızlık, saldırganlık gibi özelliklerin evrimin doğal bir sonucu olduğunu öne sürmek ve bu tür kötü ahlak özelliklerini gösteren insanları suçlu görmemek, toplum ahlak ve düzenini temelinden sarsacak, insanlığı olağanüstü büyük bir yıkıma götürecektir. Özellikle 20. ve 21. yüzyılda saldırganlık, bencillik, zalimlik, ahlaki dejenerasyon, savaş gibi kötülüklerin giderek yaygınlaşması ve bunların dozajının artmasının temelinde Darwinistlerin bu telkinleri yeralmaktadır. Bilimsel yayınların yanı sıra, okul kitapları, dergiler, gazeteler Darwinist telkinlerle doludur. Gelişmiş bir hayvan oldukları, yaptıkları kötülüklerin hayvan olan atalarından kendilerine miras kaldığı ve hayatta kalmak için bunlara ihtiyaçları olduğu telkin edilen insanlar, bilinçaltlarında en olmadık kötülükleri dahi meşru görebilmekte, suça eğilim gösterebilmektedirler.

Dolayısıyla evrimsel psikolojinin hem bilimsel açıdan geçerliliği bulunmamaktadır, hem de açıklamaları toplum ahlakını temelinden zedeleyecek şekildedir. Evrimci yayınlar, evrim teorisini herşeyi açıklayan sihirli bir teori gibi göstermeye çalışırken, toplum ahlak ve düzenini kötüleştirecek, bilim ve akıldan tamamen uzak iddialarda bulunmaktan kaçınmalıdırlar.

Darwin'in Eşeysel Seçilim Teorisindeki Yanılgılar

"Kıskançlık" başlıklı yazıda yer verilen konulardan bir diğeri de Darwin'in eşeysel seçilim teorisi idi. Darwin bu teorisi ile, bazı türlerde dişi ile erkeğin neden birbirlerinden farklı özelliklere sahip oldukları sorusuna cevap verdiğini sanmıştı. Yazıda da sözedildiği gibi, Darwin tavuskuşunu örnek olarak göstermiş ve neden tavuskuşlarında erkeğin gösterişli bir kuyruğu varken dişinin kuyruğunun daha gösterişsiz olduğunu sorgulamıştı. Darwin'e göre, erkek tavuskuşları dişileri ile çiftleşebilmek ve onların dikkatlerini çekebilmek için uzun ve gösterişli bir kuyruğa sahip olmuşlardı.

Evrim teorisinin her parçası gibi, eşeysel seçilim teorisi de önemli mantık bozuklukları, bilimsel yanılgılar ve çelişkilerle doludur. Burada bunların hepsine yer verilmeyecek, sadece bazıları belirtilecektir.

1. Eşeysel seçilim teorisine göre, bir tür içindeki erkek, örneğin erkek tavuskuşu çiftleşmek için bazı estetik özellikler geliştirir. Ancak estetik özellikler, tavuskuşunun tüylerinde olduğu gibi, çoğunlukla korunma, kaçma, kamuflaj gibi konularda canlıya dezavantajlar getirir. Bu durumda, erkek çiftleşmek için bir avantaj sağlamış olsa bile hayatta kalma ihtimali azalacağı için, evrimsel açıdan bir kazanç sağlamamış olacaktır. Bu doğal seçilim ile eşeysel seçilim arasındaki çelişkilerden biridir.

2. Eşeysel seçilim teorisinin iddiasına göre, dişi tavuskuşu olağanüstü bir estetik anlayışına sahiptir. Bu elbette ki son derece mantıksız bir iddiadır. Tavuskuşlarının tüylerinin çiftleşmede önemli bir yeri olduğu bilinmektedir. Ancak erkek tavuskuşu tüylerini açtığında, dişinin tek anladığı erkeğin çiftleşmeye hazır olduğudur. Bunun dışında estetik yönden bir değerlendirme yapma ve karar verme yetenek ve kavrayışına sahip değildir. Dişi tavuskuşu uzun kuyruk gibi bariz özellikleri tercih edebilir veya uzun ve kısa kuyruğu birbirinden ayırdedebilir. Ancak, erkek tavuskuşlarının tüylerinde kolaylıkla farkedilemeyecek kadar ince detaylar da bulunmaktadır (göz deseninin üst kısmında sap olmaması, göz deseninin yakınındaki sapın kahverengi olması ve T tüylerinin karmakarışık şekli gibi). Bu ince detaylardaki değişiklikleri ayırdedebilmek içinse olağanüstü detaylı bir gözlem gerekmektedir ve birçok insan yakından incelese dahi bu özellikler arasındaki farklılıkları ayırdedemez. Fakat dişi tavuskuşları, erkek tavuskuşlarını bu kadar yakından incelemeye asla kalkışmazlar. Dolayısıyla erkeklerin tüylerindeki farklılıkları ayırdedebilmek için bir insanınkinden çok daha iyi bir göze ihtiyaçları vardır.

Darwin'in kendisi de, erkek tavuskuşları arasında güçlükle ayırdedilebilecek olan estetik özelliklerin bir sorun olduğunu anlamıştı. Ve şöyle demişti:

Birçokları dişi bir kuşun ince gölgeleri ve mükemmel desenleri takdir etme yeteneğinin kesinlikle akıl almaz olduğunu söyleyecektir. Dişi tavuskuşunun neredeyse bir insan kadar zevk alma yeteneği olması şüphesiz fevkalade bir olaydır.[8]

Dişi tavuskuşunun böyle bir ayırım yapma özelliği olduğuna dair hiçbir delil bulunmamasının yanı sıra, evrimcilerin dişi bir kuştan böyle olağanüstü bir yetenek beklemeleri ise son derece şaşırtıcıdır.

3. Eşeysel seçilim teorisinin en belirgin mantıksızlıklarından biri, tavuskuşlarının muhteşem tüylerinin nasıl oluştuğu sorusunun evrimciler tarafından cevapsız kalışıdır. Erkek tavuskuşu çiftleşmek için böyle bir gereksinim duysa dahi, muhteşem tüylerin tesadüfi mutasyonlarla oluşması kesinlikle imkansızdır.

Cambridge ve Bristol Üniversitelerinden Stuart Burgess, tavuskuşlarının tüylerinin muhteşemliğini ve evrim teorisinin bu tüylerin nasıl oluştuğunu açıklayamadığını "Tavuskuşlarının tüylerinin güzelliği ve eşeysel seçilim teorisindeki problemler" başlıklı yazısında şöyle özetler:

Tavuskuşunun kuyruğu, büyük tüyleri, parlak, ışıldayan renkleri ve karışık desenleri ile olağanüstü bir güzelliğe sahiptir. Kuyruk tüylerindeki renkler, ince-film tabakası olarak isimlendirilen optik bir etki ile üretilir. Göz deseninin yüksek derecede parlaklığı ve keskinliği vardır, çünkü renk üretim mekanizması son derece yüksek seviyede en uygun tasarıma sahiptir. Eşeysel seçilim teorisine göre, tavuskuşu kuyruğu kademe kademe evrimleşmiştir, çünkü dişi tavuskuşu çiftleşmek için güzel erkekleri seçer. Ancak, eşeysel seçilim zincirinin nasıl başladığının veya dişi tavuskuşunun neden güzel özellikleri tercih ettiğinin tatmin edici bir açıklaması bulunmamaktadır. Ayrıca,

tüylerin ve güzel desenlerin fiziksel yapısında indirgenemez kompleksklik bulunmaktadır.[9]

Burgess'in de belirttiği gibi tavuskuşunun kuyruğundaki estetik özellikleri oluşturan yapıların birçoğu indirgenemezdir. Bu şu demektir: bir yapının fonksiyonel olması için, sahip olduğu özelliklerin aynı anda, birarada bulunması gerekir, yani evrim sürecinde aşama aşama gelişerek oluşamaz.

Darwin de tavuskuşunun tüylerindeki kusursuz yaratılışı görmüş ve bu yaratılışı evrim teorisi ile açıklayamayacağını kolaylıkla anlamış ve arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta şöyle demişti:

…Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor.[10]

Sonuç olarak, evrimciler dişi tavuskuşunun çiftleşme için gösterişli bir kuyruğu tercih ettiğini ve tavuskuşlarının muhteşem kuyruklarının bu nedenle oluştuğunu öne sürerler, ancak bu kusursuz yaratılışa sahip olağanüstü güzellikteki tüylerin evrim mekanizmaları ile nasıl oluştuğunu açıklayamazlar. Bunu biraz dahi düşünecek olsalar, Darwin'in itiraf ettiği gibi "hasta olurlar." Çünkü doğadaki kusursuz yaratılış delillerini, olağanüstü kompleksklikteki yapıları biraz bile düşündüklerinde boyun eğecekleri, gönülden teslim olacakları, üstün bir güç ve akla sahip olan Yaratıcımızın varlığını açıkça görmektedirler. Ne var ki, şartlanmışlıkları ve büyüklük duyguları nedeniyle bu gerçeği kabullenememekte ve bundan dolayı büyük bir rahatsızlık duymaktadırlar.

Sonuç

Bilim ve Teknik dergisindeki "Kıskançlık" başlıklı yazı, burada da incelendiği gibi hem bilimsellikten son derece uzaktır, hem akıl ve mantık dışı izahlar içermektedir, hem de toplum ahlakını zedeleyebilecek telkinlere yer vermektedir. *Bilim ve Teknik* dergisinin, bundan sonraki yayınlarında, söz konusu noktalara dikkat edeceğini ummaktayız.

1. Avidan Milevsky, "Gender Differences in Jealously Revisited", *APS Observer*, Volume 14, number 6, Temmuz/Ağustos 2001

2. Jerry Coyne, "The fairy tales of evolutionary psychology.", *The New Republic*, 4 Mart, 2000.

3. Gabriel Dover, *"Dear Mr Darwin: Letters on the Evolution of Life and Human Nature"* [1999], University of California Press, Berkeley CA, 2000, s. 45

4. Jerry A. Coyne, "Of Vice and Men: The fairy tales of evolutionary psychology," *The New Republic* (April 3, 2000).

5. Jerry A. Coyne, "Of Vice and Men: The fairy tales of evolutionary psychology," *The New Republic* (April 3, 2000)

6. Rober Wright, *The Moral Animal*, Vintage Books, New York, 1995, s. 353)

7. Phillip E. Johnson, *The Wedge of Truth*, Splitting the Foundations of Naturalism, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois 2000, s. 111

8. Charles Darwin, *The Descent of Man*, John Murray, London1888, s. 412

9. Stuart Burgess, "The beauty of the peacock tail and the problems with the theory of sexual selection", *Technical Journal*, 15(2):94-102, 2001

10. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston: Gambit, 1971, s. 101

İNSAN KLONLAMAK, YARATMAK DEĞİLDİR

Bilindiği gibi son yıllarda en çok tartışılan konulardan biri insan klonlanması oldu. Ahlaki açıdan, uygulanmasının doğru olup olmadığı tartışılan bu önemli konu, ülkemiz basınında da geniş olarak yer aldı. Ancak çoğu kez çarpıtıldı, yanlış anlaşıldı ve yanlış yorumlandı.

Örneğin herhangi bir canlının veya insanın klonlanması konusu, "İnsan Bir Koyun Yarattı" veya 6 Ağustos 2001 tarihli Star gazetesinde olduğu gibi "Ve İnsan İnsanı Yaratıyor" gibi başlıklarla duyuruldu. Hatta, bazı medya kuruluşları, klonlamanın, Yaratılış gerçeğine karşı ve evrim teorisi lehinde bir delil olduğunu öne sürecek kadar ileri gittiler.

Ancak, bu kişi ve kuruluşların bilerek veya bilmeyerek gözardı ettikleri çok açık bir gerçek vardır: Bir canlının klonlanması, o canlıyı yaratmak değildir. Yaratmak, bir canlıyı yoktan varetmektir ve bu sadece Allah'a mahsustur. Klonlamada ise zaten var olan bir hücrenin içindeki genetik materyal ve bilgi kullanılmaktadır. Ve bu hücrenin içindeki bilgi başka bir yere, taşıyıcı olan annenin yumurtasına aktarılmaktadır. Bu, bir canlıyı yaratmak değildir.

Bunu birkaç örnekle açıklayabiliriz. Bir insan bir saksıya bir tohum ektiğinde ve o saksıda bir süre sonra bir gül açtığında, o insan o gülü yaratmış olmaz. Sadece, tohum ekmiştir. Veya bir çiftçi tarlasına tohum ektiğinde ve bir süre sonra bir ayçiçeği tarlasına sahip olduğunda, o tarlayı, o ayçiçeklerini yaratmış olmaz. Sadece tohumlarını ekerek, gübreleyip, çapalayarak ayçiçeklerinin çıkmasına uygun ortam hazırlamış olabilir.

Ayrıca, klonlama sonucunda anne rahminden doğarak dünyaya gelecek olan insan, diğer tüm insanlar gibi Allah'ın kendisine verdiği yepyeni bir ruh ile doğacaktır. Klonlama da kopyalanan sadece fiziksel özelliklerdir. Nasıl ki tek yumurta ikizlerinin bütün DNA bilgileri aynıdır ve dolayısıyla fiziksel özellikleri tıpatıp benzerdir, ancak ruhları, kişilikleri birbirinden farklıdır; klonlamada da benzer bir durum söz konusudur. Klonlama konusunda çalışmaları olan ve ilk insan klonlama konusunda izin bekleyen İtalyan doktor Prof. Dr. Severino Antinori bu konuyu şöyle açıklamaktadır:

Bu klonlama fotokopi gibi değil. Aynı kişileri yapmıyoruz ki. Vücut fotokopisi yapılabilir ama psikolojisi yapılamaz. Anneye ait DNA denilen bir yapı var. Bunu yapmak isteseler bile insanın tıpatıp aynısı kopyalanamaz.[1]

Sonuçta belirtilmesi gereken açık ve kesin gerçek, kopyalama işleminin bir "yaratma" olmadığıdır. Yaratmak, cansız maddeyi canlı hale getirmek, ona canlı bir beden ve ruh vermek anlamına gelir ki, bunun ne insan eliyle ne de doğal süreçlerle mümkün olmadığı açıkça ortadadır.

Nitekim Kuran'da da bu gerçek haber verilir ve "ölüden diriyi çıkarmanın", yani cansız maddeye can vermenin Allah'a ait olduğu açıklanır:

O ölüden diriyi çıkarır ve diriden ölüyü çıkarır, ölümünden sonra da yeri diriltir. İşte siz de böyle çıkarılacaksınız. (Rum Suresi, 19)

Basınımızın bu konuda daha akılcı olması, klonlamayı "yaratmak" gibi göstermeye çalışarak, vahim bir bilgisizlik sergilemekten bir an önce vazgeçmesi gerekmektedir.

1. *Akşam* Gazetesi, 6 Ağustos 2001

EVRENSEL GAZETESİNİN "DÜŞÜNEN BİLGİSAYAR" MASALI

Evrensel gazetesinin 12 Kasım 2001 tarihli sayısında "Yeni Bir Beyin mi Yaratılıyor?" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda, bilim adamlarının beynin tüm sisteminin işlevlerini anlamaya çalıştıkları anlatılıyor ve atomun parçalanması ve genetik haritanın çıkartılmasından sonra en büyük bilimsel devrimlerden birinin beynin anlaşılması olacağı belirtiliyordu. Ancak, Evrensel gazetesinin daha önceki yazılarında da olduğu gibi, yazının başlığında ve içeriğinde materyalizm propagandası yapılmıştı. Bilim adamlarının 2020 yılına kadar düşünme mekanizmasına, önsezi yeteneğine sahip, insanların isteklerini tanıyabilen, zeki, duygu sahibi, insanlarla dostuk ilişkileri kurabilecek süper akıllı bilgisayarlar üretileceği kehaneti ileri sürülüyordu.

Düşünen ve hisseden bilgisayarlar üretmek materyalistlerin en büyük hayallerinden biridir. Çünkü materyalistler sadece maddenin varlığına inandıkları için insanın ruhuna ait özelliklerin varlığını açıklayamamaktadırlar. Ve eğer ruhsal özellikleri olan bilinçli bir bilgisayar yapılabilirse, insanın ruhuna ait özelliklerin, materyalizmin iddia ettiği gibi, maddenin bir ürünü olduğu iddiasının kanıtlanacağını umarlar. Ancak, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, beyin ve işlevleri ve bilinç konusunda yapılan araştırmalar, materyalistlerin bu beklentilerinin hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini, düşünen makinelerin hiçbir zaman inşa edilemeyeceğini kesin olarak göstermiştir.

Materyalistler, düşünen makineler üretme konusundaki ümitlerini, problem çözme özellikleri yüklenmiş bilgisayar programlama alanı olan "Yapay Zeka" veya "AI" (Artificial Intelligence) araştırmacılarına bağlamışlardır. Hedefledikleri bilinç sahibi ve insandan ayırt edilemez bilgisayar aşamasına ise "Güçlü Yapay Zeka" *(Strong AI)* adı verilmektedir. Bu noktaya erişilip erişilemediğinin kıstası da, ünlü İngiliz matematikçi Alan Turing'in fikri temelini attığı "Turing Makinesi" adlı hayali bir hedeftir.

Turing Makinesi: Materyalist Bir Rüya

Teorik bir matematik model olan "Turing Makinesi" ideal bilgisayar anlamına gelir. Pratikte inşası imkansız olan bu makina, sonsuz uzunlukta bir bant ve zaman kısıtlaması olmaksızın, bandın üzerinde her birinin içinde belirli semboller ve bu sembolleri okuyup, onları belirli bir programa göre silebilen, değiştirebilen ve hareket edebilen bir

başlıktan oluşur. Turing, hiçbir zaman yapılamayacak bu hayali makinanın, insanın bütün ruhsal özelliklerine sahip olabileceğini varsaymıştır. Ancak geçen elli yıla yakın süre içinde insan benzeri makina projesinin yanına dahi yaklaşılamamıştır.

Alan Turing bu hedefi belirlerken, amaca ancak "Turing Testi" aşıldığında ulaşılacağını belirtmiştir. Bu testte denek bir odaya kapatılır. Yanındaki diğer odalarda ise yazıyla iletişim kuracağı çok sayıda kişi bulunur. Bunlardan biri de bilgisayardır. Denek her tür soruyu yönelterek, bağlantı kurduklarının hangisinin makina olduğunu bulmaya çalışır. Eğer bulamazsa gerçek insansı makina icad edilmiş demektir. Yapay Zeka camiasınca şu anda terk edilmiş olan ve anlamlı bulunmayan bu hedef, çeşitli filmlere, öykülere ve romanlara konu olmaktan öteye gidememiştir.

Turing makinasının imkansızlığının nedeni, bu makinaya ilham kaynağı olan materyalist felsefenin yanlışlığıdır. Materyalistler bilinci maddede ararlar ve dolayısıyla cansız, şuursuz atomların tesadüfen biraraya gelip gören, koku ve tat alan, sevinen, düşünen beyni oluşturduğunu öne sürerler. Bu ise bilimsel olarak imkansızlığı görülmüş, kabul edilmesi mümkün olmayan saçma bir iddiadır.

Çince Odasındaki Çince Bilmeyen İnsan

Yapay zeka görüşünü savunan bilim adamlarının en önde geleni, koyu bir materyalist ve katı bir Darwinci olan Daniel Dennett'tir. Bu hayali teoriyi tutkulu bir şekilde savunan Dennett'e verilen cevapların başında, California Üniversitesi felsefe profesörü John R. Searle'ın cevabı gelir. Searle'ın, *Behavioral and Brain Sciences* adlı dergide yayınlanan makalesi geniş yankı uyandırmıştır. Searle, makalesinde bu teoriyi şöyle bir örnekle geçersiz kılmaktadır: "Çince Odası" adını taşıyan hayali bir ortamda Çince bilmeyen birisinin bir odaya kapatıldığı düşünülür ve kendisine sınırsız sayıda Çince yazılar verilir. Bu yazılar sorulabilecek her Çince soruya uygun Çince cevaplardan oluşur. Bu tabii gerçekleşmesi mümkün olmayan hayali bir durumdur. Ancak bu düşünce egzersizinde önemli olan husus şudur: Çince bilmeyen bu kişi her soruya uygun cevaplar verebilmesine karşın yaptığı işten hiçbir şey anlamaz, yani bilinçten söz edilemez.

Searle, bir bilgisayarın belirli bir program çerçevesinde yaptıklarını Çince bilmeyen kimsenin yaptıklarına benzetir. Yani bilgisayarlar ne kadar gelişmiş olurlarsa olsunlar yaptıkları hiçbir şeyi anlamazlar, çünkü bilinçli değildirler.

Deep Blue Hakkındaki Yanılgılar

Bilgisayarların bir insan gibi bilinçli davranışlar sergileyeceğini düşünenler, geçtiğimiz yıllarda Deep Blue adlı satranç programının dünya satranç şampiyonu Gary Kasparov'u yenmesiyle büyük bir sevince kapılmış ve teorilerinin doğrulandığını düşünmüşlerdi. Ancak Deep Blue'yu inşa etmiş olan bilgisayar uzmanlarının kendi ifadeleri, materyalistlerin bilgisizce ve ısrarla savundukları teorilerinin ne kadar geçersiz olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur:

Deep Blue'yu inşa eden ekip onda 'akıl' olmadığını, yalnızca oyunu başlatan ve bitiren, büyük ustaların danışmanlığıyla ayarlanmış fonksiyonları puanlayan ve derinleştiren geniş bir veri tabanı, ve özellikle, her hareket sırasında 14,5 hareketi önceden görmesini sağlayan süratin varlığından söz edilebileceğini söylüyorlar. Satranç bilgisayarları Güçlü Yapay Zeka değildir, taktik ve strateji hesaplamaz, yalnızca milyarlarca olasılığı tek tek ele alıp hamle yaparlar. Bu bakımdan insanla hesap makinesini karmaşık hesaplamalarda yarıştırmak neyse, kısıtlı sayıda hamle ve olasılığa dayalı oyunlarda karşılaştırmak da o denli anlamsızdır.

Gelişmiş robotların mekanizmalarını bilen tasarımcılar ve mühendisler, onların gerçekten bilince sahip olduklarını iddia edecek son kişilerdir. İçine baktığınızda robotlar ne kadar gelişmiş olurlarsa olsunlar, mekanik prensiplere göre hareket eden makineler olacaklardır. Bir bütün olarak değerlendirildikleri dış taraftan bakıldığında, akıllı oldukları etkisi oluşacaktır.[1]

Bilim felsefecisi Karl Popper, Nobel ödüllü Sir John Eccles ile birlikte yazdığı kitabında bu konudaki kesin kanaatini şöyle bildirir:

Çok tartışılan bir konu olan, 'bir gün düşünebilen bir makine yapabilir miyiz' sorusu ile ilgili olarak daha bir şey söylemedim. 'Bilgisayarlar düşünebilir mi?' başlığı altında bu konu çok konuşuldu... Tereddütsüz olarak, söyleyebilirim ki hayır düşünemezler... bilinçli bilgisayarlar yapamayacağımızı bildiriyorum. Yıllar evvel daha bilgisayar tartışmasının başlarında yazdığım gibi bir bilgisayar gelişkin bir kalemdir, hepsi o kadar.[2]

Eccles başka bir röportajda konu hakkındaki görüşlerini şu şekilde belirtiyor:

Beni endişelendiren, beynin bir bilgisayar gibi çalıştığını düşünen ve yapay zekadan ve robotlardan bahseden aptal insanların olmasıdır. Kapitalist mantıklarıyla herşeyin üretilebileceğine sonra da satılabileceğine inanıyorlar. Bu yanlıştır. Bu eğilim, araştırmaların yapılmadan yorumlanmasına yol açtı. Bunda yapay zeka konusunda çalışan insanların büyük yönlendirmesi var.[3]

Beynin Kompleks Yapısı

Konunun evrimci-materyalist dogmayı çürüten bir diğer yönü ise, "yapay zeka oluşturabilmek" umuduyla yürütülen tüm bu çabaların, amacına varamasa da, insan beyninin ne kadar kompleks bir yaratılışa sahip olduğunu göstermesidir. Bu durum, insanın temelde rastlantıların ve doğa kanunlarının ürünü olduğunu ileri süren evrim teorisinin ne kadar büyük bir yanılgı olduğunu ortaya koyar. Evrim teorisini eleştiren bilim adamlarından Arthur E. Wilder-Smith de konuyu bu açıdan şöyle değerlendirmiştir:

İnsan beynindeki korteks gibi bir organı oluşturmak için gerekli olan bilginin ve amaca yönelimliliğin doğa kanunlarının yardımı ile tesadüfen oluştuğunu savunan bir bilim adamı, ya termodinamiğin ikinci kanununa aşina değildir ya da batıl inançlara sahiptir. Çünkü bir bilim adamı, akıllı bir elektronik bilgisayar oluşturmak için amaca

yönelimin ve aklın gerekli olduğunu bilmelidir. Bilgisayarın malzemeleri, parçaları bütünü oluşturmak için gereken amaç yönelimine sahip değildir. Aynı şekilde biyolojik bir organizmanın sentezlenmesinde atomların ve inorganik moleküllerin davranışlarını içeren doğa kanunları da bu bilgiye sahip değildir.[4]

Sonuç olarak evrimci materyalistlerin büyük bir yanılgı içinde oldukları ortadadır.

Makinayı ve Bilinci Birbirinden Ayıran Büyük Fark

Yapay zeka tartışmasında bilinmesi gereken ise şudur: Üstün bir yaratılışın ürünü olan canlıların sahip oldukları mekanizmaları taklit etmek, bu sistemleri teknolojide kullanmak kuşkusuz faydalıdır. Örneğin kuşların uçuşunu taklit ederek bir uçak yapabilirsiniz veya balinaları taklit ederek gemiler, böcekleri taklit ederek küçük robotlar yapmak mümkündür. İnsana verilen akıl, bu canlılardaki hayranlık verici yaratılışı çözebilecek ve çeşitli alanlarda kullanabilecek kadar mükemmeldir. Bu bile kendi içinde mucizevi bir gelişmedir. İnsan beyninin nasıl bir sistemle çalıştığını çözmek ve aynı sisteme göre çalışan makineler üretmek de bu mantık içinde değerlendirilmelidir. Beynin organik yapısını, çalışma ilkelerini anlayıp beyin gibi çalışan bir makine, bir robot yapabilirsiniz. Bir makinenin insani fonksiyonları taklit etmesini de sağlayabilirsiniz. Örneğin bir robot yürüyebilir, ses çıkarabilir, sese ve ışığa göre işlem yapabilir. Gerekli programlar yüklendikten sonra bir bilgisayarın taklit etmekte zorlanacağı çok az şey olacaktır. Ancak mekanik devrelerden, programlardan, yazılımlardan, elektrik devrelerinden oluşan bu yapı, bilinç, akıl, idrak, duygu gibi ruha ait özelliklere asla sahip olamayacak ancak bu özelliklere sahip bir insanın programlamasıyla bu özellikleri (programın sınırları çerçevesinde) otomatik şekilde taklit edecektir.

Makinelerin otomatik, kurallara bilinçsizce uyan, programlanmış, tekrar edilen kurallara dayalı yapısı bilinçsiz olarak çalışmaktadır. İnsandaki sağduyu, değer yargıları, soyut düşünme kabiliyeti, ilham, anlama, kavrama, yargılama ve sanatsal değerlendirme ise bilincin mutlaka gerekli olduğu, taklit edilemeyen özelliklerdir.

Eccles, evrimcilerin bilinç hakkındaki yanlış görüşlerini şu şekilde eleştirmektedir:

Bu (zihinsel) oluşumlar madde-enerji arasındaki basit etkileşimlerden kaynaklanmaz. Akıl, beyin kütlesinin bir salgısı değildir... Hiç şüphesiz hayvanlarda bilinç bulunduğu iddiası tamamen maddi bir dünyada, tamamen doğal süreçler perspektifinde hareket eden dogmatik evrimcilerin yanılgısıdır. Ben de Popper'ın dediği gibi şöyle söyleyeceğim, bilincin ortaya çıkışında, hayatın ortaya çıkışında da olduğu gibi bir gizem, bir bilmece hatta bir mucize söz konusudur.[5]

Söz konusu mucize, Allah'ın eşsiz yaratma kudretidir. Allah, insanın bedenini kusursuzca yaratmış, ardından ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsanın sahip olduğu tüm bilinçsel özellikler, örneğin görme, işitme gibi duyular ve düşünme, hissetme, duygu gibi kavramlar, Allah'ın ona verdiği mucizevi nimetlerdir. Kuran'da bu gerçek insana şöyle hatırlatılır:

De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

Sonuç

Evrensel gazetesinde yer alan haber, dogmatik bir materyalizm propagandasından başka bir şey değildir. Cansız ve şuursuz maddelerin, elektrik devrelerinin, metallerin, kabloların düşüneceklerini, sevgi, merhamet, şefkat, öfke gibi hisler duyabileceklerini, anlama ve kavrama yeteneğine sahip olabileceklerini, dinledikleri bir müzikten zevk alabileceklerini, adalet gibi kavramlardan haberdar olabileceklerini, bir kokudan hoşlanabileceklerini öne sürmek sadece bilimle değil, akıl ve mantıkla da çelişen büyük bir yanılgıdır. Materyalizme körü körüne bağlananlar hariç, konu hakkındaki bilimsel kanıtları inceleyen her insan aynı sonuca varacaktır.

1. Hans Moravec Robotics Institute Carnegie Mellon University, http://www.frc.ri.cmu.edu/~hpm/

2. Karl Popper and John C. Eccles, *The Self And Its Brain: An argument for Interactionism*, Routledge, reprint 2000, s.207-208

3. Entrevista con, Sir John Eccles por Alexia Kábana, www.arvo.net/ Ciencia_fe/Eccles_cerebro.htm

4. Arthur E. Wilder-Smith, *The Natural Sciences Know Nothing of Evolution* (Santee, California: Master Books, 1981), s. 154

5. Entrevista con, Sir John Eccles por Alexia Kábana, www.arvo.net/ Ciencia_fe/Eccles_cerebro.htm

HÜRRİYET GAZETESİNİN "KONUŞAN MAYMUN" HAYALLERİ BİLİM DIŞIDIR

Hürriyet gazetesinin 2 Şubat 2002 tarihli Bilim ekinde "Maymunlarda da insana benzer dil organı var" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda, 29 Kasım 2001 tarihinde *Nature* dergisinde yayınlanan "Assymetric Broca's area in great apes" başlıklı bir makaleden bilgiler alınarak, maymunların insanlar gibi konuşmaya yatkın oldukları iddia edildi. Aşağıda, Hürriyet gazetesinin "konuşan maymun" umutlarının hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği ve bu yöndeki iddialarının bilim dışı olduğu açıklanmaktadır.

Yazıda Söz Edilen Buluş, Maymunlara Konuşma Yeteneği Kazandırmaz

Evrimciler, insanlarla maymunlar arasındaki bilinç, düşünme, konuşma yeteneği gibi aşılamaz farklılıkları ortadan kaldırabilmek için yıllardır "konuşan maymunlar" oluşturmaya çalışmışlar veya insana konuşma yeteneği kazandırdığını düşündükleri fiziksel özellikleri maymunlarda da aramışlardır. Hürriyet gazetesindeki haberde yeralan araştırma da bunun örneklerinden biridir. Söz konusu araştırmanın sonuçlarına göre, insanın beynindeki konuşma alanı olarak bilinen Broca bölgesi ile maymunların aynı bölgesinde benzerlikler bulunmuştur. İnsanı beyninin Broca bölgesinde yeralan ve

konuşma yeteneği ile ilgili olan Brodmann 44 olarak isimlendirilen bölge, insan beyninin sol kısmında daha büyüktür ve bu büyüklüğün konuşma yeteneği ile bağlantı olduğu düşünülmektedir. Yapılan araştırmada ise, üç maymun türünde benzer bir asimetri görülmüş, yani maymunların da beyinlerindeki aynı bölgenin diğerine göre daha büyük olduğu saptanmıştır. Bu sonuç ise, evrimci bilim adamlarının "konuşan maymunlar" hayallerini bir kez daha canlandırmıştır.

Ancak, insan ve maymun beynindeki bazı fiziksel benzerlikler, hiçbir zaman maymunların konuşma yeteneğine sahip oldukları anlamına gelmemektedir. Çünkü konuşma yeteneği sadece insanlardaki birtakım fiziksel özelliklerden kaynaklanmamaktadır. Konuşma yeteneği için gerekli olan en önemli özellik bilinçtir ve bu hayvanlarda bulunmamaktadır.

Hayvanlar Konuşma Yeteneği İçin Gerekli Olan Bilinçten Yoksundurlar

Evrimciler "konuşan maymun" hayallerini gerçekleştirmek için bugüne kadar sayısız deney ve araştırma yürütmüşlerdir, özellikle maymunlara konuşmayı öğretmeye çalışmışlardır. Fakat bunların her biri evrimcilerin hayal kırıklığı ile sonuçlanmıştır. Dilbilimin ve dil felsefesinin 20. yüzyıldaki en önde gelen ismi olan, Massachussets Teknoloji Enstitüsü Dilbilim Profesörü Noam Chomsky, konuşma özelliğinin yalnızca insana özgü olduğunu şu sözlerle vurgular:

Hayvanlara konuşma becerisinin öğretilmesi akıl dışıdır. İnsanlara kollarını açıp kapayarak uçmayı öğretmeye benzer."[1]

Konuşma yeteneği yalnızca insanlarda vardır. Hayvanlar da iletişim kurarlar ancak onlar soyut veya nesnel olsun hiçbir kavramı sembollere dönüştüremezler. Onların kavramları bilme yeteneği yoktur. Onlar ancak "durumları" birbirlerine aktarabilirler. Yani "tehlike var kaçalım", "benim bölgemde avlanma" gibi kısıtlı sayıda, öğrenme yoluyla değil, doğuştan programlı oldukları bazı 'durum mesajlarını' birbirlerine aktarabilirler.

İnsan ise, kavramlara, sembollere ve gramatik oluşumlara dayalı bir dil kullanır. Soyut kavramları anlar ve anlatabilir. Hiç görmediği, karşılaşmadığı bir durumu ya da düşünceyi bu sayede kolayca hem anlayabilir hem de aktarabilir.

İnsan sesi ile hayvanların seslerinin benzeştiği, birbirinin ilkel bir türü olduğu sonucunu çıkarmak ise ancak dar bir bakış açısının ürünüdür. Sembolik iletişimde önemli olan, sembollerin hangi ortamda iletildiği değildir. Bu iletişim, sağır-dilsizlerin kullandığı işaret dili de olabilir. El işaretleri ile gerçekleştirilen insan dili ve sözlerle gerçekleştirlen insan dili, apayrı gramer yapıları da olsa, anlatım gücü bakımından eşittir. Önemli olan mesajların iletim araçları değil, kavramların oluşması, bu kavramların kapsadığı anlamsal bölgenin sembollerle eşleştirilmesi ve bu sembollerin bir söz dizimiyle gramatik cümleleri oluşturmasıdır. Bunun içinse bilinç gerekir. Bütün araştırmalara karşın, yeryüzünde hiçbir hayvan, bunu andırıyor bile denecek bir özellik sergilememektedir, çünkü hiçbir hayvan bilinç sahibi değildir.

Bugüne kadar yapılan çalışmalar, insandan başka hiçbir canlının konuşma özelliğine sahip olmadığını ortaya koymuştur

Evrimcilerin "düşünen hayvan" ve "konuşan hayvan" konusundaki umutsuz çalışmalarının başında, maymunları konuşturmak için onyıllardır gösterdikleri çaba gelir. Evrimciler beyin büyüklüğünü temel alarak bazı canlıların, en azından insana en yakın canlı olarak gördükleri maymun ailesinin, basit bir bilince ve ilkel bir dile sahip olduğunu ummuşlardır. Bu düşünceyle yola çıkan bazı evrimciler uzun yıllar boyunca maymunlarla yaşamış, maymunlar üzerinde sayısız deney yapmış, zeka testleri uygulamış, hayali ortamlara verdikleri tepkileri gözlemlemişlerdir. Sonuç olarak bu hayvanlarda bilinç olmadığı ortaya çıkmıştır.

Örneğin, daha önce de belirttiğimiz gibi, Louisiana Üniversitesinden Profesör Daniel J. Povinelli'nin araştırmaları, evrimcilerin tümüyle hayal kırıklığına uğramalarına sebep olmuştur. Povinelli, 1998 yılındaki bir makalesinde şempanzelerin “tüylü insan çocuğu” olmadığına olan kanaatini açıklamıştır.[2] *(Bkz. Hürriyet Bilim Dergisine Cevap İnsan Politik Bir Hayvan Değildir bölümü)*

Evrim teorisini destekleyenler, bu gerçekler karşısındaki hayalkırıklığını gizleyememekte ve çeşitli itiraflarda bulunmaktadırlar. 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede, maymunlar evrim teorisinin iddiasına uygun olarak "tüylü kuzenlerimiz" olarak tanımlanmakta, ama bu canlılar ile insan arasında benzerlik kurma çabasına yöneltilen bilimsel itirazlar şöyle belirtilmektedir:

Hauser ve artan sayıda nörolog, psikolog ve etnolog bu sorunu felsefenin hakimiyetinden çıkartıp deneysel bilimin içine sokmak istiyorlar. İnsan zihnini tüylü kuzenlerimizden bu kadar farklı kılan şeyi anlamak için bilimsel bir kurum oluşturmaya çalışıyorlar... Ama diğer bilim adamları ne kadar akıllıca tasarlanmış olurlarsa olsunlar, bu deneyleri ikna edici bulmuyorlar. Hatta Londra Üniversite Koleji'nden psikolog Celia Hayes, hayvanların konuşamadığını göz önüne alarak, 'çok şaşırıyorum, bir kimse başka canlılarda bilinç bulabileceğini nasıl düşünebilir?' diyor.[3]

Bugüne kadar hiçbir şempanze veya maymun işaretle ya da başka herhangi bir biçimde konuşamamış, insanın sembolik iletişimini taklit bile edememiştir.[4] Bir şempanzenin gramer gibi çok karmaşık bir sistemi kullanmasının veya öğrenmesinin mümkün olmadığını dilbilimin bütün önde gelen isimleri kabullenmektedirler. Şempanzelerin gramer öğrenme konusundaki becerilerinin sıfıra eşit olduğu açıklanmaktadır. Gelişigüzel yapılan işaretler hiçbir zaman bir dilsiz alfabesinin belirgin ve koordine hareketlerine dönüşmemektedir.[5]

"Konuşan Maymun" Hikayelerinin Gerçek Yüzü

Tüm bu bilimsel gerçeklere karşın basın yayın organlarında sık sık yer alan "konuşan maymun" haberlerinin dayanağı nedir? Örneğin yine *Hürriyet* gazetesinin 2 Ağustos 1999 tarihli nüshasında, "Konuşan Maymun Artık Yazıyor" başlıklı bir haber yer almıştır. Kaynağı tam olarak bildirilmeyen bu haberde, ABD'li bilim adamlarının eğittiği

'Panbanişa' isimli şempanzenin tam 14 yılda, önce işaret dili ile konuşmayı, sonra da yazmayı öğrendiği iddia edilmiştir. Adı geçen gazete, aslında Atlanta Georgia Eyalet Üniversitesi'nin dil araştırma merkezinde Dr. Sue Savage Rumbaugh'ın yıllardır yaptığı çalışmaları yeni bir haber gibi vermiştir.

Rumbaugh'ın, Panbanişa ile yaptığı çalışmalar yıllardır bilinmektedir ve Hürriyet gazetesinde yayınlanan haberin aksine, hiçbir otorite bu şempanzenin ne konuştuğunu ne de yazdığını iddia etmemektedir. Amerika'nın önde gelen gazetesi *New York Times*'ın bilim ekinde yayınlanan "Şempanze Konuşma Tartışması: Gerçekten Dil mi?" başlıklı bir yazıda araştırmacı-yazar George Johnson aynı konuyu şöyle ele almaktadır:

Dr. Rumbaugh şempanzelerinin 2.5 yaşında çocukların güdük anlama becerilerini gösterebildiğini bildirmektedir. Pinker ise böyle deneyler için; 'benim zihnimde bu tip çalışmaların, ayıların Moskova Devlet Sirki'nde tek tekerlekli bisikletlere binmesinden bir farkı yoktur' demekte... Yakından inceleyince bilim adamları şempanzelerin eğiticilerini memnun etmek için ellerini çeşitli şekillere soktuklarına dair çok güçlü deliller buldular. Ve eğiticiler iletişimle ilgili örnekler bulmak için zorlarlarken el sallamanın arasında kelimeler gördüklerini sandılar, tıpkı çocukların bulutlarda resimler gördükleri gibi... Bazı dilbilimciler ve kognitif bilimi (bilişim) uzmanları arasında hayvan konuşma deneylerinin bilimsel kaygı kadar ideolojik kaygılarla motive edildikleri şüphesi yer almaktadır.[6]

Johnson'ın da belirttiği gibi evrimciler, insanın biraz daha gelişmiş bir maymun türü olduğunu ispatlamak için, elde ettikleri her veriyi bu inançları doğrultusunda değerlendirmekte, daha doğrusu çarpıtmaktadırlar. Bu taraflı yaklaşımları nedeniyle, tezleri bir spekülasyondan öteye gitmemekte ve sonunda tarafsız bilim adamları tarafından yalanlanmaktadır.

Hayvanların belirli hareketleri öğrenmesi veya insan hareketlerini taklit etmesi bilinen bir konudur. Ancak, dil gibi bir yapının kullanılabilmesi için bilinç, akıl, anlama yetisi, mantık gibi hayvanlarda hiç olmayan, sadece insana özgü kabiliyetler zorunludur. Bilinci olmayan bir canlının konuştuğunu iddia etmek, hiçbir bilinçli bilim adamının yapacağı bir şey değildir.

Sonuç

20. yüzyılın son çeyreğindeki baş döndürücü bilimsel gelişmeler evrim teorisini ve materyalizmi çöküşün eşiğine getirmiştir. 21. yüzyıl ise, her ikisinin mutlak yenilgisine şahit olacaktır. Propagandanın, bu gerçeği değiştirmesi ise mümkün değildir.

1. N. Chomsky, *Language and Linguistics,* s. 65
2. Daniel J. Povinelli, *Scientific American*, 19 Kasım 1998
3. Elisabeth Pennisi, *Science*, Volume 284, Sayı 5423, 25 Haziran 1999, s. 2073-2076.
4. Philip Liebermann, *Eve Spoke: Human Language and Human Evolution*, W.W. Norton&Company, Ocak, 1998, s. 3

5. Steven Pinker, *The Language Instinct*, Harper Perennial, 1994, s. 339
6. George Johnson, "Chimp Talk Debate: Is It Really Language?", Language and Linguistics, s. 64-69 *New York Times*, 6 Haziran, 1995

NATIONAL GEOGRAPHIC'İN "KÖPEKLERİN EVRİMİ" YANILGISI

***N** ational Geographic* dergisinin Ocak 2002 sayısının kapak konularından biri, "Köpeklerin Evrimi: Kurttan Kuçuya" başlıklı bir makaleydi. Makale, *National Geographic*'in yüzeysel ve tabloid evrim propagandası haberlerinin yeni bir örneği niteliğindeydi. İçinde "köpeklerin evrimi" iddiasını destekleyecek somut bir bilimsel bulgu yer almıyordu.

Aslında haberin içeriği, daha ziyade; Eski Mısır'da mumyalanan köpekler, Sovyetler Birliği'nin 1950 ve 60'lı yıllarda uzaya gönderdiği "kozmonot" köpekler, hatta Sony firması tarafından üretilen "Aibo" isimli robot köpek gibi magazinsel konulardan oluşuyordu. Ama *National Geographic*, bu magazinsel bilgileri bazı hayali illüstrasyonlar ve "köpeklerin kökeni"ne dair yine hayali bir evrim şemasıyla süsleyerek sanki ortada "köpeklerin evrimi" tezi varmış gibi bir tablo çiziyordu.

Gerçekte evrim teorisinin diğer iddiaları gibi "köpeklerin evrimi" iddiası da spekülasyon ve ön yargılı yorumlardan ibaret bir senaryodur. *National Geographic*'in haberine bakıldığında da bu durum açıkça görülmektedir. Dergi, "köpeklerin evrimi" senaryosuna dayanak bulabilmek için iki çarpıtma yöntemi izlemiştir:

1. Varyasyonların sözde "Makroevrim"e delil gibi gösterilmesi
2. Soyu tükenmiş bazı dört ayaklı memelilerin, bu yönde bir kanıt olmamasına rağmen, köpeklerin atası olarak tasvir edilmesi

Şimdi bu yöntemlerin yanlışlığını birlikte inceleyelim.

Çeşitlenme ve "Makroevrim" Farkı

Evrim teorisi konusunda insanların içine düştükleri yanılgılardan biri, herhangi bir canlı türü içindeki çeşitlenmenin, tüm canlıların tek bir ortak atadan geldiklerini öne süren Darwin'in evrim teorisine delil olduğunu sanmalarıdır. Oysa söz konusu iki kavram birbirinden çok farklıdır. Nitekim bu nedenle evrimci biyologlar da her iki kavramı "mikroevrim" ve "makroevrim" olarak birbirlerinden ayırırlar.

Bu kavramların manasını anlamak için genel bir genetik bilgisi edinmek gerekir: Her canlı türünün kendine has bir "gen havuzu" vardır. Gen havuzu, o türe ait tüm bireylerin genetik özelliklerinin toplamından oluşur. Örneğin insanların gen havuzunda, bizim yeryüzünde gördüğümüz farklı insan ırklarının, farklı fiziksel yapıların hepsinin birden toplamı vardır. Zenciler, sarı derili insanlar, çekik gözlüler veya eskimolar... Bütün bunlar

insanlara ait gen havuzunun içindeki özelliklerdir. Bu nedenledir ki doğan her insan bu özelliklerin herhangi birine sahip olarak doğabilir, tabi ki anne, babasına ve sülalesine göre.

Ama insanın gen havuzu içinde solungaç, gaga ya da kanat genleri yoktur. Dolayısıyla hiçbir insan solungaçlı, gagalı ya da kanatlı olarak doğmaz. Derisi yeşil renkte veya sırtı kabuklu olarak da doğmaz. Çünkü insanoğlunun gen havuzu içinde böyle bir yapıyı oluşturacak bir gen yoktur. Tüm fiziksel özelliklerimiz, insan gen havuzu ile sınırlıdır.

İşte bu sınırlı havuz içinde, özellikle kendi içine kapalı popülasyonlarda, uzun zaman içinde bazı özellikler baskın çıkar ve böylece "çeşitlenme" meydana gelir. Örneğin Uzakdoğulu ırklarda çekik gözlülük geni baskın çıkmıştır. Pigmelerde kısa boy, Kafkasya kökenli ırklarda beyaz ten veya Afrika'daki ırklarda koyu tenin baskın çıkması da buna benzer örneklerdir.

Ancak burada çok önemli bir püf noktası vardır: Söz konusu çeşitlenme, "evrim teorisi" dendiğinde kast edilen iddiayla ilgili değildir. Çünkü evrim teorisi, tüm farklı canlı türlerinin tek bir atadan geldiğini iddia eder. Yani evrim teorisine göre doğada "sınırsız değişim" olmalıdır. Oysa genetik çeşitlenme, mevcut bir türün gen havuzu ile sınırlıdır.

Darwin'in en büyük yanılgılarından biri, bu sınırın varlığını kabul etmemesiydi. Türlerin Kökeni adlı kitabında pek çok genetik çeşitlenme örneği vermiş ve bunların teorisine delil sağladığını ileri sürmüştü. Oysa 20. yüzyıl boyunca yürütülen genetik araştırmalar Darwin'in yanıldığını ortaya çıkardı. Bugün bu gerçek, konuyu ön yargısız olarak inceleyen evrimci biyologlar tarafından da kabul edilmektedir. Bu biyologlar, tür içi çeşitlenme için "mikroevrim", Darwin'in teorisi için de "makroevrim" terimlerini kullanmakta ve birincinin ikinciye delil sağlamadığını belirtmektedirler. Örneğin Gilbert, Opitz ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikroevrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikroevrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikroevrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."[1]

Gen havuzuna yeni bir bilgi ekleyebilecek yani teorik düzeyde de olsa "Darwin'in problemine" ışık tutabilecek yegane mekanizma, mutasyonlardır. Çünkü mutasyonlar canlıların genlerinde radikal değişikliklere neden olabilir, ve dolayısıyla gen havuzuna ilaveler yapabilirler. Ancak Darwinizm bu konuda da çok büyük bir çıkmaz içindedir: Çünkü bilinen tüm mutasyonlar ya etkisiz ya da zararlıdır. Canlılara genetik bilgi

ekleyen tek bir mutasyon bile gözlemlenememiştir. Yani Darwin'in problemi kesinlikle "çözümsüz"dür.

Bu bilgilerin sonucunda varacağımız özet ise şudur: Bir canlı türünün genetik havuzu içinde kalan çeşitlenmeler (her ne kadar fiziksel görünüm olarak büyük çaplı olsalar bile) "evrim" anlamına gelmezler ve dolayısıyla evrim teorisine kanıt sağlamazlar.

Köpeklerin Hayali Evrimi

Bu gerçeğin ışında *National Geographic*'in "Köpeklerin Evrimi" hikayesine baktığımızda ise çarpıcı bir sonuçla karşılaşırız. *National Geographic*'in tek yaptığı şey, tür içi çeşitlenmeyi "evrim" gibi göstermektir. Makalede, hepsi Canis cinsine (genusuna) ait olan köpeklerin ve kurtların çeşitlenmelerinden uzun uzadıya söz edilmiş ve bu çeşitlenme bir evrim hikayesi gibi anlatılmıştır. Oysa tüm bu çeşitlenme, gen havuzu sınırları içinde kalmaktadır. Nitekim bu gerçek *National Geographic* tarafından şöyle kabul edilmektedir: *"Moleküler düzeydeyse değişen bir şey yok: Kurtlarla köpeklerin DNA yapısı neredeyse aynı."*[2]

DNA yapısında bir değişiklik olmadığına göre, ortada bir evrim de yok demektir! Dolayısıyla *National Geographic*'in "Köpeklerin Evrimi" haberi, yanıltıcı bir propagandadan başka bir şey değildir.

Bunun yanında derginin yazısında *Hesperocyoninae* ve *Borophoginae* gibi bazı soyu tükenmiş memeli kategorilerinden de söz edilmiş ve bunlar köpeklerin (Canidae) atası olarak gösterilmiştir. Ancak *National Geographic*'in daha önce balinaların kökeni konusunda yaptığı gibi, bu da bilimsel kanıtlardan tamamen yoksun olan bir spekülasyondan, bir tür tahminden başka bir şey değildir. Tarihte yaşamış ve soyu tükenmiş canlılar arasında kurulan bu gibi hayali bağlantıların bilimsel bir değer taşımadığı, Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.

Sonuçta, *National Geographic*'in "Köpeklerin Evrimi: Kurttan Kuçuya" başlıklı haberi, varyasyonu evrim delili göstermek gibi, Darwin'in de başvurduğu ama bilimsel geçerliliğini çoktan yitirmiş eski bir "numara"nın tekrarından başka bir şey değildir.

Bilinmelidir ki, bu ve benzeri propaganda girişimleri, evrim teorisinin bilimsel çöküşüne bir çare getiremeyecek, aksine bu çöküşün daha açık bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

1. Scott Gilbert, John Opitz, Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", *Developmental Biology* 173, Article No. 0032, 1996, s. 361
2. "İnsan ve Köpek Arasındaki İlişki", *National Geographic Türkiye*, Ocak 2002, s. 36

NATIONAL GEOGRAPHIC'TEN YENİ BİR BALİNA MASALI

***N** ational Geographic* dergisi, gezegenimizin dört bir yanını araştıran ve elde ettiği bilimsel bulguları okurlarıyla paylaşan önemli bir bilimsel dergi olma iddiasındadır. Derginin gerçekten de pek çok önemli konuda bilgi kaynağı olduğu açıktır, ama bu bilgileri okuyucularına aktarırken ideolojik bir "filtre"den geçirmekte, hatta kimi zaman bu ideoloji gereğince, bulguları çarpıtarak hayali hikayeler yayınlamaktadır.

National Geographic'in söz konusu ideolojisi Darwinizm'dir. Bu teoriyi savunmak adına, çoğu kez bilimsel bulguları ön yargılı olarak yorumlamaktadır. Örneğin 1998 yılında *National Geographic* tarafından tüm dünyaya "kuşların dinozorlardan evrimleştiğinin tartışılmaz kanıtı" olarak gösterilen, ancak sonradan "el yapımı" olduğu anlaşılan *Archaeoraptor* fosili sahtekarlığı gibi.

Derginin bu gözü kapalı evrim propagandacılığı, bu teoriyi savunan bilim adamlarından da tepki görmektedir. ABD'deki ünlü Smithsonian Institution Doğa Tarihi Müzesinden Dr. Storrs Olson, *"National Geographic, uzun zamandır sansasyonel, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumda" demektedir.*[1]

National Geographic'in "sansasyonel, bilimsel açıdan desteksiz ve tabloid" evrim propagandalarının bir örneği, Kasım 2001 sayısında yayınlanan "Balinaların Evrimi" haberiydi. Haberde, bir dizi fosil bulgusu sonucunda "balinaların evrimi" tezinin kanıtlandığı ileri sürülüyor, hatta Hans Thewissen adlı bir paleontologtan *"balinalar evrimin iyi örneklerinden biri oldular"* sözü aktarılıyordu. Tam 14 sayfa süren makalenin dört bir tarafına yerleştirilen resimler, rekonstrüksiyonlar ve şemalar, aynı iddiayı görsel olarak da okuyucuların zihnine yerleştirme amacını güdüyordu.

Oysa *National Geographic*'in hararetle savunduğu "balinaların evrimi" senaryosu, bilimsel kanıtlardan yoksun bir masaldan başka bir şey değildir.

Balina Atası Olarak Gösterilen Fosiller

National Geographic'in Kasım 2001 sayısının 156-159 numaralı sayfalarında yer alan "rekonstrüksiyonlar geçidi", derginin balinaların kökeni hakkındaki iddiasını özetler niteliktedir. Bir dizi canlı ard arda sıralanmakta ve bunların "balina evriminin ara formları" olduğu ileri sürülmektedir. Bu canlıların yaşadıkları jeolojik devre göre sırası, dergiye göre, şöyledir:

Pakicetus (50 milyon yıl önce > Ambulocetus (49 milyon yıl önce) > Rodhocetus (46.5 milyon yıl önce) > Procetus (45 milyon yıl önce) > Kutchicetus (43-46 milyon yıl önce) > Durodon (37 milyon yıl önce) > Basilosaurus (37 milyon yıl önce) > Aetiocetus (24-26 milyon yıl önce)

Nati*onal Geographic*'in şeması bundan sonra da devam etmekte, ama bilinen yunus ve balina kategorilerini içermektedir.

Bu şemanın pek çok yanıltıcı özelliği vardır. Ancak öncelikle en temel olanını açıklayalım. Şemadaki ilk iki canlı, yani *Pakicetus* ve *Ambulocetus*, *National Geographic*'e göre birer "yürüyen balina"dır, ama gerçekte birer kara memelisi olan bu canlıları "balina" olarak tanımlamak, tamamen hayali hatta komik bir iddiadır.

Önce *Pakicetus*'a bakalım.

Pakicetus inachus: "Balina Atası" İlan Edilmek İstenen Dört Ayaklı Bir Memeli

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi canlıların da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmiştir ve *National Geographic* tarafından hala öyle sunulmaktadır? *National Geographic* bu soruya şu cevabı veriyor:

Diğer kara memelilerinde hepsi birarada bulunmayan, fark edilmesi zor, küçük ipuçları; azı dişlerindeki diş uçlarının düzeni, orta kulakta yer alan bir kemikteki kıvrım ve kulak kemiklerinin kafatasındaki konumu. [2]

Yani sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle, bu dört ayaklı, kurt benzeri kara canlısı *National Geographic* tarafından "yürüyen balina" ilan edilebiliyordu. *Pakicetus*'un evrimci illüstratör Carl Buell tarafından yapılan rekonstrüksiyon çizimine bir göz atmak bile, bu canlıyı "yürüyen balina"[3] ilan etmenin mantıksızlığını göstermektedir.

National Geographic'te sözü edilen detay özellikler, yani "azıdişlerindeki diş uçlarının düzeni, orta kulakta yer alan bir kemikteki kıvrım ve kulak kemiklerinin kafatasındaki konumu" ise, *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz:

• Öncelikle, *National Geographic*'in *"Diğer kara memelilerinde hepsi birarada bulunmayan özellikler"* ifadesini kullanırken dolaylı olarak da belirttiği gibi, söz konusu özellikler başka kara memelilerinde de vardır.

• Dahası, söz konusu özelliklerin hiçbirisi, bir evrimsel akrabalık ilişkisinin delili olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa

platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz. *National Geographic*'in " yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken Mesonychid ailesinin *"garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini"* belirtmektedir.[4] Bu tip "mozaik canlı"ların bir evrimsel ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedir.

Kısacası, bir kara canlısı olduğu açık olan *Pakicetus*'u sadece kulak içi kemiklerinin ve azı dişlerinin uçları gibi yapısal özelliklerden dolayı "yürüyen balina" olarak tanımlamak, *National Geographic*'in "sansasyonel, desteksiz ve tabloid habercilik" geleneğinin yeni bir örneğinden başka bir şey değildir. Yaratılışı savunan yazar Ashby L. Camp, *"The Overselling of Whale Evolution"* (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu mesonychidler sınıfının, *Archaeocetea*ların, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

Evrimcilerin mesonychidlerin, archaeocetealara dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen mesonychidler ve archaeocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.[5]

***Ambulocetus natans*: Pençelerine Perde Geçirilen Sahte Balina**

National Geographic dergisinin hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince *ambulate* (yürümek), *cetus* (balina) ve *natans* (yüzmek) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşikardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin ön yargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur.

Bu konuda bilimle hayalgücü arasındaki sınırı görmek için, *National Geographic*'in *Ambulocetus* rekonstrüksiyonuna bir göz atalım. Dergide yayınlanan *Ambulocetus* çizimi şöyle:

• Hayvanın arka bacakları, yürümeye yarayan ayaklar olarak değil de, yüzmeye yarayan yüzgeçler gibi tasvir edilmiş. Oysa gerçekte canlının bacak kemiklerini inceleyen Carroll, bu canlının "kara üzerinde güçlü bir hareket yeteneğine sahip olduğunu" belirtir. [6]

• Hayvanın ön ayaklarına "palet" görüntüsü verebilmek için perdeler çizilmiştir. Oysa eldeki *Ambulocetus* fosillerinden böyle bir sonuca varmak mümkün değildir. Gerçekte fosil kayıtlarında, bu gibi yumuşak dokular hemen hiçbir zaman görünmezler. Dolayısıyla canlının iskeleti dışında kalan özellikleri üzerinde yapılan rekonstrüksiyonlar hep spekülatiftir. Bu da evrimcilere geniş bir propaganda malzemesi sunar.

Ambulocetus'un üstteki çizimi üzerinde yapılana benzer evrimci rötüşlarla, her canlıyı, istenen bir başka canlıya benzer gibi göstermek mümkündür. İsterseniz bir maymun iskeletini de, bacaklarını arkaya doğru çizip "yüzgeç" gibi göstermek ve parmakları arasında perdeler çizmek suretiyle, "balinaların atası olan primat" diye sunabilirsiniz.

Ambulocetus fosili üzerinde yapılan bu çizim hilelerinin geçersizliği, yine *National Geographic*'in aynı sayısında yayınlanan aşağıdaki çizimden anlaşılabilir:

National Geographic, canlının iskeletinin resmini yayınlarken, ister istemez rekonstrüksiyon resimde yaptığı "balinalaştırıcı" rötüşlardan geri adım atmak zorunda kalmış. Canlının ayak kemikleri, iskeletin açıkça gösterdiği gibi, onu kara üzerinde taşıyacak yapıda. Ayaklarında ise hayali "perde"lerden iz yok.

Yürüyen Balina Masalının Geçersizliği

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata adayları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur.

National Geographic'in şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından söz konusu deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*, *Rodhocetus* gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (Az ileride bunlara da değineceğiz.) Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Her ne kadar *National Geographic* yaptığı küçük çizim hileleri ile bu farklılıkları küçültmeye çalışmışsa da, canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra

yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. *National Geographic* bunların "küçülmüş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa bunların bir başka fonksiyon taşıdığını ise dergi yine kendisi belirtmektedir: Söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.[7] Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci ön yargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği -*National Geographic*'in ısrarlı çabalarına rağmen- değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: *"Doğrudan balinalara uzanan bir Mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."*[8]

Biraz daha tarafsız bilim adamları ise, *National Geographic* gibi evrimci kaynakların "yürüyen balina" olarak göstermek istedikleri canlıların gerçekte balinalarla ilgisi olmayan, özgün bir canlı grubu olduğunu açıkça kabul etmektedir. Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus*, *Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.[9]

National Geographic'in "Düzenli" Şemasının Sorunları

Evrim teorisinin kitlelere empoze edilmesinde görsel telkinler (çizimler ve şemalar) büyük rol oynar. Ancak bunlar kimi zaman tamamen bilim dışı, kimi zaman da bilimsel bulguları taraflı yorumlayan malzemelerdir. *National Geographic*'in birbiri ardına dizdiği ve sözde giderek "balinalaşan" memelileri gösteren zaman çizelgesi de (s. 156-159) bu aldatıcı malzemelere örnektir.

Buraya dek, bu çizelgedeki canlıların rekonstrüksiyonları üzerine yapılan küçük aldatıcı rötuşlara değindik. Bunun yanında, canlılara verilen tarihler de *National Geographic* tarafından Darwinist ön yargılara göre seçilmiştir. Şemada çizilen canlıların, birbirlerini jeolojik bir sıra içinde izledikleri ileri sürülmektedir, oysa gerçekte söz konusu tarihlemeler tartışmalıdır. Asbyl L. Camp, paleontoloji kaynaklarına dayanarak konuyu şöyle açıklar:

Standart sınıflamada, Pakicetus inachus geç Ypresian dönemine dahil edilir, ama çeşitli uzmanlar bu tarihin gerçekte erken Lutetian devri olabileceğini belirtmektedirler. Eğer daha genç olan bu yaş (erken Lutetian) kabul edilirse, o zaman Pakicetus'un yaklaşık olarak, Rodhocetus ile, yine Pakistan'da bulunmuş bir erken Lutetian fosili ile

çağdaş olduğu sonucu çıkacaktır. Dahası, Pakicetus ile aynı tabakada ama 120 metre yukarıda bulunan Ambulocetus'un yaşının da Pakicetus ile aynı oranda yukarı alınması gerekecektir. Bu, Ambulocetus'un Rodhocetus'tan ve muhtemelen Indocetus'tan ve hatta Protocetus'tan daha genç olduğu sonucunu doğuracaktır. [10]

Kısacası, *National Geographic*'in hayali bir "evrim şeması" içinde ardarda dizdiği canlıların gerçekte hangi tarihlerde yaşadıkları konusunda iki farklı görüş vardır. Ve ikinci görüş kabul edildiğinde, *National Geographic*'in "balinaların karada yürüyen ataları" olarak gösterdiği *Pakicetus* ve *Ambulocetus* fosillerinin, gerçek balinalarla aynı yaşta, hatta daha da genç olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır. Yani geriye hiçbir "evrim şeması" kalmamaktadır. *National Geographic* bu sorunu tamamen gözardı etmiş ve sadece kendi tezine uygun gelen görüşleri kullanmıştır. Bu, kuşkusuz, bir bilim yöntemi değil, propaganda yöntemidir.

Kulak ve Burun Evrimi Hikayeleri

Kara memelileri ile deniz memelileri arasında öne sürülecek bir evrim senaryosunun, bu canlı grupları arasındaki farklı kulak ve burun yapılarına açıklama getirmesi gerekir. *National Geographic* de kullandığı gösterişli grafikler yardımıyla bu sorunu hallettiği izlenimini vermeye çalışmıştır. Oysa bu izlenim aldatıcıdır.

Önce kulak yapısını ele alalım. Kara memelileri, biz insanlar gibi, dış dünyadaki sesleri kulak kepçeleri ile toplar, orta kulaktaki kemiklerle güçlendirir ve iç kulakta sinyallere çevirirler. Deniz memelilerinin ise kulakları yoktur. Sesleri alt çenelerindeki özel titreşim algılayıcı duyargalarla duyarlar.

National Geographic, bu ikinci duyma sisteminin ilk sistemden evrimleştiği iddiasındadır. Bunu, 161. sayfasındaki "İşitme Cihazları" başlıklı şemada ifade etmektedir. Bu şema, ilk izlenimde okuyuculara işitmenin kademeli bir şekilde evrimleştiği izlenimi verecek şekilde çizilmiştir. Oysa ortada hiçbir kademeli evrim yoktur, aksine kesin çizgilerle ayrılmış iki ayrı işitme sistemi vardır. *National Geographic*'in bu şemada kullandığı satırlara bir göz atmak bile bunu görmek için yeterli:

Pakicetus... bu yürüyen balina, günümüz balinalarındaki orta kulağa doğru uzanan yağ yastığından yoksun; bu da hayvanın karasal niteliklerini koruduğunu gösteren bir ipucu. Sonraki balinalarda çene kemiği, yağ yastığıyla birlikte, sesleri algılamak üzere uyum sağlamıştır.

Pakicetus'un tipik bir kara memelisi olduğunu, onu "yürüyen balina" olarak tanımlamanın bilimsel bir iddia olamayacağını belirtmiştik. *National Geographic*'in üstteki mantığı da aynı derecede geçersizdir: Zaten bir kara canlısı olan *Pakicetus*'u önce "yürüyen balina" ilan etmekte, sonra da "hayvan karasal niteliklerini koruyor" demektedir. Bu, bir ineği "yürüyen yarasa" olarak tanımlayıp, sonra da "henüz kanatları yok, hala karasal özelliklerini koruyor" demek gibi bir şeydir.

Bu, konunun bir yönüdür. Bizi burada ilgilendiren yönü ise, *Pakicetus* ile balinalar arasındaki kulak ayrımını açık-seçik ortaya koymasıdır. *National Geographic*'in üstteki alıntısından sonra, doğal olarak iki kulak yapısı arasında geçiş formları olup olmadığına bakmak gerekir. *Pakicetus*'tan sonra sırada evrimcilerin "yürüyen-yüzen balina" dedikleri, ama aslında bir kara canlısı olduğunu incelediğimiz Ambulocetus vardır. *National Geographi*c, *Ambulocetus* için şu ifadeyi kullanmaktadır:

Suda yaşamaya Pakicetus'tan daha yatkın olsa da, Ambulocetus da doğrudan kulaklarıyla işitiyordu.

Yani *Ambulocetus*'ta da bir "balina kulağına doğru evrimleşme" durumu yoktur.

National Geographic'in şemasındaki üçüncü canlıya geldiğimizde bir anda büyük bir değişimle karşılaşırız. Yazı, üstteki alıntıdan sonra şöyle devam etmektedir:

Sesler, Basilosaurus'un orta kulağına, alt çeneden gelen titreşimler halinde iletiliyordu.

Bir başka deyişle, *Basilosaurus*, tipik bir balina kulağına sahiptir. Yani dış kulak kepçesiyle değil, çenesine gelen titreşimlerle etrafındaki sesleri algılayan bir canlıdır. Ve *National Geographic*'in evrim şemasında kendisinden önce yer alan *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak yapısı ile, *Basilosaurus*'un kulak yapısı arasında hiçbir "geçiş formu" yoktur.

Nitekim konu teorik olarak incelendiğinde, böyle bir geçiş formunun yaşamış olmasının imkansız olduğu da görülür: Kendi içinde mükemmel bir duyma sisteminden, tamamen farklı bir yapıya sahip bir başka sisteme kademeli evrimle geçilmesi mümkün değildir. Çünkü ara aşamalar verimli olmayacaktır. Yavaş yavaş kulaklarıyla duyma yeteneğini yitiren, çenesiyle duyma yeteneği ise henüz gelişmemiş bir canlı avantajlı değildir.

Kaldı ki, söz konusu "gelişme"nin nasıl sağlanabileceği sorusu da evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Evrimcilerin öne sürdükleri mekanizma mutasyonlardır ve canlılara genetik bilgi ekledikleri hiçbir zaman görülmemiş olan mutasyonlar sonucunda, deniz memelilerinin son derece kompleks algı sistemlerinin ortaya çıktığını ileri sürmek, akla aykırıdır.

Benzer bir durum *National Geographic*'in "kayan burun" hikayesi için de geçerlidir. Dergi, *Pakicetus*, *Rodhocetus* ve günümüz gri balinasına ait üç kafatası iskeletini alt alta dizmiş ve bir "evrim süreci" oluşturduklarını ileri sürmüştür. Oysa üç fosilin, özellikle de *Rodhocetus* ve günümüz balinasının burun yapıları, aynı serinin ara formları olarak kabul edilemeyecek kadar farklıdır.

Dahası nefes deliklerinin burundan enseye doğru "yürümesi", söz konusu canlıların anatomisinde çok ciddi bir "yeniden dizayn" gerektirir ki, bunun rastgele mutasyonlar yoluyla sağlandığına inanmak, hayal kurmaktan başka bir şey değildir.

***National Geographic*'in Lamarkçı Masalları**

Aslında, evrimci camianın büyük bir bölümünün canlıların kökeni hakkında temel bir batıl inanışları vardır ve sorun da bundan kaynaklanmaktadır. Bu batıl inanç, canlılara ihtiyaç duydukları organları, biyokimyasal yapıları veya anatomik özellikleri kazandıran adeta sihirli bir "doğa gücü" olduğu düşüncesidir.

Bunu görmek için, *National Geographic*'in "Balinaların Evrimi" başlıklı yazısındaki bazı ilginç pasajlara göz atalım:

…Bu civarda bulunan balinaların bazı atalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım… Her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklarını kullanarak şapıdık şapıdık hareket etmeye çalışıyorlardı… Bir yandan arka bacakları, diğer yandan da, gövdelerini destekleyen kalça kemikleri giderek küçülüyordu… Boyun kısaldı, böylece gövdenin ön kısmı, suyu en az dirençle yarıp geçmeyi sağlayan boru biçiminde bir denizaltı gövdesini andırır bir şekle girerken, kollar da dümen biçimini almaya başladı. Dış kulaklara duyulan ihtiyacın azalmasıyla, bazı balinalar sudaki sesleri doğrudan altçene kemikleriyle algılayıp özel yağ yastıkları üzerinden içkulağa iletiyorlardı.

Dikkat edilirse, tüm bu anlatımlarda, evrimci zihniyet, sadece canlıların değişen ortama göre değişen ihtiyaçları olduğunu belirtmekte ve bu ihtiyacı başlı başına bir "evrim mekanizması" olarak algılamaktadır: Bu mantığa göre kendisine az ihtiyaç duyulan organlar yok olmakta, ihtiyaç duyulan yeni organlar kendi kendine ortaya çıkmaktadır!

Oysa biyoloji konusunda en temel bilgilere sahip olan bir kimse bile bilir ki, ihtiyaçlarımız organlarımızı kalıtsal olarak şekillendirmez. Bu, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" tezinin çürümesinden bu yana, yani yaklaşık 100 yıldır, bilinen kesin bir gerçektir. Ama evrimci yayınlara bakıldığında, hala Lamarck'ın teorisiyle düşünüyor gibidirler.

Eğer kendilerine itiraz ederseniz, "hayır biz Lamarkçı değiliz, kastımız, çevre şartlarının canlılar üzerinde evrimsel bir baskı oluşturduğu, bu baskı sonucunda uygun canlıların seçildiği ve böylece türün evrimleştiğidir" diyeceklerdir. Ama zaten konunun püf noktası da buradadır: Evrimcilerin "evrimsel baskı" dedikleri şey, canlılara ihtiyaca göre yeni özellikler kazandıramaz. Çünkü bu baskıya cevap vereceğini umdukları iki sözde evrim mekanizması, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlılara yeni organlar kazandırma özelliği yoktur:

• Doğal seleksiyon vasıtasıyla, sadece zaten var olan özellikler seçilebilir, yeni bir özellik üretilemez.

• Mutasyonlar, canlılara genetik bilgi eklemezler, sadece mevcut genetik bilgiyi tahrip ederler. Genetik bilgi ekleyen, (dolayısıyla yeni bir organ veya biyokimyasal yapı oluşturan) bir mutasyon asla gözlemlenmemiştir.

Bu gerçekler ışığında *National Geographic*'in üstteki "şapıdık şapıdık hareket eden balinalar" masalına bir kez daha bakarsak, aslında gerçekten de oldukça ilkel bir Lamarkçılık yapıldığını görürüz. Dikkat edilirse *National Geographic* yazarı Douglas H.

Chadwick, *"her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklar"*dan söz etmektedir. Acaba nasıl olur da "her kuşakta" bir canlı türünde morfolojik değişim, hem de belli bir yöne doğru değişim olabilir? Bunun için; o türün her kuşaktaki kimi temsilcilerinin bacaklarının kısalmasına neden olacak mutasyonlara uğraması; bu mutasyonların canlıya başka hiçbir zarar vermemesi; mutasyona uğrayan bireylerin diğerlerine göre avantajlı olup seçilmesi; bir sonraki kuşakta, ne tesadüfse yine aynı genin aynı noktasının aynı mutasyona uğraması; bunun nesiller boyu hiç değişmeden devam etmesi; tüm bunların tesadüfen kusursuz gerçekleşmesi gerekir.

Eğer *National Geographic* camiası buna inanıyorsa, "biz sülale olarak uçmayı çok seviyoruz, oğlum da ne tesadüf bir mutasyon geçirdi ve koltuk altlarında kuş tüyünü andıran birkaç küçük yapı belirdi. Torunum da aynı mutasyondan geçecek ve tüyleri biraz artacak, bu nesiller boyu devam edecek ve sonunda sülalemiz kanatlanıp uçacak" diyen bir insana da inanabilirler. İki hikayenin saçmalık düzeyi aynıdır çünkü.

Bu durum, başta belirttiğimiz gerçeği, yani evrimcilerin, canlıların ihtiyaçlarının adeta doğadaki sihirli bir güç tarafından karşılandığına dair batıl inancını ortaya çıkarmaktadır. Gerçekte animist kültürde yer alan "doğaya bilinç atfetme" inancı, ne ilginçtir ki 21. yüzyılda "bilim" kisvesi altında karşımıza çıkmaktadır. Oysa Darwinizm'in ünlü eleştirmenlerinden biri olan Fransa'nın ünlü biyoloğu Pierre Paul Grassé'nin belirttiği gibi, *"hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir."* [11]

National Geographic'te fazla sözü edilmeden empoze edilmek istenen bir başka senaryo da, söz konusu canlıların vücut yüzeyleriyle ilgilidir. Karasal canlılar oldukları kabul edilen *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un diğer memeliler gibi tüylü bir vücuda sahip oldukları herkesin ortak görüşüdür. Nitekim *National Geographic* de rekonstrüksiyonlarında her iki canlıyı sık tüylerle çizmiştir. Ancak daha sonraki canlılara (yani gerçek deniz memelilerine) geçildiğinde, birden tüyler yok olmaktadır. Bunun evrimsel açıklaması, üstte anlattığımıza benzer Lamarkçı hikayelerden farklı bir şey değildir.

Gerçek ise, söz konusu canlıların her birinin, yaşadıkları ortama göre en uygun biçimlerde yaratılmış olduklarıdır. Bu yaratılış delillerini mutasyonlarla veya daha da basit Lamarkçı hikayelerle açıklamaya çalışmak, akıldışıdır. Canlılıktaki her kusursuz yapı gibi, söz konusu canlıların yapıları da yaratılış için bir kanıt oluşturmaktadır.

Deniz Memelilerinin Kendi İçindeki Evrimi Senaryosunun Açmazları

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini inceledik. Bilimsel bulgular, *National Geographic*'in bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (*Pakicetus* ve *Ambulocetus*) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir. Peki senaryonun geri kalan kısmı?

Bu konuda da evrim teorisi yine açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada *Archaeocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile, yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasındadır. *National Geographic* bu iddiayı çok basitleştirilmiş bir biçimde şemalaştırmıştır. (s. 156-159) Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

Bu archaeocetealarn kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir modern balinanın atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.[12]

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (Odontoceti) ve balenli balinaların (Mysticeti) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

Cetaceanların (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar... Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri... ve amino asit karşılaştırmaları... uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.[13]

Kısacası, deniz memelileri, kendilerinin yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler.

Sonuç

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci propagandada önemli bir rol üstlenen ve *National Geographic* dergisinin de konu hakkındaki en önemli bilgi kaynağı durumundaki paleontolog Hans Thewissen'in iddialarının aksine, ortada gerçek kanıtlara dayanan bir evrim süreci değil, evrim teorisine göre bir şemaya oturtulmaya çalışılan ama bir türlü bu şemaya uygun gelmeyen kanıtlar vardır.

Kanıtların ön yargısız incelenmesiyle ortaya çıkan sonuç ise, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

Deniz memelileri konusundaki iddialı evrimci propaganda ise, bir zamanlar aynı şekilde gündeme getirilen, ama sonra geçersizliği evrimciler tarafından da itiraf edilen "at serileri"ne benzemektedir: Farklı dönemlerde yaşamış çeşitli soyu tükenmiş

memeliler ard arda dizilmiş, dönemin evrimcileri bunu "sarsılmaz kanıt" olarak empoze etmişlerdir. Ama zamanla gerçek ortaya çıkmış, birbiri ardına dizilen bu canlıların birbirlerinin atası olamayacağı, farklı dönemlerde ortaya çıkmış ve sonra da soyları tükenmiş bağımsız türler olduğu anlaşılmıştır. Atın evrimi şemalarının sergilendiği "Amerikan Doğa Tarihi Müzesi"nin müdürlerinden ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge ise, hala müzesinin alt katında duran bu şema hakkında şunları söylemek durumunda kalmıştır:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.[14]

Hayatın doğası hakkındaki kötü hikayelerden biri de, *National Geographic*'in hararetle savunduğu "balinaların evrimi" masalıdır.

1. Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", *USA Today*, 01/25/00

2. *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 159

3. *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 161

4. Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329

5. Ashby L. Camp, The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, May/June 1998

6. Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 333

7. *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 163

8. Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, 329

9. G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan Tercüme (Rotterdam: A.A. Balkema, 1986, s. 91

10. Ashby L. Camp, The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, May/June 1998

11. Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103

12. B.J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover Publications, Inc., 1985, p. 489.

13. Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations," *Trends in Ecology and Evolution 10* (August 1995):328-334.

14. Colin Patterson, *Harper's*, Şubat 1984, s. 60

EVRİM TEORİSİNİN BÜYÜK BİR ÇIKMAZI: DENİZ MEMELİLERİNİN KÖKENİ

Türkiye'de ve yabancı basında, Pakistan'da bulunan iki fosilin, balinaların kara canlılarından evrimleştiklerini kanıtladığı haberleri yeraldı. *Science* ve *Nature* dergilerinde aynı tarihlerde yayınlanan iki makaleye dayanılarak hazırlanan bu

haberlerde, kara canlıları ile balinalar arasındaki kayıp halkanın bulunduğu öne sürüldü. Evrim teorisini savunanların en önemli çıkmazlarından biri olan deniz memelilerinin kökeni konusunda birçok problemin gözardı edildiği bu haberlerdeki yanılgılar aşağıda okuyucuların bilgisine sunulmaktadır.

Evrimcilerin En Büyük Çıkmazlarından Biri: Deniz Memelilerinin Kökeni

Balinalar ve yunuslar, aynı karadaki memeliler gibi doğurdukları, yavrularını emzirdikleri, akciğerle nefes alıp vücutlarını ısıttıkları için "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sözde ataları olan balıkların "sudan karaya geçiş" süreci yaşadığı varsayılan deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Ayrıca memelilerin yaşadığı dönemde, dünyadaki şartların bu canlılar için son derece uygun hale geldiği kabul edilir. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. *GEO* dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken, Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarınkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarınkiyle benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişiklikleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.[1]

Karada yaşayan bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balinaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, *National Geographic* dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.[2]

Üstte anlatılan kademeli evrim senaryoları, bu senaryoyu yazanlar dahil, hiç kimseyi tatmin etmemektedir.

Deniz Memelilerinin Kökeni Konusunda Evrimcilerin Kendi Aralarındaki Çelişkileri

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrimciler deniz memelilerinin atalarının karada yaşayan canlılar olduklarını öne sürerler, ancak bu ataların hangi memeliler olduğu konusunda en küçük bir fikirleri dahi bulunmamaktadır. *Science* ve *Nature* dergilerinde yayınlanan söz konusu haberde yeralan araştırmalardan birinin başında yeralan Michigan Üniversitesi'nden paleontolog Philip D. Gingerich, bu konuda şu itirafta bulunmaktadır:

Balinalar tüm diğer memelilerden o kadar farklılar ki, onlarla diğer canlılar arasında bir bağ kurmak kolay değil. Bu nedenle memelilerin evriminde ayrı bir dal olarak tanımlanıyorlar.[3]

Deniz memelilerinin kökeni konusunda moleküler biyoloji, paleontoloji ve anatomi gibi farklı alanlarda yapılan inceleme ve araştırmalar tamamen farklı sonuçlar getirmektedir. Söz konusu haberlerin kaynağını oluşturan fosilleri bulan evrimci bilim adamlarından, Northeastern Ohio Üniversitesi Anatomi bölümünden J. G. M. Thewissen, bu çelişkili sonuçları şöyle dile getirmektedir:

Morfolojik analizler deniz memelilerinin toynaklı hayvanlarla akraba olduklarını göstermektedir. Ancak moleküler analizler ise hippopotamların kardeş grubu olduklarını göstermektedir. Bizim kalıtımsal faktörlere dayalı araştırmalarımız ise, deniz memelilerinin toynaklılardan çok otçul (sığır, koyun, geyik gibi) hayvanlarla daha yakın akraba olduklarını ortaya koymaktadır. [4]

Burada sözedilen farklı sonuçlar, evrimcilerin deniz memelilerinin kökeni konusundaki iddialarının bilimsel hiçbir delile dayanmadığının göstergelerinden biridir. Her evrimci kendi tezinin diğerlerine göre daha doğru olduğunu öne sürmekte, örneğin paleontologlar moleküler biyologların, moleküler biyologlar ise anatomistlerin sonuçlarını şüphe ile karşılamaktadırlar. Oysa, eğer deniz memelileri karada yaşayan bir memeli türünden evrimleşmiş olsalardı, konuyla ilgili her araştırma birbiri ile tutarlı bir sonuç verirdi.

Söz konusu haberlerde yeralan yeni fosil bulguları ise deniz memelilerinin kökeninin herhangi bir kara canlısı olduğu iddiasına hiçbir dayanak sağlamamaktadır.

Bulunan Fosilleri "Ara Geçiş Formu" Olarak Yorumlayan Evrimcilerin Karşılaştıkları İki Problem

Bulunan fosilleri evrimin bir delili olarak yorumlayanların karşılaştıkları iki sorun vardır. Bunlardan birincisi, bir türün fosilinin diğerinin atası olup olmadığın anlamak mümkün değildir. *Nature* dergisinin bilim yazarı Henry Gee'ye göre *"fosillerin arasını ayıran zaman aralıkları o kadar büyüktür ki, olası ata torun ilişkisi hakkında kesin bir şey söylenemez."*[5]

Deniz memelilerinin atası olduğu iddia edilen fosiller arasında ise milyonlarca yıllık generasyon farkı vardır. İnsanlar dahi aynı türden olmalarına, ataları ile aralarındaki zaman aralığı sadece yüzlerce yıl olmasına ve elimizde yazılı kayıtlar bulunmasına rağmen, bir insanın büyük büyük büyük annesinin kim olduğunu bulabilmesi çok zordur ve kimi zaman tespit edilemez. Dolayısıyla, ara form oldukları iddia edilen fosillerin birbirleri ile ata-torun ilişkisi içinde oldukları, ancak bir varsayım olabilir.

İkinci olarak, türler arasında sadece bazı benzerliklere bakarak, aralarında ata-torun ilişkisi kurmaya çalışmakta doğru değildir. Bugün gördüğümüz farklı organizmalar arasındaki çarpıcı benzerlikler Darwin'den önce de biliniyordu ve bu benzerlikler ortak bir yaratılışın ürünü olarak kabul ediliyordu. Dolayısıyla bu benzerliklere bakarak bunu evrimin bir delili olarak öne sürmek bilimsel bir sonuç değildir.

Ayrıca evrimcilerin, ara geçiş formu olduğunu iddia ettikleri canlıların, nasıl olup da suya çok iyi adapte olabilmiş bir canlıya dönüştüğünü, bunun hangi mekanizmalarla gerçekleştiğini açıklamaları gerekir.

Sadece "ön ayaklar yüzgece dönüştü, arka ayaklar kayboldu, vücuttaki tüyler yok oldu ve bildiğimiz balinanın silgimsi derisine dönüştü" demek yeterli değildir. Ön ayakların yüzgece dönüşebildiklerine veya bir kara canlısının sudaki yaşama en iyi şekilde adapte olabileceği şekilde fizyolojik değişimler göstererek vücut şeklini tamamen değiştirebileceğine dair günümüz canlılarından elimizde hiçbir delil bulunmamaktadır.

Doğada evrimcilerin iddia ettikleri dönüşümü gerçekleştirebilecek hiçbir mekanizma bulunmamaktadır

Bir kara canlısının denizde yaşayabilmek için ihtiyacı olan adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1. Suyun Korunumu: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen, su ihtiyaçlarını, balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine

rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlardan çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2. Görme ve Haberleşme: Yunusların ve balinaların gözleri farklı görmelere imkan verecek şekildedir. İnsanlardan ve diğer birçok canlıdan farklı olarak suyun altında ve üzerinde aynı mükemmellikte görebilirler.

Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan tarafındadır. Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. Dokuz metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilmeyi sağlayan birçok özellikle donatılmıştır. Lens mükemmel bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar, hayvanın beyninde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki sonik sistem inanılmaz derecede hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala büyük oranda cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok

şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çeker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

Şimdi tüm bunların üzerinde düşünelim. Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özellikler, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olabilirler mi? Hangi mutasyon bir yunusun bedenine sonar sistemi yerleştirebilir ve sonra da hayvanın beynini sonardan korumak için kafatasını ses yalıtımlı hale getirebilir? Hangi mutasyon, bu canlılara karanlık sularda görmelerini sağlayacak göz yapıları kazandırabilir? Hangi mutasyon, eskiden karada yaşadıkları öne sürülen bu hayvanların "suya geçiş"lerini sağlayabilir? Hangi mutasyon, bu hayvanların bedenlerine suyu en ekonomik şekilde kullanmalarını sağlayacak hassas mekanizmaları yerleştirebilir?

Bu soruları çoğaltmak mümkündür. Ve evrim teorisinin bunların hiçbirine verebilecek bir cevabı yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne süren, tüm bu fantastik hikayeyi yazan evrim teorisi, bu aşamaların hangisini kanıtlayabilir? Cevap her seferinde olumsuzdur. Evrim teorisi bu aşamaların gerçekleştiğini ispatlamak bir yana, bunların gerçekleşmeleri için en küçük bir ihtimalin var olduğunu bile ispatlayamamaktadır.

Kısacası, tüm diğer temel canlı gruplarında olduğu gibi, deniz memelilerinde de "evrim" iddiasını destekleyebilecek hiçbir bulgu yoktur. Bu canlıların sözde ataları olan kara memelilerinden rastlantısal mutasyonlar sonucunda evrimleşmeleri ise kesinlikle imkansızdır.

Bilimsel bulgular, tüm canlılar gibi deniz memelilerin de, sahip oldukları kompleks özelliklerle birlikte yaratıldıklarını göstermektedir. Bu, tüm canlıları yoktan var etmiş olan Yüce Allah'ın yaratma sanatıdır.

1. Uwe George, "Darwinismus der Irrtum des Jahrhunderts", *Geo*, Ocak 1984, s. 100-102.

2. Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, cilt 50, Aralık 1976, s. 752

3. Getting the Facts Straight, A Viewer's Guide to PBS's Evolution, Seattle Discovery Institute Press 2001, A response to "Evolution" that first aired on the PBS network September 24-27, 2001. That series was co-produced by the WGBH/NOVA Science Unit and Clear Blue Sky Productions.

4. J. G. M. Thewissen, "Skeletons of terrestrial cetaceans and the relationship of whales to artiodactyls", *Nature*, 20 Eylül 2001 vol. 413, s.277 - 281 (2001)

5. Getting the Facts Straight, A Viewer's Guide to PBS's Evolution, Seattle Discovery Institute Press 2001

BİLİM VE TEKNİK ŞUBAT 2002 SAYISINDAKİ YANILGILAR

***B**ilim ve Teknik* dergisinin, evrim teorisini savunma amaçlı yazılarının bazı örnekleri, Şubat 2002 sayısında da yayınlandı. Bunlardan biri, Özge Balkız imzalı "Penceremdeki Dinozor Nereden Geldi?" başlıklı yazı idi. Bu yazı, kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasının genel bir özeti niteliğindeydi.

Bilim ve Teknik dergisinin bu konudaki asıl sorunu, evrim teorisiyle ilgili yazılarının hemen hepsinde, bu teorinin kanıtlanmış bir gerçek gibi sunulması ve teorinin karşısındaki itiraz, eleştiri ve aleyhteki kanıtların tamamen görmezden gelinmesidir. Bir başka deyişle, dergi, evrim teorisinin aleyhindeki delillerle yüzleşmemekte, sanki bunlar yokmuş gibi davranmaktadır.

Yazıların hiçbirinde gerçekçilik yoktur; bahsedilen konular her yönüyle incelenip analiz edilmemektedir.

Tarif ettiğimiz bu durumun bazı örneklerini, *Bilim ve Teknik*'in Şubat 2002 sayısındaki "Penceremdeki Dinozor Nereden Geldi?" başlıklı yazıda görebiliriz. Yazıda kuşların kökeni hakkında 50 yılı aşkın bir süredir öne sürülen çeşitli spekülasyonlar aktarılmış, ama tek bir kez bile anlatılan bu spekülasyonların gerçekten de mümkün olup olmadığı sorgulanmamıştır. Yazıdaki bazı pasajları şöyle ele alabiliriz:

Kuş-Dinozor Evrimi Senaryosunu Kanıtlanmış Bir Gerçek Sanma Yanılgısı

Bilim ve Teknik'te yer alan yazının başlarında şu yorum yapılmaktadır: *"Kuşların dinozorlardan evrimleştiği bilinse de, hangi dinozor grubundan evrimleştikleri tam olarak bilinmiyor."*

Burada "kuşların dinozorlardan evrimleştiğinin bilindiği" öne sürülürken, sanki tüm bilim dünyasınca bilinen ve kabul edilen, somut delillere dayalı bir tezden söz ediliyor gibi yazılmıştır. Oysa gerçekte kuşların dinozorlardan evrimleştiği iddiası, evrim teorisini savunan pek çok paleontolog veya anatomist tarafından karşı çıkılan bir spekülasyondan ibarettir. Söz gelimi dünyanın en ünlü ornitologlarından (kuş bilimcilerinden) ikisi, Alan Feduccia ve Larry Martin bunun tamamen yanlış bir senaryo olduğu kanısındadırlar. Bu durum, bilinmeyen bir sır da değildir; ABD'deki üniversitelerde okutulan *Developmental Biology* adlı ders kitabında şunlar yazılıdır:

Kuşların dinozor olduklarına tüm biyologlar inanmıyorlar... Bu grup bilim adamları, dinozorlar ve kuşlar arasındaki farklılıkları vurguluyorlar ve bu farklılıkların çok büyük olduğunu ve dolayısıyla kuşların kendilerinden önceki dinozorlardan evrimleşmiş olamayacağını savunuyorlar. Örneğin Alan Feduccia ve Larry Martin, kuşların bilinen herhangi bir dinozor grubundan evrimleşmiş olamayacağı görüşündeler. Bazı çok önemli kladistik (soy ilişkisi) bilgilerine karşı çıkıyorlar ve kendi iddialarını gelişimsel biyoloji ve biyomekanik ile destekliyorlar. [1]

Durum bu iken *Bilim ve Teknik'te* konuya "Kuşların dinozorlardan evrimleştiği bilinse de" diye girilmesi, bir Marksistin sosyal bir konuya "tüm insanlık tarihinin bir sınıf mücadelesi olduğu bilinse de" diye girmesi gibidir. Yani dogmatik, ön yargılı ve tek yanlı biryaklaşımdır.

Uçan Sürüngenler ile Kuşlar Arasında İlişki Kurma Yanılgısı

Aynı makalenin devamında ise şunlar yazılıdır: *"Kuşları diğer canlı gruplarından eşsiz kılan en önemli özellikleri, tüyleri ve uçabilme yetenekleri. Bu özelliklerin onlara dinozorlardan geçtiği düşüncesiyse, fosil bulgularınca doğrulanıyor. Uçabilme özelliğinin, tüyleri olmayan ancak pullu derileriyle uçabilen dinozorlarda bulunduğu biliniyor. Dinozorların pullu deriden tüylü kollara evrimleşmeleri konusunda farklı düşünceler var."*

Burada sözü edilen iki farklı canlı grubu arasında, yani uçan sürüngenler (Pterosaurlar) ve kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu sanılmaktadır; oysa böyle bir ilişki hiçbir evrimci otorite tarafından öne sürülmez. Uçan sürüngenler ile kuşların kanat yapıları birbirinden çok farklıdır ve nitekim hiçbir evrimci de bunların arasında bir akrabalık olduğunu savunmamaktadır.

Uçan sürüngenler, ya da bir diğer ifadeyle uçan dinozorlar, bilim adamları tarafından Pterosaur olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir canlı grubudur. Bunların

kökeni, evrim teorisi açısından büyük bir çıkmazdır, çünkü fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla birlikte aniden ortaya çıkmaktadırlar. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda *"Triasik Devir'de ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (Pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur"* itirafında bulunur.[2]

Uçan sürüngenlerin kanat yapıları ise çok ilginçtir: Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayaklarında olduğu gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama yirmi kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer uçan sürüngenler kara sürüngenlerinden evrimleşmiş olsalardı, söz konusu dördüncü parmağın da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olması gerekirdi. Ama buna dair hiçbir fosil kanıtı olmadığı gibi, böyle bir uzamanın doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmaları ile açıklanması da mümkün değildir; çünkü ara geçiş aşamaları canlının ellerini fonksiyonsuz hale getireceği ama uçma da sağlamayacağı için avantajsız olacaktır.

Bilim ve Teknik'teki yazıda bu konuda yapılan en büyük gaf ise, uçan sürüngenlerin varlığının, sürüngen-kuş evrimi iddiasına bir delil gösterilmesidir. Kanat yapıları tamamen farklı olan bu canlı gruplarını evrimsel bir akrabalığın kanıtı gibi sunmak, büyük bir hatadır. Bir insan, sineklerin veya yarasaların da kanatlı olmalarından yola çıkarak, bu canlı grupları ve kuşlar arasında evrimsel bir ilişki öne sürdüğünde ne kadar büyük bir bilgisizlik sergilerse, burada da aynı derecede vahim bir bilgi ve yargı hatası vardır.

Archaeopteryx ve Kuşların Kökeni Hakkındaki Yanılgılar

Bilim ve Teknik dergisindeki "Penceremdeki Dinozor Nereden Geldi?" başlıklı yazının genelinde ise, kuşların theropod (iki ayaklı) dinozorlardan evrimleştiği ve *Archaeopteryx* isimli soyu tükenmiş kuş türüne ait fosillerin de "ara form" özelliği taşıdığı şeklindeki klasik evrimci iddialar tekrarlanmıştır.

Archaeopteryx hakkındaki evrimci senaryonun geçersizliği, günümüzde pek çok bulgu ile kanıtlanmış durumdadır. Her ne kadar *Archaeopteryx*'in bazı dinozorlar ile benzer özelliklere sahip olduğu öne sürülmüş ise de, bu benzetmelerin gerçekçi olmadığı, fosilin bir kuşa ait olduğu, zaman içinde fosilin anatomik özellikleri üzerinde yapılan daha detaylı incelemelerle ortaya çıkmıştır.

Örneğin önceleri çene kemiğinin dinozorlara benzediği iddia edilmiş olsa da, bilgisayar tomografisi kullanılarak Haubitz ve ekibi tarafından yapılan incelemelerde *Archaeopteryx*'in çene yapısının dinozorlarla değil, günümüz kuşları ile aynı olduğu görülmüştür.[3]

Larry Martin ve ekibi ise, *Archaeopteryx*'in ne dişlerinin ne de bilek kemiklerinin theropod dinozorlarından gelemeyeceğini göstermiştir. Dişler diğer dişli kuşlarla aynı

özelliklere sahiptir ve bilek kemikleri ise dinozorlarınki ile hiçbir homoloji göstermemektedir.[4]

Archaeopteryx'in iskelet yapısının ise onun öne eğik durmasına neden olduğu ve bunun da dinozorlara ait bir özellik olduğu iddiası ise bilim adamları tarafından doğrulanmamaktadır. A.D. Walker bu yorumun yanlış olduğunu ve *Archaeopteryx*'in iskelet yapısının aynı kuşlarda olduğu gibi canlının geriye doğru durmasını sağladığını açıklamıştır.[5]

Dahası *Archaeopteryx*'in uzuvları da theropod dinozorları ile hiçbir homoloji göstermemektedir.[6]

A.D. Walker, *Archaeopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının da günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.[7]

Wales Üniversitesi Biyoloji Bilimleri Enstitüsünden J. Richard Hinchliffe ise, embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak kuşların ellerinin II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, theropod dinozorlarının I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu ise *Archaeopteryx*-dinozor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir.[8]

Richard Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'ın 1997 yılındaki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökeni" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır:

(i) Archaeopteryx kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan önkolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön-kanat değildirler.

(ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu, çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun Archaeopteryx ile benzerlik oluşturması çok zordur.

(iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok theropod dinozorun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaur'ların fosil kayıtlarında Archaeopteryx'den daha sonra bulunmalarıdır.[9]

Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci iddialara en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archaeopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archaeopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod (iki ayaklı) dinozorların, aslında *Archaeopteryx*'ten daha genç olmalarıdır: *"Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, Archaeopteryx'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) Archaeopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar."*[10]

Görüldüğü gibi bilimsel bulgular, *Archaeopteryx*'in dinozorlarla kuşlar arasında bir ara geçiş canlısı olamayacağını ortaya koymakta, bazı evrimcilerin bu konuda öne sürdükleri iddiaların geçerli olmadığını göstermektedir.

Tüylü Dinozorlar Efsanesi ve *Archaeopteryx*'in Mükemmel Tüyleri

Bilim ve Teknik dergisindeki "Penceremdeki Dinozor Nereden Geldi?" başlıklı yazıda sergilenen bir diğer yanılgı, kuş tüylerinin kökeni hakkındadır. Makalede, geçmişte "tüylü dinozorlar" yaşadığı ileri sürülmekte (bunun fosil kayıtları tarafından kanıtlandığı iddia edilmekte), sonra da bu canlıların "tüylerinin" kuş tüylerine dönüştüğü ileri sürülmektedir. Ancak bu iddialar birkaç farklı yönden geçersizdir:

8 Geçmişte "tüylü dizonorlar" yaşadığı iddiası, kanıtlanmış bir bilgi değil, üzerinde çok tartışılan bir varsayımdır. Son 10 yıl içinde bazı farklı fosil canlıların "tüylü dinozor" olduğu iddia edilmiştir, ama bu iddiaların bazıları tamamen çürümüştür, bazıları da halen tartışmalıdır. İleri "tüylü dinozor"lardan birinin *(Archaeoraptor)* tamamen bir fosil sahtekarlığı olduğu ortaya çıkmıştır ve *Bilim ve Teknik*'te yer alan yazıda da kabul etmektedir. 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen *Sinosauropteryx* fosilinin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı ise 1997 yılında yapılan incelemelerle anlaşılmıştır.[11] Öne sürülen diğer hiçbir "tüylü dinozor" adayı kesin değildir. Bu canlıların fosillerinde bazı "tüyümsü" yapılara rastlansa da, bunların gerçekte tüy mü yoksa klasik sürüngen pullarının uzantıları mı olduğu kesin olarak belirlenebilmiş değildir. Feduccia gibi otoriteler bu yapıların "kolajen fiberleri" olduğunu ve tüy olarak kabul edilmesinin büyük hata olacağını savunmaktadırlar.[12]

8 Eğer "tüylü dizonorlar" gerçekten var olmuş olsalar bile bu durum sürüngen-kuş evrimi iddiasına dayanak oluşturmaz, çünkü sözü edilen canlıların hiçbirinde, kuş tüylerine benzerlik taşıyan bir yapı yoktur. Türkçe'de deri üzerindeki her türlü kılcal yapıya "tüy" dendiği için bu konuda bir zihin karışıklığı doğabilir. Gerçekte kuş tüyleri, son derece özgün bir yapıya ve son derece kompleks bir yaratılışa sahiptir. Bu yaratılışın yanı sıra, kuş tüylerinin biyokimyasal yapısı da çok özgündür. Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A.H. Brush'a göre *"kuş tüylerinin protein yapısı diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün"* bir yapıdır.[13]

8 Bilinen en eski kuş olan *Archaeopteryx*, günümüzün uçucu kuşlarıyla farksız bir tüy yapısına sahiptir. *Archaeopteryx* 150 milyon yıl önce yaşamıştır. "tüylü dinozor" olduğu ileri sürülen canlıların fosillerinin hepsi ise, *Archaeopteryx*'ten daha gençtir. Yani evrimcilerin "kuşların atası olan tüylü dinozorlar" olarak göstermeye çalıştıkları canlıların hepsinden daha önce, mükemmel bir kuş tüyü yapısına sahip olan bir canlı (*Archaeopteryx*) zaten yaşamıştır. Dünyanın omurgalı paleontolojisi konusundaki en

büyük otoritelerinden biri olan Robert Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı kitabında bu konuda evrim teorisinin açmazda olduğunu kabul eder. Çünkü Carroll'un belirttiği gibi, *Archaeopteryx*'in tüyleri günümüzün uçan kuşlarıyla tamamen aynı yapıdadır ve dolayısıyla uçuş tüylerinin yapısı 150 milyon yıldır hiç değişmemiştir.[14] Dahası, bu tüylerin *Archaeopteryx*'te nasıl ortaya çıktığı evrimci bir yaklaşımla açıklanamamaktadır, çünkü Carroll'un ifadesiyle *"bu tüylerin Archaeopteryx'teki büyük boyuta ulaşıncaya dek uçuş aparatı olarak nasıl bir işlev göreceklerini anlamak pek mümkün değildir."*[15]

Kısacası, bilinen ilk kuş olan *Archaeopteryx*, bugünkü uçan kuşlardan farksız bir uçuş sistemiyle aniden yeryüzünde ortaya çıkmıştır. *Archaeopteryx*'in atası olduğu ileri sürülebilecek hiçbir canlı da yoktur. Bu durum, bir kez daha, canlıların bir evrim süreciyle ortaya çıkmadıklarını, birbirlerinden bağımsız şekilde "yaratıldıklarını" göstermektedir.

Pencerede "Dinozor" Yoktur

Burada kısaca özetlediğimiz kanıtlar, *Bilim ve Teknik* dergisinin ısrarla savunduğu "kuşlar dinozorlardan evrimleşti" tezinin bilimsel dayanağı olmayan bir hayal ürünü olduğunu göstermektedir. Bu tezin bu kadar ısrarla gündeme getirilmesi, evrim teorisini topluma kabul ettirmeye yönelik bir propagandanın sonucudur. Son derece bilimsellikten uzak iddialarla, hatta fosil sahtekarlıklarıyla yürütülen bu iddianın ciddiyetsizliğini, konu hakkında uzman olan evrimci bilim adamları dahi kabul etmektedirler.

Ön yargılardan sıyrılan her insan görecektir ki, dinozorları, kuşları ve diğer tüm canlılar yoktan var eden Yüce Allah'tır. Evreni ve tüm yaşamı yaratan Allah bize bilim yoluyla bu gerçeğin apaçık kanıtlarını sunmaktadır. Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurur:

Sizin için yerde olanların tümünü yaratan O'dur. Sonra göğe yönelip (istiva edip) de onları yedi gök olarak düzenleyen O'dur. Ve O, herşeyi bilendir. (Bakara Suresi, 29)

1. Scott F. Gilbert, "Did Birds Evolve from the Dinosaurs?", *Developmental Biology*, Sixth Edition, chapter 16.4
(http://www.devbio.com/chap16/link1604.shtml)
2. Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s. 336
3. B. Haubitz, M. Prokop, W. Döhring, J.H. Ostrom, and P. Welinhofer, *Paleobiology* 14(2):206 (1988).
4. L.D. Martin, J.D. Stewart, K.N. Whetstone, The Auk 97:86 (1980).
5. A.D. Walker, *Geological Magazine* 117:595 (1980).

6. S. Tarsitano, M.K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society* 69:149 (1980).
7. A.D. Walker, as described in Peter Dodson, "International *Archaeopteryx* Conference," Journal of Vertebrate Paleontology 5(2):177, Haziran 1985.
8. Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, Volume 278, Sayı 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597.
9. Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, Volume 278, Sayı 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597.
10. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 117
11. "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, cilt 278, 14 Kasım 1997, s. 1229
12. Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds*, 2nd Ed. New Haven: Yale University Press, 1999.
13. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, Vol. 9, 1996. s. 132
14. Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 280-81
15. Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 314

BİLİM VE TEKNİK DERGİSİNİN "EVRİM TARTIŞMALARI"NDAKİ YANILGILARI

B *ilim ve Teknik* dergisinin evrim teorisi lehindeki iddialarının cevapları defalarca açıklanmış, hatta kitaplara konu olmuştur. (bkz. *Harun Yahya, Evrimcilerin Yanılgıları, Evrimcilere Net Cevap I, Evrimcilere Net Cevap II*) Ancak Kasım 2001 sayısında, dergi yönetiminin bu konuda daha duyarlı bir tutum takındığını ve evrim teorisini eleştiren bilimsel bir makaleyi de yayınladığını görüyoruz. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Emekli Öğretim Üyesi ve Adana Milletvekili Sayın Prof. Dr. Ali Gören'in dergide yayınlanan **"Yaşamın Kökeni Hakkında Yeni Bir Yaklaşım: Bilinçli Tasarım"** başlıklı yazısı, *Bilim ve Teknik*'in artık bu konuya daha açık fikirli bakmaya başladığının bir göstergesidir.

Ancak, derginin aynı sayısında oldukça uzun bir "evrim propagandası" da yapılmış, belki de bu şekilde canlılığın kökeninin evrim değil yaratılış olduğundan bahsetmiş olmanın Darwinizm'e getireceği zarar "dengelenmek" istenmiştir. Bu yazıda, *Bilim ve Teknik*'in söz konusu "dengeleme" çabasında ortaya çıkan önemli bilimsel yanılgıları açıklayacağız.

"Evrim Tartışmaları" Başlıklı Yazıdaki Yanılgılar

Dergide evrim teorisini savunan yazıların ilki, editör Raşit Gürdilek tarafından kaleme alınan "Evrim Tartışmaları" başlıklı kısa bir makaledir. İkincisi ise, Gürdilek tarafından İngiliz evrimci genetikçi Dr. Andrew Berry ile yapılan "Evrim Rastlantı Değil ki" başlıklı bir röportajdır.

İlk yazıyı incelediğimizde, Sayın Gürdilek'in bir dizi evrimci iddiayı birer cümle ile belirttiğini, ancak bu iddiaların her birinin önemli yanılgılar içerdiğini, bazılarının ise tamamen yanlış olduğunu görebiliyoruz:

1. Fosiller, Darwinizm'in Aleyhinedir

Yazıda *"fosil kayıtlarında Darwin'in öngörüleri doğrultusunda bir değişimin işaretleri veriliyor"* denmektedir. Yazının bir diğer cümlesinde ise, *"fosillerin kolayca gösterdiği anatomik evrim"*den söz edilmektedir.

Oysa bu cümlelerde ileri sürülen "fosiller evrimi destekler" iddiasını geçersiz kılan binlerce bilimsel kitap ve makale vardır. Fosillerin Darwin'in hayal ettiği "türler arası ara form"ları ortaya çıkarmadığı, aksine yeryüzündeki farklı canlı gruplarının fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla bir anda ortaya çıktıkları, bugün evrimci paleontologların önemli bir bölümü de dahil olmak üzere, pek çok bilim adamı tarafından kabul edilmektedir. Bu konudaki itiraflar oldukça açıktır. İşte birkaç örnek:

Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Başkanı Prof. Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden Thomas Kaufman:

Fosil türleri arasındaki atalara veya ara geçiş formlarına ait fosillerin eksikliği sadece erken metazoan dönemine özel bir gariplik değil. Boşluklar genel olarak var ve fosil kayıtları boyunca geçerli.[1]

Neo-Darwinizm'in kurucularından, 20. yüzyılın en önemli evrimci biyoloğu Ernst Mayr:

Paleontologlar uzun süredir Darwin'in küçük aşamalarla değişim şartının paleontolojinin bulguları ile çeliştiğinin farkında. Filumlara ait çizgiler izlendiğinde, çok küçük aşamalı değişiklikler görülüyor, ancak bu değişiklikler bir türü farklı bir cinse (genus) dönüştürecek türden değil ve yeni bir türün kökenine dair bir açıklama getirmiyor. Gerçekte (fosil kayıtlarında) yeni olan her tür, her zaman aniden beliriyor.[2]

Rethinking Anthropology isimli kitabın yazarı E. R. Leach, *Nature* dergisindeki bir yazısında:

Fosil kayıtlarındaki eksik halkalar Darwin'i endişelendiriyordu. Bunların gelecekte bulunacağından emindi, ancak bu kayıp halkalar hala eksik ve eksik olarak kalmaya devam edecekler gibi görünüyor.[3]

Kısacası, fosil kayıtlarının Darwinizmi kanıtladığı yönündeki iddia doğru değildir. Bilimsel literatür yakından takip edildiğinde, bu gerçek kolaylıkla görülebilmektedir.

2. Mutasyonlar Bir Evrim Mekanizması Değildir

"Evrim Tartışmaları" başlıklı yazıda mutasyonlar moleküler düzeyde evrim teorisini kanıtlayan bir olgu olarak gösterilmek istenmiştir. Oysa mutasyonlar hiç de evrimcilerin umdukları gibi canlıların evrimleşmesini sağlayacak özelliklere sahip değildirler. DNA'da meydana gelen mutasyonların bir kısmının DNA üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Çoğu ise DNA'ya, dolayısıyla organizmaya zarar verir.

Evrimcilerin "faydalı mutasyonlar" olarak tanımladıkları mutasyonlar ise gerçekte yanıltıcı bir yoruma dayalıdır. Söz konusu "faydalı" mutasyonlara evrimcilerin verdikleri iki klasik örnek; bakterilerin antibiyotiklere, böceklerin ise böcek zehirlerine karşı direnç kazanmalarıdır. Ancak her iki durumda da, mutasyon canlılarda gerçekte genetik bilgi kaybına yol açmakta, bu mutlak zararın ise dolaylı bir faydası oluşmaktadır. Örneğin mutasyon sonucunda antibiyotiklere karşı direnç kazanan bakterilerdeki asıl etki, ribozomlarının yapısının bozulmasıdır. Ribozomdaki bozukluk, antibiyotiğin bu organele yapışmasını engellemekte, bu da "bağışıklık" sağlamaktadır. Ama sonuçta bakterinin ribozomu genetik bilgi kaybetmektedir. Bu durum, görme yeteneğini kaybeden bir insanın göz hastalıklarına karşı "bağışıklık" kazanması gibi bir örnektir. Elbette ki bu gibi dolaylı bir "fayda", bir evrim örneği sayılamaz.

Dahası, tüm bu bağışıklık örnekleri, biyokimyasal mutasyonlarla ilgilidir. Ancak biyokimyasal mutasyonlar, farklı canlı türlerin oluşması için gereken büyük yapısal değişiklikleri açıklayamazlar. Farklı canlı gruplarının oluşması için, mutasyonların, organizmanın morfolojisini –şeklini– değiştirmesi gerekmektedir. Oysa bilinen hiçbir "faydalı morfolojik mutasyon" örneği yoktur. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 2005)*

Evrimciler bu konuda köşeye sıkıştıkları için, eldeki bazı bulguları çarpıtarak yorumlamak durumunda kalırlar. Bunun en ünlü örneği, laboratuvar deneyleri sırasında morfolojik mutasyonlara maruz kalan meyve sineği, yani *Drosophila melanogaster*'dir. Drosophila'ya uygulanan bir seri mutasyon, iki kanatlı olan bu canlının bazı bireylerinin dört kanada sahip olmasına neden olmuştur. Bu nedenle 1978 yılından bu yana meyve sineği ders kitaplarında ve evrimci basında yer alan en popüler evrimci konulardan biri olmuştur. Evrimciler canlının 2 yerine 4 kanada sahip olmasını bir "evrim", yani biyolojik gelişme örneği gibi gösterirler.

Ama gizledikleri çok önemli bir nokta vardır: Söz konusu 4 kanatlı mutant (mutasyon geçirmiş) meyve sineklerinin sadece iki kanadında kas vardır. Diğer iki ekstra kanat, uçuş kaslarından yoksundur. Dolayısıyla da canlıya uçuşta bir avantaj sağlamamakta, sadece yük olmaktadırlar. 4 kanatlı mutant sinekleri yakından gözlemleyen herkes, bu canlıların aslında sakat olduklarını görebilir. Ama evrimciler bu ayrıntıyı hiç belirtmemekte, sadece 4 kanatlı sineklerin durağan resimlerini yayınlayarak sahte bir "biyolojik gelişim" izlenimi vermeye çalışmaktadırlar.

Dikkat edilmesi gereken ikinci bir nokta da şudur: 4 kanatlı meyve sineği tek bir mutasyonla, doğal şartlarda oluşmamaktadır. Üç kuşak boyunca bilim adamları

tarafından yapay mutasyonlara uğratılmış ve laboratuvarda dikkatlice bakılıp korunmuştur. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in ifadesiyle *"bu 4 kanatlı sinekler, genetikçilerin hünerlerini görmek ve genlerin organizmaların gelişmesindeki rollerini anlamak açısından önemlidir. Ancak, DNA mutasyonlarının evrim için bir ham madde sağladığı iddiasına kesinlikle delil oluşturmamaktadır".* (*Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Vural Yayıncılık, İstanbul, Şubat 2000; Johathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing, Washington DC, 2000, s. 177-193)*

Sonuç olarak yazıda yer alan kalıtım şifresindeki mutasyonların, moleküler düzeyde evrimi kanıtladığı iddiası büyük bir yanılgıdır. Örneğin yukarıda anlattığımız mutasyonlar konusundaki ifade ilginçtir:

"Ancak bu tartışma (evrim-yaratılış tartışması), objektif verilerin etkisiyle ve moleküler biyolojinin gelişmesi sayesinde en az Batı'da büyük ölçüde durulmuş görünüyor. Nedeni, kalıtım şifresindeki mutasyonların, türlerdeki değişimi moleküler düzeyde de açıklayabilmesi."

Burada Batı dünyasında evrim teorisinin genel kabul gördüğü iddia edilirken -ki bu da doğru olmayan bir iddiadır- konu mutasyonlara dayandırılmaktadır. Mutasyonlar evrim teorisine delil gibi gösterilirken kullanılan ifade de ilginçtir: *"Mutasyonların, türlerdeki değişimi moleküler düzeyde de açıklayabilmesi..."*

Elbette mutasyonlar "moleküler düzeydeki değişimleri" açıklar ama bu, evrim teorisine kanıt değildir. Mutasyon, zaten genetik bilgiyi değiştiren etkinin ismidir. Önemli olan nokta, mutasyonun canlılarda olumlu mu yoksa olumsuz mu değişiklikler oluşturduğudur. Elbette bir mutasyon bir türdeki, örneğin mutant meyve sineklerindeki değişimi moleküler düzeyde açıklar. Ama açıkladığı gerçek, bu canlıların mutasyon sonucunda hep sakat kaldıklarıdır. Canlılara genetik bilgi ekleyen hiçbir mutasyon örneği yoktur ve zaten evrim teorisini çürüten en önemli gerçeklerden biri budur.

3. *Bilim ve Teknik*'in Çürük Dayanakları: Jerry Coyne ve Allen Orr'un İtirazları

Prof. Michael Behe'nin *Darwin'in Kara Kutusu* adlı kitabında yeralan ve evrim teorisinin geçersizliğini ispatlayan kavramlardan biri, canlılarda görülen **indirgenemez kompleks** sistemlerdir. İndirgenemez komplekslik kısaca, canlı sistemlerde yer alan kanın pıhtılaşması, bakteri kamçısı, hücre içi haberleşme sistemi gibi birçok yapının, birçok farklı parçalardan oluştuğunu ve bu parçalardan birinin eksikliği durumunda bu sistemlerin atıl durumda olacağını, işe yaramayacağını anlatan bir terimdir. Evrim teorisi ise aşamalı bir gelişim olduğunu, dolayısıyla bir sistemin farklı parçalarının aşamalı olarak, doğal seleksiyon yoluyla meydana geldiğini öne sürer. Ancak, sözü edilen kompleks sistemler bu şekilde açıklanamaz, çünkü ara aşamalar hiçbir fonksiyona sahip olmadığı için "doğal seleksiyon" vasıtasıyla seçilemez. Dolayısıyla canlılardaki indirgenemez komplekslik, Darwinizm'i geçersiz kılmakta ve canlılığın yaratılış ürünü olduğunu göstermektedir.

Bilim ve Teknik dergisi editörü Sayın Gürdilek ise, "Evrim Tartışmaları" başlıklı yazısında, bazı evrimci bilim adamlarının Behe'nin açıklamalarına getirdikleri bazı eleştirilere yer vermiştir. Sayın Gürdilek'in dayanak aldığı iki evrimci, Jerry Coyne ve Allen Orr'dur. Bu iki bilim adamı, Behe'nin tezine karşı çıkan yazılar kaleme almışlardır. Bu yazıların cevabı ise yine Behe tarafından verilmiştir. Behe, bu konuyla ilgili cevabında şunları yazmaktadır:

Profesör Orr, indirgenemez komplekslik kavramı hakkında yanlış bir görüşe sahip... Darwin'in Kara Kutusu'nda indirgenemez kompleksliği şöyle tanımladım: "İyi uyumlu ve temel fonksiyon için birbiriyle etkileşim içindeki pek çok parçadan oluşan ve bu parçaların herhangi birinin eksiltilmesinin sistemin fonksiyonunun durmasına neden olacağı bir sistem." Orr ise bu terimi yüzeysel bir şekilde kullanmakta ve "eğer bir parça çıkarırsan, organizma ölür" şeklinde anlamaktadır...

Kısacası, bazı sistemler diğerlerinden daha komplekstir ve dolayısıyla daha indirgenemezdir... Aslında, her sistemin detaylarını incelediğinizde, benim yaptığım gibi, Darwinizm'in zorlukları pek çok yerde ortaya çıkar...

Görünen odur ki, Orr, (yaşama getirilecek) açıklamanın özünün, evrimcilerin kavramlar üzerine kondurdukları etiketleri bilmeyle olacağını sanmaktadır. Oysa önemli olan, bu kavramların gerçekten hayatın nasıl oluştuğunu açıklayıp açıklamadıklarıdır.[4]

Bilim ve Teknik'teki makalede, Profesör Jerry A. Coyne'un canlılarda görülen yaratılış delillerine karşı getirdiği bir itiraz, çok güçlü bir argüman gibi aktarılmaktadır: Coyne, *"herşeyi açıklayamayacağımıza göre, her zaman tasarım için bir kanıt bulunabilecektir"* demektedir. Ancak evrimcilerin "açıklayabildiği" bir sistem yoktur. Behe, bu gerçeği şöyle açıklar:

Coyne, eğer bir biyokimyasal sistem doğal seleksiyonla açıklanırsa, yaratılışı savunanların bir diğer sisteme atlayacaklarından ve bu nedenle bu teorinin yanlışlanamaz olduğundan yakınmaktadır. Eğer Darwinistler herhangi bir kompleks biyokimyasal sistemi açıklayabilmiş olsalardı, bu yakınmanın bir haklılık payı olabilirdi... Oysaki bugüne kadar (doğal seleksiyon) kompleksliğe sahip fonksiyonel sistemlerin hiçbirinin kökenini açıklamayı başaramamıştır.[5]

Gürdilek, *Bilim ve Teknik*'teki makalesinde, Coyne'un bir itirazını daha aktarmaktadır: *"Coyne, küçük parçaların birbirlerine eklenerek en sonunda işlev kazanmadıklarını öne sürmekte ve "daha başka süreçlerle paylaşılan, bazen işe yaramayan, atıl, kopya genlerden, ya da eski işlevlerini çoktan yitirmiş fosil parçalardan da oluşuyor. Demek ki daha önce 'evrilmiş' yapıtaşları da söz konusu" demektedir."*

Oysa bu "açıklama" da temelsiz bir spekülasyondan başka bir şey değildir ve evrimcilerin sorununu çözmemektedir. Behe, Coyne ve Orr gibi evrimciler tarafından teorisine karşı yöneltilen bu yüzeysel itirazı şöyle açıklar:

Orr, bir fare kapanının (Behe'nin indirgenemez kompleksliği açıklamak için kullandığı örnek) *parçalarının başka bir şey olarak oluşmaya başlamış ve sonradan şu anki yapılarına dönüşmüş olabileceklerini söylemektedir. Bu gibi argümanları Darwin'in*

Kara Kutusu'nun 66. sayfasında cevaplandırdım. Özetle, bu yaklaşımın (evrimcilere) kazandırdığı bir şey yoktur. Parçaların sonraki bir aşamada yine birbirlerine uyumlu hale getirilmeleri gerekecektir ve yine tüm parçalar gerektiği şekilde ayarlanmadan sistem çalışmayacaktır. Bu, bilinçli bir düzenleme gerektirmektedir.[6]

Sonuçta, evrimcilerin canlıların yapısında görülen tasarım delillerine karşı getirebildikleri tutarlı bir itiraz ve "indirgenemez kompleks" sistemlere getirebildikleri bilimsel bir açıklama yoktur. Coyne ve Orr gibi evrimcilerin argümanları, aslında, sadece ne kadar yüzeysel ve dogmatik düşündüklerini göstermektedir. Tüm gerçekler göstermektedir ki, canlılardaki tasarım örnekleri Allah'ın yaratışının apaçık delilleridir.

4. Moleküler Karşılaştırmalar, Evrim Teorisi ile Çelişmektedir

Evrim teorisi, 19. yüzyıldan bu yana, ufak tefek değişikliklere rağmen temelde aynı kalan bir "hayat ağacı şeması"nı savunmaktadır. Bu şema, canlıların anatomik benzerliklerine göre çıkarılmış, birbirine en benzer görülen canlılar, bu şemada "en yakın evrimsel akrabalar" olarak tanımlanmıştır. Fosil kayıtlarından gelen bilgiler çoğu kez bu şemaya uyum göstermese de, bazı noktalar karanlıkta bırakılarak, şema büyük ölçüde tamamlanmıştır.

Dış görünüme ve fosillere dayanan bu şemanın test edilmesi ise, canlıların moleküler yapılarının (protein dizilimlerinin, DNA dizilimlerinin ve rRNA dizilimlerinin) birbirleriyle karşılaştırılması ile başlamıştır. 1970'lerde başlayan, ancak asıl olarak 90'lı yıllarda gelişen ve "sekans (dizilim) analizi" olarak bilinen yöntemlerle, farklı canlı türlerinin ortak proteinleri, ortak genleri veya ortak rRNA'ları (ribozomal RNA'ları) karşılaştırılmıştır. Evrimciler, teorilerine göre birbirlerine "yakın akraba" saydıkları canlıların molekül yapılarının, birbirine çok benzer çıkacağını ummuşlardır. Ama sonuçlar onlar için tam bir hayalkırıklığı olmuştur.

"Evrim Tartışmaları" yazısında, bu konuda da yüzeysel bir açıklama yapılmakta ve Coyne'dan alınan bir bilgi aktarılarak "bir memeli olan yarasanın kanındaki hemoglobin kuşlardan çok, bir başka memeli olan balinanınkine yakın" denmekle yetinilmektedir. Oysa moleküler biyolojinin sonuçları, tek bir örnekten değil, pek çok farklı örneğin birarada incelenip topluca yorumlanmasıyla anlaşılabilir. Bu toplu sonuçlar incelendiğinde ise, moleküler karşılaştırmaların "anatomi üzerinde bina edilen sınıflandırmaları" alt-üst ettiği ortaya çıkmaktadır. *(Ayrıntılı bilgi için bkz, Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, "Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği" bölümü)*

Proteinler, RNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiçbir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır. [7]

Illinois Üniversitesinden ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiçbir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soyağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.[8]

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" (Hayat Ağacı'nı Yerinden Sökmenin Zamanı mı Geldi?) başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikro organizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi, onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiçbir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.[9]

Kısacası, canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler: *"Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır."*[10]

Andrew Berry'nin Küçük Mantık Oyunları

Bilim ve Teknik Dergisi'nin Kasım 2001 sayısındaki "evrim teorisini kurtarma" amaçlı yazılardan ikincisi, derginin editörü Raşit Gürdilek tarafından, Oxford Üniversitesi ve dönem dönem Sabancı ve Harvard Üniversitelerinde dersler veren Dr. Andrew Berry ile yapılan bir röportajdır. Bilimsel yanılgılarını daha önce de açıkladığımız "evrimsel genetikçi" Dr. Berry, yine evrim teorisine gözü kapalı bir bağlılık sergilemiştir.

Berry'nin *Bilim ve Teknik*'in bu sayısında ileri sürdüğü iddiaların cevaplarının hepsini daha önce vermiştik. Burada yine kısaca belirteceğiz. Ancak bundan da önemli olan, Berry tarafından kullanılan ve evrimciler arasında çok yaygın olan "demagoji yöntemleri"ni tespit etmek ve ortaya çıkarmaktır. Evrimciler, bilimsel kanıtlardan yoksun olan teorilerini, küçük mantık oyunlarıyla ayakta tutma çabasındadırlar. Bunları ilerleyen sayfalarda sırayla inceleyeceğiz.

1. Yerçekimi-Tasarım Benzetmesindeki Mantık Hatası

Evrimcilerin demagoji yöntemlerinin en belirginlerinden biri, kasıtlı olarak hatalı örneklendirmeler kullanmaktır. Berry'nin bunu nasıl kullandığını aşağıdaki cümlelerinde görelim:

Yaratılışı savunanlarca geliştirilen bir hipotezin kanıtlanması olanaklı değildir. Tanrının her kuş için ayrı, her yarasa için ayrı, her böcek için ayrı kanat yarattığının tersini kanıtlayamam. Tıpkı, Tanrı'nın kütle çekiminin ivmesini 9,8 m/s2 olarak belirlediğinin tersini kanıtlayamayacağım gibi.

Dikkat ederseniz Berry iki farklı kavramdan, yani yerçekimi ivmesinden ve canlıların vücut yapılarından söz etmektedir. İlk bakışta aradaki fark ayırdedilmeyebilir, oysa çok önemli bir fark vardır: Yerçekimi ivmesi, tek bir "sayısal değer"dir, canlıların vücut yapıları ise bir "sistem"dir. Bir sayısal değerin nasıl belirlendiği konusunda yürütülecek bilimsel bir araştırma ile, bir sistemin nasıl ortaya çıktığı konusunda yürütülecek bilimsel bir araştırmanın yöntemleri birbirinden farklıdır.

Bir örnekle konuyu açıklayalım: Bir grup astronotun uzaktaki bir gezegene ilk kez indiklerini varsayalım. Eğer astronotlar gezegenin yüzeyinde küçük bir göl bulur ve bunun %0.1 oranında klor içerdiğini tespit ederlerse, bundan nasıl bir sonuç çıkarılabilir? Sudaki klorun oranı, gezegenin doğal dengesi ile mi oluşmuş, yoksa bilinçli birisi bu suya özellikle mi klor katmıştır? Bunun cevabı tek başına bulunamaz. Aynı şekilde Berry'nin dediği gibi, eğer astronotların birisi "bu özel bir tasarımdır derse", bu iddianın aksi de ispatlanamaz, kendisi de. Ortada sadece bir "sayısal değer" vardır ve bunun bir tasarım ürünü olup olmadığını tek başına bilmek mümkün değildir.

Ancak eğer astronotlar gezegende bir de dev bir yeraltı şehri ile karşılaşırlarsa? İçinde hiçbir canlının yaşamadığı, ama çok iyi inşa edilmiş evler, yollar, tüneller, ısıtma ve havalandırma sistemleri, teknolojik araçlar ile dolu bir şehirse bu? Yani karşılarına çok kompleks bir "sistem" çıkarsa? O zaman elbette astronotlar, hiç tereddüt etmeden, bilinçli varlıkların eserleri ile karşı karşıya olduklarını anlayacaklardır. O bilinçli varlıkları hiç görmeseler bile, sırf eserlerine bakarak var olduklarını tartışmasız bileceklerdir. Çünkü kompleks bir sistemin varlığı, onu tasarlayan ve inşa eden bir bilincin varlığının ispatıdır.

Canlılar da sözünü ettiğimiz şehir gibi, hatta ondan çok daha kompleks sistemlerdir. (Moleküler biyolog Denton, en basit canlı hücresinin, dev bir şehir kadar karmaşık bir organizasyona sahip olduğunu vurgular.) Bu nedenle canlıların moleküler yapıları da,

Berry'nin söz ettiği kanat gibi kompleks anatomik yapıları da, birer "tasarım"ın ispatıdır. Yani, canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel kanıtlarıdır.

Berry ise bu gerçeği gizlemek için, bir "sayısal değer" olan yerçekimi ivmesi ile bir "kompleks sistem" olan kanatları, büyük bir mantık hatasıyla birbirine benzetmektedir.

Berry'nin bu küçük mantık oyunu ile gizlediği diğer bir gerçek ise, kanatların kökeninin evrim teorisi için çok büyük bir sorun oluşudur. Gerçekte kanatlar, doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarını geçersiz kılan indirgenemez yapılarıyla, Darwinizm'in hiçbir zaman açıklayamadığı bir yaratılış delilidir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni; "Evrimcilere Göre Uçuşun Kökeni", "Kuş Tüyleri ve Sürüngen Pulları", "Tüylerin Tasarımı" bölümleri)*

2. Farklı Kanat Tasarımları Hakkındaki Demagoji

Berry, röportajın devamında yine kanatlardan söz etmekte, bu kez yarasa, kuş, sinek gibi farklı canlı gruplarında farklı kanat tipleri bulunduğunu belirterek, canlıların yapılarındaki kusursuz tasarıma karşı şu itirazı getirmektedir:

"Uçabilmenin tek ve mükemmel bir yolu, mükemmel bir tasarımı varsa, neden bu işin çok farklı biçimlerde de yapılabildiğini görüyoruz"

Berry, kanatların farklı tiplerinin var oluşunu, bu kanatların sahiplerinin farklı atalardan evrimleştikleri iddiasına delil gibi göstermektedir. Bundan yola çıkarak da yaratılış gerçeğini reddetmektedir. Oysa benzer bir amaca hizmet eden farklı tasarımlar bulunması, o tasarımların farklı kaynaklardan geldiğini göstermez. Bir endüstri mühendisi, karada yolculuk için çok farklı sistemler tasarlayabilir; raylı sistem üzerinde yürüyen trenler, otoyolda giden lastikli otomobiller, hava yastığı ile hareket eden hovercraftlar gibi. Hepsinde aynı tasarımcı, farklı ortamlar ve farklı tipte taşıtlar için farklı tasarımlar üretir.

Dolayısıyla, doğadaki farklı uçan canlıların (kuşlar, soyu tükenmiş uçan sürüngenler, yarasalar, böcekler gibi) farklı kanat yapılarına sahip olmalarını yaratılış gerçeği aleyhinde bir delil gibi göstermenin hiçbir mantıksal dayanağı yoktur.

Evrimciler eğer yaratılışa karşı evrim teorisini savunmak istiyorlarsa, bilimsel tezler üretmelidirler. Bir kuşun, yarasanın veya böceğin kanatlarının, doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmaları ile nasıl ortaya çıkmış olabileceğini açıklamak gibi. Ancak bunu yapamayacaklarını bildiklerinden olacak, demagojileri tercih etmektedirler.

3. Homolog Organlar – "Benzeştirici Evrim" Çelişkisi

Homoloji, Darwin'den bu yana evrim teorisinin en temel kavramlarından biridir. Kavram, kısaca, "birbiriyle evrimsel akraba olduğu düşünülen canlılar arasındaki benzer yapılar" olarak tanımlanır. Örneğin evrimcilere göre maymunların da bizim gibi ellere sahip olmalarının nedeni, bizim sözde "evrimsel akrabamız" olmalarıdır. Aslında tüm evrim teorisinin homoloji kavramına dayandığını söylemek yanlış olmaz. Evrimciler tarafından kurulan tüm soyağaçları, homolojiye dayanır: Birbirine benzer gördükleri canlıları, birbirinin atası veya ortak bir atadan gelen akrabalar olarak gösterirler.

Homolojinin temel varsayımı şöyle de özetlenebilir: "Benzer organlar (veya benzer genler), ortak ata ispatıdır." (Varsayım 1)

Ancak bir de birbirlerine çok benzer olmalarına rağmen, aralarında evrimciler tarafından hiçbir akrabalık kurulamayan canlılar da vardır. Bunlar karşısında evrimci literatür "homoloji" kavramını terk eder ve "analoji" kavramına başvurur. Analoji "benzeşme" demektir ve evrimcilere göre "aralarında evrimsel bir akrabalık bulunmayan, ama aynı doğal şartlara uyum sağlamak için birbirine benzer şekilde evrimleşmiş" organları kast eder. Nitekim Andrew Berry de *Bilim ve Teknik*'teki makalesinde uzun uzun "benzeşen evrim" senaryoları anlatmakta, evrimsel yakınlığı olmamasına rağmen çok benzer olan canlılardan söz etmektedir.

Sonuçta, analoji (benzeşen evrim) kavramının da bir temel varsayımı vardır: "Benzer organlar, ortak atadan kaynaklanmıyor olabilir." (Varsayım 2)

Dikkat ederseniz 1. ve 2. varsayımlar açıkça çelişkilidir! Evrimciler benzer organların, birbirleriyle hiçbir yakınlığı bulunmayan canlılarda yer alabildiğini kabul ettiklerine göre, sonra nasıl olup da başka benzer organları, "ortak atadan evrimleşme" tezinin kanıtı olarak sunabilirler? Bu mantıksal açıdan son derece çelişkili bir d urumdur.

Aslında evrimcilerin her iki varsayımını birleştirdiğimizde, ortaya ilginç bir formül çıkmaktadır:

Eğer iki canlının benzer organları varsa, evrimciler bunu "ortak ata" delili olarak yorumlarlar. Eğer bu mümkün değilse, bu kez cevap tam ters yöndedir: Ne ilginçtir ki, evrim sürecinde farklı canlılar aynı yolu seçmiştir. Her durum için bir "açıklama" vardır. Ve bu da, zaten bu "açıklama"ların hiçbirinin bilimsel olmadığını, sadece '"senaryo" olduklarını göstermektedir.

Evrim teorisinin bu yönü, 20. yüzyılın en büyük bilim felsefecisi olarak kabul edilen Karl Popper tarafından önemle vurgulanmıştır. Popper, her üçü de 19. yüzyıl materyalizminin ürünü olan Darwinizm'in, Marksizm'in ve Freudizm'in, aynen astroloji gibi bilim dışında kalan bir öğreti olduğunu anlatır. Astroloji, yani yıldız falı, insanların davranışları ile yıldızların hareketleri arasında bir "ilişki" olduğunu varsayar ve sonra da yaşanan her olayı bu varsayıma göre kendince açıklar. Örneğin Salıgünü hasta mı oldunuz? Astrolojiye inanan bir kişi, bunu "Jüpiter'in dünya üzerindeki etkisi"ne bağlayabilir. Ertesi gün iyileşirseniz, bu kez de Satürn'ün halkalarının devreye girdiğini öne sürer. Her durum için, kendince, bir "açıklama" getirir. Ama aslında bizzat bu "açıklamalar", astrolojinin bilimsel bir teori değil, tamamen dogmatik bir inanç olduğunu göstermektedir. Çünkü her durum için bir senaryo üretmek mümkündür, ama bu senaryoların doğruluğunu ve yanlışlığını test etme imkanı yoktur.

Evrimcilerin, insanın ve diğer canlıların kökenine dair ileri sürdükleri senaryolar da aynen bu şekildedir. Andrew Berry'nin, homoloji kavramını çürüten biyolojik olguları uzun uzun anlatıp ardından da bunlara "benzeştiren evrim" demesi gibi.

4. "Evrimsel Baskı" Hikayeleri

Evrimcilerin çok sıklıkla kullandıkları bir başka önemli aldatma yöntemi daha vardır. Bunu açıklamak için bir örnek verelim:

Diyelimki, bahçeli bir eviniz var ve bahçenizin tam ortasında büyük bir elma ağacı yer alıyor. 5 yaşındaki oğlunuz ise elmayı çok sevmesine rağmen, bir türlü ağaca çıkmayı başaramadığı için, yüksek dallardaki elmalara bir türlü ulaşamıyor. Sabah işinize gidip akşam eve döndüğünüzde bir de bakıyorsunuz ki, oğlunuzun bu ihtiyacı akılcı bir şekilde çözülmüş: Elma ağacının gövdesinin çevresinde ahşaptan bir döner-merdiven yapılmış. Oğlunuz bu döner merdivenin basamaklarında keyifle inip-çıkıyor ve ağacın yüksek dallarındaki elmalara kolayca ulaşabiliyor.

Elbette bu durumda ilk sorunuz "kim yaptı bu merdiveni" diye düşünmek olacaktır. Muhtemelen iyiliksever ve sürpriz yapmaktan hoşlanan bir komşunuz, aynı zamanda da usta bir marangoz olup, oğlunuza bu hediyeyi vermiştir. Ya da evinizi ziyaret eden bir akrabanız...

Peki, eğer oğlunuza "bu merdiveni kim yaptı" diye sorarsanız ve o da size "kimse yapmadı, biliyorsun ağaca çıkmak için bir merdivene ihtiyaç vardı, ihtiyaç duyduğum şeyler böyle kendi kendine oluyor" cevabını verirse, gülersiniz. Çünkü bilirsiniz ki, bir şeye ihtiyaç duymak, onun oluşması için yeterli değildir. İhtiyaç duyulan şeylerin bir anda, kendi kendine, sadece ihtiyaçtan ötürü ortaya çıkması, ancak masallarda olur.

İşte *Bilim ve Teknik*'teki röportajda da bu tarz masallara yer verilmektedir. Söyleşinin bir kısımını aktaralım ve bu durumu birlikte görelim:

BTD- Yarasalar kanat geliştirmek için neden bir baskıyla karşılaşmış olsunlar?

Berry- Çünkü bu, böcek yakalamak için çok iyi bir yol. Genel olarak, biri meyveyle, öteki de böcekle beslenen iki yarasa alt takımı vardır. Ve eğer meyveler ağaçların tepelerinde bulunuyor ve etraflarında böcekler dolaşıyorsa, uçuş eylemine yol açan evrimsel baskı anlaşılabilir oluyor. Uçmak için pek çok iyi neden var.

Berry bu sözlerinin ardından da, kanatların evrimle ortaya çıktığını savunan uzun açıklamalar yapmaktadır. Ama bu evrimin sebebi olarak, yukarıda sözünü ettiği "evrimsel baskı"dan başka bir şey gösterememektedir.

Burada tam anlamıyla bir "masal" anlatıldığı kolaylıkla farkedilebilmektedir. Gerçekten de ağaçların tepelerindeki meyveler veya sinekler, bunlarla beslenen canlılar için cezbedici olabilir. (Elma ağacının tepesine ulaşmak isteyen oğlunuz gibi.) Ama bu "cazibe" (veya ihtiyaç), kanat oluşumunu sağlamaz! Kanat sahibi olmayan bir canlı türünün kanat edinmesi için, genetik yapısında çok büyük değişiklikler gereklidir:

1. Genetik yapısına, daha önceden var olmayan bir "kanat tasarımı bilgisi" eklenmelidir. Bunun için birbirini izleyen yüzlerce mutasyon olmalı, bu mutasyonların hepsi canlıya yarar sağlamalı, genetik bilgi eklemelidir. Oysa, canlılara genetik bilgi ekleyen, onlara fayda sağlayan hiçbir morfolojik mutasyon gözlemlenmemiştir.

2. Dahası, bu mutasyonlar, "doğal seleksiyon" vasıtasıyla her aşamada seçilmelidir. Bu ise evrim teorisine göre bile mümkün değildir, çünkü henüz tamamlanmamış olan ara aşamaların hiçbiri canlıya uçma avantajı kazandırmayacak, aksine onu önkollarından yoksun bırakarak dezavantajlı hale getirecektir.

Fransa'nın 20. yüzyıldaki en büyük biyoloji otoritelerinden biri olan Pierre Paul Grassé, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, bu Darwinist senaryonun "hayal kurmak"tan öteye gitmediğini şöyle açıklar:

Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede

düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[13]

Bilim Teknik dergisindeki röportajda yapılan açıklamalar, yukarıdaki alıntıda belirtildiği gibi, "hayal kuran ve bu hayali bilimin içine dahil eden" dogmatik tavrı yansıtmaktadır. Ama sadece bununla kalmamakta, bir de okuyucuları yanıltıcı bir üslup kullanılmaktadır. "Evrimsel baskı" denilen ihtiyaçların, kompleks organların ortaya çıkması için yeterli sebep olarak gösterilmesi, bunu kanıtlamaktadır.

5. Kambriyen Masalları

Röportajda yer alan dogmatik evrimci yorumlar arasında, Kambriyen devirde aniden ortaya çıkan farklı canlı gruplarının kökeni konusu da vardır.

Önce Kambriyen devirden kısaca söz edelim. Bize hayatın tarihini bildiren fosil kayıtları incelendiğinde, bundan 540 milyon yıl öncesine kadar, yeryüzündeki yaşamın çok dar kapsamlı olduğu, sadece tek hücreli canlıların ve az çeşitlilikle bazı basit tek hücreli canlıların yaşadığı görülür. 540 milyon yıl önce başlayan Kambriyen devirde ise, hepsi birbirinden tamamen farklı vücut yapılarına sahip olan 50'nin üzerinde filum (en temel havyan kategorileri) aynı anda ortaya çıkmışlardır. Bu nedenle bu olguya "Kambriyen Patlaması" adı verilir. Göz, dolaşım sistemi, merkezi sinir sistemi gibi son derece kompleks organlara sahip olan bu canlıların bir anda ortaya çıkmış olmaları, evrim teorisine fosil kayıtları tarafından indirilen çok büyük bir darbedir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, "Fosiller 'Hayat Ağacı'nı Reddediyor" başlığı)*

Evrimcilerin cevaplayamadıkları konu, bu kadar farklı canlının, daha önceki devirlerde kendilerine benzer hiçbir canlı yok iken, bir anda ve son derece farklı ve kompleks yapılarla nasıl olup ortaya çıktıklarıdır. Berry bu soru karşısında iki açıklama öne sürmektedir ki, ikisi de geçersizdir:

Homeotik Mutasyonlar: Berry, Kambriyen patlamasında son derece farklı vücut tasarımlarına sahip canlıların ortaya çıkışını, canlıların vücut yapılarını belirleyen kontrol genlerinde (homeobox genler) oluşacak mutasyonlarla açıklama çabasındadır:

Homeotik mutasyonlardaki mekanizmanın devreye girmiş olması söz konusu. Bir başka deyişle, temel vücut planlarını ortaya çıkaran gelişim planlarında çok ufak değişiklikler olursa, sonuçta ürün olarak ortaya çok farklı vücut planları çıkar.

Oysa bu spekülasyonun hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Çünkü homoebox genler birer "sihirli değnek" değildir ve bunları etkileyen homeotik mutasyonlar "yeni vücut tasarımlarına" değil, sadece sakatlık ve ölümlere yol açmaktadırlar. Medical University of South Carolina'nın Biyokimya ve Moleküler Biyoloji bölümünde görevli olan Dr. Christian Schwabe bu konuda şu yorumu yapar:

Homeotik genler gibi kontrol genleri, fenotipleri (canlı bedenlerini) muhtemelen değiştirecek mutasyonların hedefi olabilirler. Ama unutmamak gerekir ki, birisi kompleks bir sistemde ne kadar merkezi bir değişiklik yaparsa, bunun yan etkileri o

kadar kötü olur... Drosophila (sirke sineği) genlerindeki homeotik değişiklikler, sadece anormallikler meydana getirmiştir ve araştırmacıların çoğu, Drosophila örneklerinden bir arının çıkmasını görmeyi beklememektedirler. 14

Kısacası homeotik mutasyonların, daha önceden var olmayan 50'nin üzerinde hayvan filumunu son derece kompleks vücut tasarımlarıyla bir anda ortaya çıkardığı fikri, tam anlamıyla hayal kurmaktır. Homeotik mutasyonların böyle bir etkisi hiçbir zaman görülmemiştir. Dahası teorik olarak bile böyle bir şey mümkün değildir. Homeotik mutasyonlar canlılara genetik bilgi eklemez, sadece var olan vücut planını bozarak, organların yerlerini ve şekillerini değiştirirler. Kafasından anten yerine bacak çıkan mutant sirke sinekleri bunun bir örneğidir. Bu yolla canlıya asla daha önceden sahip olmadığı bir organ eklenmez, var olanlar da bozulur ve canlı sakat kalır. Bu gibi rastgele mutasyonlar sonucunda, bilim adamlarını hayran bırakan komplekslikte vücut yapılarının ortaya çıkabileceğine inanmak, hiçbir bilimsel kanıtı bulunmayan bir batıl inançtır.

"Ekonomik Fırsatlar": Dr. Berry'nin Kambriyen patlamasına getirdiği ikinci sözde "açıklama" ise, "ekonomik fırsatlar" gibi bir spekülasyondur. Berry şöyle demektedir:

…Bu (homeotik mutasyonlar) birinci husus. Ötekine gelince, bakın o zamanlar, yani 540 milyon yıl önce ortada dolaşan yegane organizmalar, iki katmanlı hücrelerdi. Genel olarak o zamanlar dünya bir tek hücreliler dünyasıydı. Ve birden bire bu karmaşık şeyleri ortaya çıkartıyorsunuz. Ve dünya bomboş. Bu harika bir şey. Düşünün evrimsel olarak hiçbir sınır olmaksızın gelişebilirsiniz. Önünüze büyük ekonomik fırsatlar serilmiş.

Bilimsel bir ciddiyeti olmayan bu iddia da, Berry'nin uçan canlıların kökenini açıklamak için "uçma ihtiyacı"nın yeterli olduğunu öne sürerken kullandığı yanıltma yönteminin bir benzeridir. Eğer dünyada ileri sürdüğü gibi "büyük ekonomik fırsatlar" serili olsa bile (ki bu da tartışılabilir), bu fırsatlar, kuşkusuz, kendilerini kullanacak havyanları oluşturamaz. Bu mantıkla düşünürsek, bir odayı çeşitli besin maddeleriyle doldurup, sonra da bu besin maddelerini yiyecek hayvanların orada kendiliğinden oluşmasını beklememiz gerekir. Evrimciler eğer gerçekten "ekonomik fırsatlar"ın canlı yarattığına inanıyorlarsa, hiç zaman kaybetmeden böyle bir deneye girişmelidirler. Ama hiçbir sonuç alamayacaklarını da bilmelidirler.

6. Mutasyon Demagojisi

Ropörtajın bu konu hakkındaki bölümünü, evrimcilerin mantık oyunlarına iyi bir örnek teşkil ettiği için, aynen aktarıyoruz:

BTD- Yaratılışı savunanların, genetik olarak değişikliğe uğramış sirke sineklerinin neden yaşayamadıkları sorusuna ne cevap vereceksiniz?

Berry- Bu soruya cevap vermeme bile gerek yok. Eğer bir sirke sineği iseniz, antenlere gereksinimiz var demektir. Genlerinizde gerçekleşen bir mutasyon, size antenlerinizi, çevrenizi algılamanıza hiç de yardımcı olmayan bir çift bacak formunda

verirse sirke sineklerinin yüzkarası olacağınız kesin. Doğal seçilim de sizi doğal olarak dışlayacak bu durumda. Bu tür formları, doğal seçilim sürecini etkin bir şekilde ortadan kaldırdığınız laboratuvarlardan başka yerde görmemenizin nedeni de bu. Özetle bu tür mutasyonlar canlının zararına olan mutasyonlar. Bu örnektekine benzeyen, ama canlının işine yarayacak mutasyonların varlığı da söz konusu olabilir. Böyle bir durumda canlı yaşayabilir. Ama bunlar çok sınırlı sayıda.

Üstteki cümleleri kısaca analiz edelim.

Öncelikle BTD'nin sözünü ettiği "mutant sirke sinekleri" konusunu kısaca açıklamak gerekir. Bu canlı türü, yani *Drosophila melangaster*, 20. yüzyılın başlarından bu yana genetik araştırmaların favori hayvanıdır. Bu sinekler üzerinde binlerce mutasyon deneyi yapılmış, farklı mutantlar elde edilmiştir. Olayın püf noktası ise, bu mutantların hiçbirinde "genetik bilgi artışı" veya "faydalı değişiklik" olmamasıdır. Bu, evrim teorisi için büyük bir hezimettir; çünkü bizzat evrim teorisine kanıt bulmak amacıyla yapılan bu çalışmalarda, teorinin canlıları geliştiren yegane faktör olarak gösterdiği mutasyonların, canlılara sadece zarar verdiği deneysel olarak ortaya konmuştur.

Ropörtajda işte bu soru sorulmaktadır. Yani kısaca "mutant sinekler hep sakat kalıyor veya ölüyor, ne diyeceksiniz" denmektedir. Cevapta ise, şaşırtıcı bir şekilde, getirilen itirazı aynen tekrar edilmekte, yani sakat kalan ve ölen sinekler örnek verilmektedir. İlk başta kullanılan "cevap vermeme bile gerek yok" cümlesi, sadece, okuyucularda sanki evrim teorisi açısından ortada bir sorun yokmuş hissi uyandırmak için kullanılmış bir "psikolojik etkileme" çabasıdır.

Dahası, konu doğal seleksiyonla ilişkilendirilerek anlatılmakta ve böylece sanki sözü edilen olgunun evrim teorisine bir katkısı varmış gibi davranılmaktadır. Oysa sözü edilen doğal seleksiyon ile evrim teorisinin ihtiyaç duyduğu doğal seleksiyon arasında çok önemli bir fark vardır. Sakat sirke sineklerinin ölmesi, "dezavantajlı hale gelen bireyin ayıklanması" demektir. Oysa evrimin ihtiyaç duyduğu doğal seleksiyon vasıtasıyla "avantajlı hale gelen bireylerin seçilmesi" gerekir. Ortada bir "avantaj kazanma" durumu yoksa, doğal seleksiyon da, türü sabit tutmak dışında hiçbir işe yaramaz. Darwin de bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.[15]

Peki sirke sinekleri söz konusu olduğunda, doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilebilecek bir "faydalı değişiklik", yani yararlı mutasyon var mıdır? Ropörtajda, zararlı mutasyonlara dair somut bir örnek (anten yerine bacak çıkaran mutasyon örneği) verilebilmesine rağmen, bu konuda hiçbir örnek verilememekte sadece "olabilir, yaşayabilir" kelimeleriyle biten varsayım cümleleri kurulmaktadır:

Bu örnektekine benzeyen, ama canlının işine yarayacak mutasyonların varlığı da söz konusu olabilir. Böyle bir durumda canlı yaşayabilir. Ama bunlar çok sınırlı sayıda.

Bu konuyla ilgili ropörtajda kesin konuşulamamaktadır, çünkü ortada sözü edilen gibi bir örnek yoktur. "Sınırlı sayıda" bile yoktur. Zaten olsaydı, "olabilirli" cümleler

kurmak yerine, somut bir örnek belirtilirdi. Ama böyle bir örnek olmadığı açıkça itiraf da edilememektedir, çünkü o zaman evrim teorisinin en kritik açmazlarından biri kabul edilmiş olacaktır.

Bu örnekte de bir kez daha ortaya çıktığı gibi, evrim teorisinin; demagojiler, yanlış örneklendirmeler, hatalı mantık çıkarımları ve bilimsel temeli olmayan senaryolardan başka bir dayanağı yoktur.

7. "Rastlantı" Konusundaki İtirazın Geçersizliği

Evrim teorisi canlılığın kökenini temelde rastlantı kavramına dayandırmasına rağmen, teorinin savunucuları bunun bu şekilde açıkça dile getirilmesinden rahatsız olurlar. Çünkü yeryüzündeki olağanüstü kompleks yaşamın bir "rastlantı" ürünü olamayacağı, hemen her insan tarafından sağduyu ile anlaşılabilir bir gerçektir. Bu nedenle evrimciler, "biz aslında herşey rastlantı demiyoruz" diye sık sık yakınırlar. Ropörtajda da aynı söylem kulllanılmış, hatta röportajın başlığı "Evrim Rastlantı Değil ki" konmuştur?

Peki rastlantı değildir de nedir? Berry, konuyu doğal seleksiyon üzerinde odaklaştırmakta ve şöyle demektedir:

Rastlantısal mutasyon, evrim sürecinde bir girdi. Ama evrim, doğal seçilim nedeniyle son derece deterministik bir süreç. Diyelim saçma gibi dağılmış bir dizi mutasyon var. Ama bunlardan yalnız belli bir yönde giden saçmalar seçilimle avantajlı kılınıyor. Dolayısıyla bu, rastlantısal bir süreç değil.

Berry'nin buradaki itirazı anlamsızdır. Evrime karşı çıkan hiç kimse "doğal seleksiyon rastlantısaldır" diye bir iddia öne sürmemektedir. Doğal seleksiyonun belli bir "belirlilik" içerdiğine, yani her zaman için doğal seleksiyon yoluyla avantajlı olan canlıların seçildiğine kimsenin itirazı yoktur.

Bizim "evrim teorisi canlıların kökenini rastlantılarla açıklamaya çalışır" demekteki kastımız, mutasyonlara yöneliktir. Ama zaten mutasyon, evrimin tek "malzeme"sidir. Berry "rastlantısal mutasyon, evrim sürecinde bir girdi" derken yanılmaktadır. Neo-Darwinizm'e göre, mutasyon evrimin tek "girdi"sidir. Mutasyon dışında canlıların genetik bilgisini değiştirecek bir doğal etki olmadığına (ve yaratılış gerçeğini de peşinen reddedildiğine) göre, evrim teorisi, tüm genetik bilgiyi "mutasyon ürünü" saymak durumundadır. Teorinin farklı versiyonlarının hepsi için bu geçerlidir.

Evrim teorisini bir hurafe kılan en önemli nokta da budur: Mutasyonların genetik bilgi oluşturduğu, bir canlının genetik bilgisini geliştirdiği asla gözlemlenmemiştir. Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change* adlı kitaplarında söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur.... (Oysa) Bir nokta son derece açıktır: Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.[16]

Öte yandan, bir de yaşamın (yani ilk canlı hücrenin) kökeni konusu vardır ki, bu konu doğal seleksiyon ve mutasyon kavramlarını bile içermeyen, sadece "kimyasalların tesadüfen reaksiyona girmesi" senaryolarından ibaret olan bir "rastlantı masalı"dır.

Kısacası, ropörtajda yer alan "rastlantı" konusundaki itirazlar yersizdir. Evrimciler, canlılığın önceden belirlenmiş bir plana, tasarıma dayanmadığını, yani yaratılmadığını iddia ettiklerine göre, onu "amaçsız" bir sürecin tesadüfi sonucu saymak durumundadırlar. Ancak bilim ve akıl dışı bir iddiayı açıkça dile getirmekten utandıkları için "evrim rastlantı değil" diyerek iddialarını en azından görünüşte kurtarmaya çalışmaktadırlar.

8. Gözü "İndirgenebilir" Sanma Yanılgısı

Dr. Berry, gözün, yaratılış gerçeğini savunanların görüşünün aksine "indirgenebilir" olduğunu ileri sürmekte, buna delil olarak da bazı canlılarda bulunan beyaz renge (daha doğrusu ışığa) duyarlı hücreleri örnek vermektedir. Bu oldukça eski bir yorumdur, çünkü asıl sahibi Darwin'dir. Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında gözün kompleks yapısı karşısında açmaza düşmüş, tek çare olarak "ışığa duyarlı hücreler"den söz etmiş ve bunların göz oluşumunda bir "ara aşama" olabileceği yönünde bir spekülasyon yapmıştır.

Söz konusu ropörtajda ise Darwin'den 150 yıl sonra aynı spekülasyonu tekrarlanmaktadır.

Oysa Darwin'den bu yana çok şey değişmiştir. Ve Darwin'in senaryosunun çok ilkel, yüzeysel ve imkansız olduğu ortaya çıkmıştır. Michael Behe, *Darwin's Black Box* adlı kitabında, bu konuya özel bir yer ayırır. Behe, Darwin'in "ışığa duyarlı hücre" üzerine yaptığı spekülasyonları en temel noktadan, yani söz konusu hücrenin yapısından ele alır:

Darwin dünyanın büyük bir kısmını modern gözün basit bir yapıdan yavaş yavaş meydana geldiğine ikna etmiş görünüyordu, ama görme olayının başlama noktasının nereden geldiğini açıklamayı denememişti bile. Aksine Darwin, bu basit ışığa hassas noktanın yani gözün kökeni sorusunu bilerekgözardı etmişti... Bu soruyu gözardı etmek için de mükemmel bir bahanesi vardı: Bu tamamen on dokuzuncu yüzyıl bilimini aşmaktaydı. Gözün nasıl çalıştığı -yani, ışık fotonları retinaya ilk düştüğünde neler olduğu- o dönemde açıklanamazdı.[17]

Peki Darwin'in basit bir yapı olarak görüp geçiştirdiği bu sistem gerçekte nasıl çalışır? Gözün retina takabasındaki hücreler, üzerlerine gelen ışık parçacıklarını nasıl algılarlar?

Sorunun cevabı oldukça komplekstir. Fotonlar retinadaki hücrelere çarptıklarında, adeta birbiri ardına ustaca dizilmiş domino taşlarına benzeyen bir moleküller zincirini harekete geçirirler. Bu sistemin işleyişini kaba taslak açıklamak bile sayfalar sürmektedir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, "Görmenin Kimyası" başlığı)* Burada detaylarını anlatmadığımız bu sistemi inceleyen herkes, tümüyle indirgenemez kompleks bir yapıya sahip olduğunu görecektir.

Bu sistemin Darwinizm'in canlılığa getirdiği "tesadüf" açıklamasına büyük bir darbe indirdiği ise açıktır. Michael Behe, gözün kimyası ve evrim teorisi hakkında şu yorumu yapmaktadır:

Darwin'in 19. yüzyılda açıklayamadığı görme olayı ve gözün anatomik yapısı, gerçekten de hiçbir evrimci mantıkla açıklanamaz. Evrim teorisinin öne sürdüğü açıklamalar o kadar basittir ki, gözde yaşanan ve kağıda dökülmesi bile zor olan inanılmaz derecedeki karmaşık işlemleri asla açıklayamaz.[18]

İşin ilginç yanı ise, 21. yüzyılda "evrimci genetikçi" Andrew Berry'nin tüm bunları gözardı ederek, 150 yıl öncesinin ilkel senaryolarını tekrarlaması, bunlara dayanarak gözün "indirgenebilir" olduğunu ileri sürmesidir.

Konunun ikinci bir yönü ise, söz konusu biyokimyasal yapının yanında, gözün anatomik yapısının da "indirgenemez" oluşudur. Örneğin 40'a yakın küçük parçadan oluşan insan gözü, işlev görmek için bu parçaların hepsine birden ihtiyaç duyar. Daha basite indirgenemez. Gerçekte Andrew Berry'nin sözünü ettiği "beyaza (veya ışığa) duyarlı hücre"nin işlev görmesi bile, indirgenemez kompleks bir sistem gerektirmektedir. Türk evrimcilerinden Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrim Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Görmek için çok sayıda düzeneğin işbirliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu karmaşık yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir? Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça karmaşık olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez... Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?... Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...[19]

Görüldüğü gibi, Andrew Berry'nin bir cümleyle değinip geçtiği, ancak sanki önemli bir bilimsel açıklama gibi sunduğu "gözün basite indirgenebilirliği" tezi, bilimsel detaylar biraz düşünüldüğünde ortaya çıkan büyük bir yanılgıdır.

9. "Uzun Zaman" ve Doğal Seleksiyon Yanılgıları

Andrew Berry, *Bilim ve Teknik*'teki röportajında "uzun zaman" kavramı üzerinde de durmuş, yeterli zaman verildiğinde ve doğal seleksiyon ile, cansız maddelerin tüm canlılığı oluşturabileceğini öne sürmüştür.

Evrimcilerin sık sık sığındıkları bu iddianın temelinde, zamanın imkansızı başarabilecek bir güç olduğu varsayımı yatar. Buna göre, kimyasal bir karışımın tesadüfen

amino asitleri, proteinleri, DNA ve RNA'yı, diğer hücre parçacıklarını ve sonuçta canlı bir hücreyi oluşturmaları kısa bir zaman aralığında imkansızdır. Ancak zaman uzadıkça, örneğin milyonlarca yıla çıktıkça, bu imkansız olasılık, birdenbire mümkün hale gelir.

Evrimciler bu zaman faktörünü "faydalı tesadüflerin birikmesi" olarak açıklarlar. Yani bir yapı, faydalı bir tesadüfle olumlu bir özellik kazanacak, aradan birkaç bin yıl geçtikten sonra bir faydalı tesadüf daha ona eklenecek, birkaç on bin yıl sonra bir tanesi daha gerçekleşecek ve sonuçta milyonlarca yıl içinde bu yararlı tesadüfler birikerek büyük ve olumlu bir değişim meydana getireceklerdir.

Pek çok insan, bu mantığı fazla incelemeden kabul eder. Oysa bu mantığın içinde çok açık ve temel bir aldatmaca vardır. Bu aldatmaca, "faydalı tesadüflerin birbirlerine eklenmeleri" tezinde yatar. Gerçekte faydalı tesadüfleri, birbirlerine eklenmeleri için bekletecek bir mekanizma doğada yoktur.

Bununla ne demek istediğimizi, bir örnekle açıklayalım. Söz gelimi bir maymunu bir bilgisayarın başına oturtsak ve bu maymunun rastgele tuşlara basarak, insanlık tarihini yazmasını beklesek. Normal bir akla ve anlayışa sahip bir insan milyarlarca yıl geçse bile maymunun rastgele tuşlara basarak bunu gerçekleştiremeyeceğini bilir. Ancak evrimciler bu imkansız olaya şöyle bir ihtimal verirler: "Maymun tuşlara bastığında, her harf için 29'da 1 doğru yapma ihtimali vardır. Bir kere doğru tuşa bastığında, bu doğru tuş doğal seleksiyon yoluyla seçilir. Bir sonraki tuş için yapacağı hatalar da yine doğal seleksiyon yoluyla seçilir. Böylece, milyonlarca yıl süren bir eleme süreci içinde, maymun insanlık tarihini yazabilir."

Evrimcilerin savundukları tüm zaman iddialarının temelinde de buradaki mantık yatar.

Oysa az önce de belirtildiği gibi bu yaklaşımda çok açık bir aldatmaca vardır: Doğada, maymunun bastığı tuşlardan hangisinin doğru olduğunu belirleyip seçecek bir mekanizma yoktur! "Tamam bu harf doğru oldu, şimdi bunu koruyarak bir sonraki basamağa geçelim" diyecek bir bilinç yoktur.

Doğal seleksiyon kör bir mekanizmadır. Bu mekanizma vasıtasıyla sadece "avantaj"lı sonuçlar seçilir. Canlılardaki kompleks sistemler ise, ancak eksiksiz halde olduklarında çalışır ve dolayısıyla bir "avantaj" konusu olurlar. Bu sistemlerin ara aşamalarında bir "avantaj" oluşmadığı için, doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilmeleri imkansızdır. Dolayısıyla da, doğada "komplekslik üreten bir mekanizma" yoktur. Gözlem ve deneyler de bunu doğrulamaktadır. Zaman istendiği kadar uzatılsın, ortada bir mekanizma olmadıktan sonra fayda sağlamaz.

Gerçekte "uzun zaman" demagojisine başvuran evrimcilerin tek amaçları, konuyu gözlem ve deney alanından çıkarmak, bilinmeyen bir geçmişe sürüklemek ve böylece insanların zihninde evrim mümkün olabileceğine dair yanlış bir izlenim oluşturmaktır.

10. "Hurda Yığınından Doğan Jumbo Jet" İnancı

"Evrimsel genetikçi" Dr. Andrew Berry, *Bilim ve Teknik*'teki söyleşisinin sonunda, buraya kadar anlattığımız yanılgı, spekülasyon ve gaflarını da gölgede bırakan bir iddiada bulunmakta ve "hurda yığınından doğan bir jumbo jet" masalı anlatmaktadır.

Söz konusu örnek, bundan yıllar önce Nobel ödüllü ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Fred Hoyle tarafından verilmiştir. Hoyle, canlı hücrenin cansız kimyasalların rastlantılarla birleşmesi sonucunda ortaya çıktığı şeklindeki evrimci senaryonun, "bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması" gibi bir senaryo olduğunu açıklamıştır.[20]

Berry ise bu örneği tekrar gündeme getirerek, "evet, doğal seleksiyonla hurda yığınından uçak bile oluşur" demektedir:

O hurda deposunda doğal seçilim faaliyetteyse ve farklı parçalar biraraya gelip küçük yapılar oluşturabiliyorlarsa ve bu parçalarla yap-boz için 3,5 milyar yılınız varsa, belki de bu sürenin sonunda hurdalıktan jumbo jetinizle çıkabilirsiniz.

Eğer Berry'nin sözlerini ciddiye alırsak, bu sözlerin aşağıdaki yanılgılarla (veya yanıltmalarla) dolu olduğunu görürüz:

• Hoyle'un verdiği " hurda yığınından uçak oluşması" örneği, ilk canlı hücrenin kökeni hakkında bir örnektir. Bir diğer ifadeyle, Hoyle, jumbo jet örneğiyle, "prebiyotik" (yaşam öncesi) dönemde, yaşamın ilk ortaya çıkışını kast etmiştir. Elbette, Berry'nin de gayet iyi bildiği gibi, prebiyotik ortamda doğal seleksiyondan söz edilemez. Çünkü doğal seleksiyon, canlı organizmaların besin ve yaşam alanları için birbiriyle rekabeti kavramına dayanır. Cansız moleküllerin, örneğin amino asitlerin, bazların ve diğer kimyasalların kendi aralarında "yaşam mücadelesi" sürdürdüklerine inanmak, safsatadır.

Dolayısıyla Berry'nin "jumbo jet" örneğinin yanına doğal seleksiyon kavramını eklemeye çalışması önemli bir hatadır.

Biz yine de Berry'e bir imkan verelim ve ileri sürdüğü senaryoyu (bilimsel ve mantıksal açıdan tüm geçersizliğine rağmen) bir an için kabul edelim. Yani hurdalarla dolu bir hangarın içinde "doğal seleksiyon" yaşandığını varsayalım. Acaba Berry'e göre, bu hangarın içinde seçilecek olan "avantaj" nedir?

Önce şunu soralım: Bir jumbo jet uçağı ne zaman "avantaj" elde eder? Elbette uçtuğu zaman... Peki uçağın uçması için ne gerekir? Eksiksiz olması... Yani hangarın içinde uçağın bir kanadının, motorunun, kokpitinin, elektrik sisteminin, koltuklarının, gövdesinin ve burada saymaya gerek görmediğimiz binlerce parçasının tek tek oluşmasının hiçbir anlamı olmaz. Bunlar oluşsalar bile avantaj sağlamadıkları için seçilemez. Hangarın içinde, Berry'nin iddia ettiği gibi yap-boz yapıp denemeler gerçekleştiren bilinçli bir sistem de yoktur. Hangarın içinde sadece ölü, bilinçsiz, cansız madde vardır. Ve değil 3.5 milyar, 3.5 trilyar yıl da beklense, ortaya hiçbir tasarım çıkmaz.

Aslında evrimciler de muhtemelen bu kadar gerçek dışı bir senaryoya inanmıyordur. Yine de evrimciler zaman zaman böyle "iddialı" örneklerle kamuoyu

önüne çıkarlar. Bundaki amaç, çok saçma bir fikri, gayet soğukkanlı bir şekilde ve "kendine güven" edası içinde savunarak, yani psikolojik etkenlerin yardımıyla, makul gibi gösterebilmektir.

Sonuç

Gerçekte evrim teorisi ile yaratılış gerçeği arasındaki farklılık, buraya kadar anlattığımız teknik detaylara gerek bıraktırmayacak kadar açık ve yalındır. Burada yapılan açıklamalar, bir insan dünyanın en büyük gökdeleninin tesadüfen orada bulunmadığına, bu gökdeleni tasarlayan mimarlar, mühendisler olduğuna ikna etmeye çalışmakla aynıdır.

Evrimciler, özetle, cansız maddenin uzun zaman verildiğinde canlanıp hücreler oluşturduğuna, bu hücrelerin kendilerine isabet eden mutasyonlar ve aralarındaki "rekabet" sonucunda, Stephen Hawking, Albert Einstein, Humphrey Bogart, Mari Curie, Mimar Sinan, Newton, Frank Sinatra, Aristo gibi insanları, tavus kuşlarını, kelebekleri, tavşanları, yaseminleri, limonları, veya akasya ağaçlarını oluşturduğuna inanmaktadırlar. İnandıkları bu senaryo için gereken trilyonlarca farklı aşamanın tek bir tanesinin bile benzeri bugüne kadar gözlemlenmemiş, deney yoluyla doğrulanmamıştır. Bu aşamaları teorik olarak bile savunamamaktadırlar. Ama herşeye rağmen ısrarlıdırlar.

Bu ısrarın tek nedeni, yaratılışı kabul etmemek için gösterdikleri inattır. Materyalizme körü körüne bağlı kalmak, onlar için adeta kutsal bir dogmadır. *Bilim ve Teknik* dergisi genel yayın yönetmeni ve sorumlu yazı işleri müdürü Sayın Raşit Gürdilek, bu yaklaşımı derginin Kasım 2001 sayısındaki giriş yazısında açıkça belirtmekte, bir fikri kabul edebilmeleri için "pozitivizm çerçevesi içinde kalmaları koşulu"nun gerektiğini açıklamaktadır.

Biz, bir 19. yüzyıl dogması olan "pozitivizm"in değil, ama pozitif bilimlerin çerçevesi içindeyiz. Ve pozitif bilimler bize açıkça yaşamın rastlantılarla ve doğa kanunlarıyla oluşmadığını, sonsuz kudret sahibi Yaratıcımız tarafından yaratıldığını göstermektedir. Behe'nin dediği gibi, bu sonuç, "bilmediklerimizden değil, bildiklerimizden, son 50 yıl içinde bilimin gösterdiklerinden" kaynaklanmaktadır. Uzun süren bir materyalist yanılgıdan sonra, bilimin dönüp vardığı sonuç, şu mutlak gerçeği tasdik etmek olmuştur:

Evreni yoktan yaratan Allah'tır. Canlıları ve insanı da Allah yaratmıştır. Ve her canlı, varlığını ve yaşamını O'na borçludur.

Bilim Teknik'in İnsanın Kökeni Hakkındaki Bilimden Uzak Senaryoları

Bilim ve Teknik dergisinin Kasım 2001 sayısında yer alan diğer iki evrimci makale ise insanın evrimi iddiasıyla ilgiliydi. Ancak ne "Teknoloji, Kültür ve İnsanın Evrimi Üzerine..." başlığını taşıyan ilk makalede, ne de "Paleonöroloji" başlıklı ikincisinde, evrim teorisi lehinde bir delil sunulamamıştı. Her iki makalenin yazarının da izlediği

ortak yöntem, insana ait bazı özellikleri evrim teorisinin ön kabullerine göre yorumlamaktan ibaretti.

Söz konusu yöntem, evrimciler tarafından sıkça kullanılır. Mevcut bilim dallarının ortaya koyduğu bulgular malzeme yapılarak, evrim teorisine uygun senaryolar üretilir. Örneğin insan dilinin, anatomisinin, beyin yapısının nasıl "evrimleşmiş" olduğuna dair pek çok senaryo vardır. Hemen her kavram evrim teorisine göre yorumlanarak okuyucuya aktarılır. Hayali çizimler, bilimsel görünümlü grafikler bu imajı desteklemek için yazılara serpiştirilir. Bu yöntemle karşı karşıya kalan okuyucunun dikkat etmesi gereken gerçek, anlatılan senaryonun, bilimsel bulgulara değil, evrim teorisinin ön kabullerine dayanmasıdır. Bilimsel bulguları ise, bu ön kabullere göre yorumlar ve çarpıtılırlar.

Bilim ve Teknik dergisinin Kasım 2001 sayısındaki söz konusu iki evrimci yazıda, bu yöntemi izlemek mümkündür. Yazıların her ikisinde, özellikle "Paleonöroloji" başlıklı yazıda, insan anatomisine (gırtlak yapısına, dik iskelet yapısına, beynine) dair bilgiler verilmiş, ve bu bilgiler, insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiği iddiası ile birlikte sunulmuştur. Oysa söz konusu bilgiler, "insanın evrimi" iddiasına bir dayanak oluşturmamakta, aksine bu iddiayı geçersiz kılmaktadırlar.

Bilinmelidir ki, *Bilim ve Teknik* dergisinin Kasım 2001 sayısında yer verilen "indirgenemez komplekslik" kavramı, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisini, yani Darwinizm'i yerle bir etmiştir. Bu gerçek ortaya çıktıktan sonra, insanın veya bir başka canlının kökeni hakkında Darwinist -ve hatta Lamarckist- senaryolar yazmak, bilime direnmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Bilim ve Teknik'teki "İnsanın Evrimi" Konulu Makalelerdeki Yanılgılar

Bilim ve Teknik dergisinin Kasım 2001 sayısının evrim teorisine ayrılan diğer sayfalarında "Atalarımız Daha mı Mutluydu?" ve "Niye Gülüyoruz?" başlıklı iki yazı daha yer almaktaydı. Bu yazıların ortak özelliği ise, evrimcilerin her türlü konuyu evrimle açıklamaya çalışmalarına çarpıcı birer örnek teşkil etmeleriydi.

"Atalarımız Daha mı Mutluydu?" başlıklı yazıda mutluluğun ve mutsuzluğun, "Niye Gülüyoruz?" başlıklı yazıda ise gülmenin sözde evrimsel kökeni incelenmekteydi. Daha ilk canlı hücresinin nasıl oluştuğunu açıklayamayan bir teorinin, bu canlı hücresinden tüm canlıların ve insanların nasıl oluştuğunu, sonra da bu insanın davranışlarının kökeninin ne olduğunu açıklaması elbette ki beklenemez. Ancak evrimciler, evrim teorisini bilimsel ve her olguyu açıklayabilen bir gerçek gibi gösterebilme çabası ile, politikadan bilime, psikolojiden tarihe kadar her konuda "evrimsel bir senaryo" yazmaktan geri kalmamaktadırlar.

Prof. Michael Behe, evrimcilerin evrimle hiçbir ilgisi olmayan konulara olan bu ilgilerinden şöyle sözetmektedir:

Hatta bu teori (evrim), bazı bilim adamları tarafından insan davranışlarının anlaşılması için de genişletilmişti: İntihar eden insanlar neden bunalıma düşer, gençler neden evlenmeden çocuk sahibi olurlar, neden bazı gruplar zeka testlerinde diğerlerinden daha başarılı olur ve neden dini misyonerler evlenemez ve çocuk sahibi olamazlar! Evrimsel düşünceye konu olmamış hiçbir şey kalmamıştır aslında – bir organ veya fikir, görüş ya da duygu olsa bile! [21]

Bir başka Amerikalı bilim adamı Henry Morris ise evrim teorisinin ulaştığı ilgisiz alanları şöyle sıralamaktadır:

Evrim kavramı kısa zamanda biyolojik alanın dışına da yayılmıştır. Bir yanda yıldızlar ve kimyasal elementlerin oluşumu gibi inorganik konular, bir yanda dil bilimi, sosyal antropoloji, karşılaştırmalı hukuk ve din gibi konular evrimci bir açıdan incelenmeye başlanmıştır, ta ki bugün bizler evrimi evrensel ve herşeyi sarıp kuşatan bir süreç olarak görene kadar. [22]

Bu yazıda bahsi geçen *Bilim ve Teknik* yazılarında mutluluğun kökenini açıklamak için kullanılan "evrimsel psikoloji" de, evrimcilerin bu yöntemleri sonucunda ortaya çıkmış, "yapay bir bilim dalı"dır.

Evrimsel psikologlar, "doğal seleksiyon yoluyla insanın bedeni meydana geldiyse, insanın davranışları da meydana gelmiştir" iddiasındadırlar. Ancak bu en az doğal seleksiyon yoluyla insan bedeni gibi kompleks bir yapının meydana gelmesini iddia etmek kadar mantıksız ve hiçbir bilimsel desteği olmayan bir iddiadır.

Mutluluk, üzüntü, heyecan, zevk gibi özellikler insanın ruhuna aittir. Ve doğadaki hiçbir mekanizma bu özellikleri, cansız maddelere kazandıramaz. Ancak evrim teorisi, cansız, ruhsuz, bilinçsiz maddelerin, yeteri kadar zaman verildiğinde ve doğal seleksiyon vasıtasıyla gerekli gelişmeler seçildiğinde, düşünen, duygulanan, sevinen, mutlu olan, üzülen, özleyen, dostluğu, fedakarlığı, vefayı bilen, heyecanlanan, panik olan, korkan, güven duyan insanlara dönüşebileceğine inanmaktadır. Bu geçmiş zamanların hurafelerinden, büyücülerin tılsımlarına, hatta kurbağaları prenslere dönüştüren masallara inanmaktan çok daha batıl, geri kalmış, cahilce bir düşüncenin ürünüdür.

Bilim ve Teknik dergisindeki yazıda fikirlerine yer verilen ve mutluluğun kökenini araştıran araştırmacı David Buss, aynı zamanda insanlara evrimsel kökenlerine bakarak mutluluk reçeteleri hazırlamayı da ihmal etmemiştir. Buss'a göre insanın mutlu olabilmesi için "mutlu olan ataları" gibi yaşaması gerekmektedir.

Oysa mutluluğun kökeni, insanın ruhunun ve bu ruhu ona veren Yaratıcımızın farkında olmasıdır. Kendisini ve diğer insanları cansız maddelerin tesadüfi bir bileşimi olarak gören bir insan ne kendisine ne de dostlarına, yakınlarına gereken değeri vermeyecektir. İnsanlığı değersiz gören bir insan sevgi, dostluk, şefkat, fedakarlık gibi mutluluk getiren özelliklere de inanmaz. İnsanları ve tüm yaşadıklarını, hayatta kalabilmek için mücadele edilmesi gereken kişi ve olaylar olarak göreceği için daima stresli, gergin, acımasız, hissiz, donuk bir hayat yaşar. Bir insanın mutluluğunun nedeni

olan dostluk, sevgi, özveri, güven duymak, vefa, saygı gibi özellikleri gerçek anlamıyla hiçbir zaman yaşayamaz.

Bu nedenle evrimsel psikoloji gibi evrim teorisine dayalı olarak yapılan araştırma ve çalışmaların hepsi boş yere vakit kaybettirmekte, birçok insan ve bilim adamının vakti, emeği, bilgi birikimi ve maddi imkanları yanlış bir amaç uğruna tüketilmektedir.

Bilim ve Teknik dergisinin ise, bu gibi dogmatik evrim propagandalarına aracılık etmektense, yaşamın kökenine dair gerçekten somut bilimsel bulguları ortaya koyması gerekmektedir.

1. Raff and Kaufman, *Embryos, Genes and Evolution: The Developmental-Genetic Basis of Evolutionarny Change*, Indiana University Press, 1991, s. 34

2. Ernst Mayr, *One Long Argument: Charles Darwin and Genesis of Modern Evolutionary Thought*, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1991, s. 138

3. E.R. Leach; *Nature*, 293:19, 1981

4. Michael J. Behe "Darwin v. Intelligent Design (Again); H. Allen Orr's discussion of Darwin's Black Box", *Boston Review*, Dec/Jan 97

5. Michael J. Behe "Darwin v. Intelligent Design (Again); H. Allen Orr's discussion of Darwin's Black Box", *Boston Review*, Dec/Jan 97

6. Michael J. Behe "Darwin v. Intelligent Design (Again); H. Allen Orr's discussion of Darwin's Black Box", *Boston Review*, Dec/Jan 97

7. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51

8. Carl Woese, "The Universal Ancestor", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, USA, 95, (1998) p. 6854

9. Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?" *Science*, Volume 284, Sayı 5418, 21 Mayıs 1999, s. 1305-1307

10. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51

11. Phillip E. Johnson, *Dogmatic Materialism*, http://bostonreview.mit.edu/ bostonreview/br22.1/johnson.html

12. Michael J. Behe "Darwin v. Intelligent Design (Again); H. Allen Orr's discussion of Darwin's Black Box", *Boston Review*, Dec/Jan 97

13. Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103

14. Mini Review: Schwabe, C., 1994. Theoretical limitations of molecular phylogenetics and the evolution of relaxins. Comp. Biochem.Physiol. 107B:167-177

15. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 177

16. Lane Lester, Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change*, Probe Books, Dallas, 1989, s. 141

17. Michael Behe, *Darwin's Black Box*, The Free Press, New York, 1996, s. 18

18. Michael Behe, *Darwin's Black Box*, The Free Press, New York, 1996. s. 31

19. Cemal Yıldırım, *Evrim Kuramı ve Bağnazlık*, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s. 58-59

20. "Hoyle on Evolution", *Nature*, Cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105

21. Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu*, Aksoy Yayıncılık, 1998, s. 14

22. Henry Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1996, s. 19

FOCUS DERGİSİNİN YANILGILARLA DOLU "EVRİM DOSYASI"

Ekim 2001 tarihli *Focus* dergisinde, evrim teorisini konu alan 5 ayrı yazı yayınlandı. Prof. Dr. Ali Demirsoy tarafından hazırlanan ve "Darwin ve Evrim" başlığını taşıyan yazı ile, İrfan Unutmaz tarafından hazırlanan diğer yazılar genelde aynı evrimci iddiaları içermekteydi. Evrim teorisinin savunulmaya çalışıldığı yazıların tamamında, evrimcilerin bilimin ne kadar gerisinde kaldıkları açıkça görülmekteydi. Bu yazıda, *Focus* dergisindeki geçersizliği defalarca kanıtlanmış olan evrimci iddiaların neden yanlış olduğu bir kez daha açıklanacaktır.

"Doğal Seçilim"in Evrimin Mekanizması Olduğu İddiaları Yanlıştır

Focus dergisindeki yazıların hemen hemen hepsinde, doğal seleksiyon (doğal ayıklanma) evrimin bilimsel olarak geçerliliği ispatlanmış bir mekanizması olarak gösterilmiştir. Örneğin Prof. Ali Demirsoy, yazısında bu iddiayı şöyle özetlemiştir: *"Darwin'in kurmuş olduğu 'Doğal Ayıklanma Yasası', kesinlikle güncelliğini ve bilimselliğini yitirmedi".*

Doğal seleksiyon, Darwin'den önce de tarifi yapılmış bir doğal mekanizmadır. Bulunduğu ortama daha iyi uyum sağlayan olan canlıların yaşama ihtimali daha fazladır, diğerleri ise elenir. Örneğin, vahşi hayvanların tehdidi altında yaşayan bir tavşan sürüsünde daha hızlı koşabilenler ve rengi dolayısıyla daha iyi kamufle olabilenler yaşayacak, diğerleri ise zaman içinde elenerek azalacak veya yok olacaklardır. Ancak Darwin, doğal seleksiyona bu anlamının dışında bir anlam daha yükledi ve bu mekanizmanın zaman içinde yeni türler oluşturacağını öne sürdü. Ne var ki bugün evrimciler dahi doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirici bir gücü olamayacağını kabul etmektedirler. Doğal seleksiyon vasıtasıyla, zayıfların ayıklanması örneğin bir tavşan sürüsünün sadece daha hızlı koşan, daha iyi gizlenen ve korunan, daha güçlü bir sürü haline gelmesi sağlanabilir. Ancak tavşanlar daima tavşan olarak kalırlar, hiçbir zaman başka bir canlıya dönüşmezler. Çünkü doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların genetik havuzuna yeni bir bilgi eklenmez, yani onlara yeni bir özellik kazandırılmaz. Doğal seleksiyona bir de mutasyonun eklenmesi, evrim teorisini kurtaramamıştır. Çünkü; hem genetik bilgiyi geliştiren hiçbir mutasyon gözlemlenmemiştir, hem de canlıların "indirgenemez kompleks" yapıları, Darwinizm'in özü olan "küçük değişikliklerin kademe kademe birikmesi" kavramını çürütmektedir.

Yale Üniversitesinden Dr. J. Budziszewski doğal seleksiyonun evrimin nasıl gerçekleştiğini açıklamaktan çok uzak olduğunu şöyle özetlemektedir:

Herkes doğal seleksiyonun ispinoz gagalarını uzatacağı konusunda hemfikirdir; ancak birçoğu, doğal seleksiyonun Darwin'in iddia ettiği gibi balıkları kurbağalara dönüştüreceğine katılmamaktadır.

...Darwinizm'e gelen en öldürücü darbelerden biri indirgenemez kompleksliği açıklayamamasıdır. Sistemin çalışması için tüm parçalarının aynı anda bulunması gereken "indirgenemez komplekslik" doğal seleksiyon tarafından oluşturulamaz. Çünkü doğal seleksiyonda, canlının sahip olduğu yapılar tek tek evrimleşmeli ve her yeni parça ile sistem biraz daha iyi çalışmalıdır...

Darwinizm'in açıklayamadığı bir başka problem ise, hayatın cansızlıktan nasıl oluştuğudur. Doğal seleksiyon sadece yaşayan ve üreyen varlıklar için geçerlidir; ancak bu, canlıların nasıl oluştuğunu açıklayamaz...[1]

Dr. Budziszewski'nin de belirttiği gibi doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Canlılığın ve canlılardaki kompleks sistemlerin nasıl oluştuğunu kesinlikle açıklayamaz.

Varyasyonları, Evrim Teorisinin Delili Gibi Göstermek Okuyucuları Yanıltmaktır

Prof. Demirsoy'un *Focus* dergisindeki yazısında, varyasyonlar evrim teorisinin delili gibi anlatılmış ve bundan yola çıkılarak "evrim doğada gözlemlenmektedir" iddiası öne sürülmüştür. Bu iddialarda ise Darwin'in ve diğer evrimcilerin ispinoz kuşları, bitki ve hayvan yetiştiriciliği gibi klasik örnekleri kullanılmıştır.

Bugün önde gelen evrimciler dahi, bitki ve hayvan türlerinin ıslahı konusunu evrim teorisinin delili olarak kabul etmemektedirler. Ancak bazı evrimciler bu iddialarını bırakmamakta kararlı görünmektedirler. Bu nedenle, bu konunun evrimle bir ilgisi olmadığını tekrar açıklamakta fayda görmekteyiz.

Bitki ve hayvan türlerinin ıslahı, evrim teorisinin Darwin tarafından ortaya atılmasından çok daha önce başlamış bir çalışmadır. Nitekim Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında bu ıslah çalışmalarını uzun uzun tartışmıştır. Köpek, koyun veya inek gibi hayvanlar arasında, en iyi et veya süt veren veya en hızlı koşan cinsleri elde edebilmek için, havyan yetiştiricileri özel bir çiftleştirme programı izlemişler ve böylece birkaç nesil içinde genel ortalamaya göre daha kilolu, daha iyi süt veren veya daha hızlı ve dayanıklı cinsler türemiştir. Bunu yapanlar "evrimciler" değil, çoğu evrim teorisiyle hiçbir ilgisi bulunmayan hayvan yetiştiricileridir. Geçmişi binlerce yıl öncesine uzanan bu yetiştiricilik geleneği, 19. yüzyılda daha bilimsel bir temele oturmuştur. Bunun sebebi ise -Demirsoy'un sandığı gibi evrim teorisi değil- Mendel'in keşfettiği genetik kanunlardır. Mendel'in, bir din adamı olarak, Allah'a inanan, yaratılışı savunan ve evrim teorisine karşı çıkan bir bilim adamı olduğunu da belirtmek gerekir.

Bazı evrimcilerin bitki ve hayvan yetiştiriciliğini bir evrim kanıtı gibi gösterme çabaları ise şu yüzeysel mantığa dayalıdır: *"Bitki ve hayvan yetiştiricileri, birkaç nesil içinde farklı cins hayvanlar türetebiliyorlar, öyleyse milyonlarca yıl içinde bütün türler birbirinden türemiş olabilir".* Ancak bu mantık önemli çelişkiler içermektedir:

1. Hayvan veya bitki türleri üzerinde yapılan bu gibi ıslah çalışmaları, yetiştiriciler tarafından belirli bir amaca göre, akıl sahibi insanlar tarafından, bilinçli şekilde yapılır. Oysa doğada böyle bilinçli bir evrim mekanizması yoktur.

2. Daha da önemlisi, bu gibi ıslah çalışmaları, asla belli bir sınırın ötesine geçmez. Bu yöntemle yeni canlı türleri meydana getirilemez. Darwin, kendi zamanında genetik bilinmediği için bitki ve hayvan yetiştiricilerinin "sınırsız değişim" sağlayacaklarını zannetmiş, oysa bu düşünce 20. yüzyıldaki genetik araştırmalarla çürümüştür.

20. yüzyıl bilimi, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" *(genetik homoestatis)* denilen bir ilkeyi ortaya çıkarmıştır. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm ıslah çabalarının belirli bir sınırda kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyar.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Yargılanıyor) adlı kitabın yazarı *Norman Macbeth* bu konuda şöyle yazmaktadır:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon (değişim) gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.[2]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, *"bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar"* diyerek ifade etmektedir.[3]

Kısacası bitki ve hayvanlar üzerindeki ıslah çalışmaları, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Bu nedenle hiçbir ıslah çalışması "evrim" örneği sayılamaz. Farklı köpek, inek ya da at cinslerini ne kadar çifleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır. Aynı durum bitkiler için de geçerlidir.

Darwin'in Galapagos Adaları'nda gözlemlediği farklı gagalara sahip ispinoz türleri de aynı olgunun bir diğer örneğidir. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta efsaneleştirilerek anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000)*

Focus Dergisinin Lamarckçılıkla İlgili Yanılgıları

Focus dergisindeki "Darwin'i Yakmalı mı?" başlıklı yazıda, doğada "Lamarck'ın da iddia ettiği gibi kazanılmış özelliklerin kalıtımı söz konusu" denmektedir. Evrim ve bilim literatürüne oldukça yabancı biri tarafından hazırlandığı belli olan bu yazılarda yeralan kavram karmaşalarının yanında, bunun gibi evrimcilerin dahi reddettikleri birçok iddiaya yer verilmektedir.

Bu iddiada adı geçen Fransız biyolog Lamarck, *Zoological Philosophy* adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını Darwin'den önce ortaya atan kişidir. Lamarck, canlıların yaşamları sırasında kazandıkları değişimleri sonraki nesillere aktardıklarını öne sürmüştü. Ünlü zürafalar örneğinde, bu canlıların eskiden çok daha kısa boyunlu olduklarını, ancak yüksek ağaçlara ulaşmak için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirdi. 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın keşfiyle birlikte, canlıların hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. Yani bir canlı ağaçlara uzanabilmek için yaşamı boyunca çabalayıp boynunu bir kaç santim uzatsa bile, doğurduğu yavrular yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Kısacası Lamarck'ın evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihin derinliklerine gömüldü. Ancak *Focus* dergisi bu gelişmelerden habersiz olacak ki, söz konusu yazılardan birinin büyük bölümünü Lamarck'a ayırmıştı.

"Kesintiye Uğratılmış Denge" Teorisi Darwinizmin Fosil Çıkmazı İçin Bir Kurtarıcı Değildir

Focus dergisindeki "Darwin'i Yakmalı mı?" başlıklı yazıda yeralan iddialardan bir diğeri de, Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge gibi bazı evrimci paleontologların, evrim teorisinin fosiller konusundaki çıkmazına bir açıklama getirdikleri idi.

Evrim teorisi, canlılığın kademe kademe, küçük değişikliklerle evrimleştiğini iddia eder. Bu iddiaya göre, canlı türleri arasında, her iki canlı türünden bazı özellikler taşıyan "ara formların" yaşamış olması gerekir. Ancak fosil kayıtlarında bu ara formlardan eser bulunmamaktadır. Aksine, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim geçirmeden kalmaktadırlar. Paleontolojinin ortaya koyduğu bu büyük bulgu, canlı türlerinin arkalarında bir evrim süreci olmadan var olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, uzun yıllar boyunca paleontologlar tarafından gözardı edilmiş ve hayali ara formların bir gün bulunacağı umudu korunmuştu. Ancak 70'li yıllarda, bazı paleontologlar, bunun yersiz bir beklenti olduğunu ve fosil kayıtlarındaki boşlukların "gerçek" sayılması gerektiğini kabul etmişlerdir. Ne var ki, bu paleontologlar, evrim

teorisinden vazgeçmeyi kabul edilemez bir düşünce saydıkları için, bu gerçeğe evrim teorisi içinde bir açıklama aramaya çalıştılar.

Bu arayış içinde olan evrimcilerden Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge, 1970'lerin başlarında, "kesintiye uğratılmış denge" ("punctuated equilibrium") olarak bilinen farklı bir evrim modelini sundular. Bu modeli savunan bilim adamları canlı türlerinin Darwin'in öngördüğü gibi kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğunu öne sürdüler.

Ancak bu model de, diğer evrim teorisi modelleri gibi birçok çelişki ve mantıksızlıklarla doludur.

Sıçramalı evrim teorisi olarak da anılan bu evrim modeli, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğratılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon yoluyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Örneğin, bu teoriye göre, bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir. Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır, belki hiç kalmaz.

Dikkat edilirse, aslında bu teori kanıttan değil, kanıtsızlıktan kaynak bulmaktadır. Teori sadece "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

1. "Makromutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağladıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı.

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı.

Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir. Sıçramalı evrim teorisi, az önce belirttiğimiz gibi tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır. Oysa bu varsayım, genetik biliminin tüm gözlemsel verilerine aykırıdır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, bir *"mutasyonun bir*

canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.[4]

Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olması ihtimali de o kadar azalır. Bunun nedeni ise çok açıktır: mutasyonlar canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır.

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan neo-Darwinistler'den bile daha büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Vural Yayıncılık, İstanbul, Şubat 2000)*

"Hayali Ara Geçiş Formları" Çizmek, Evrime Kanıt Sağlamaz

Focus dergisinin en büyük yanılgılarından biri yine "Darwin'i Yakmalı mı?" başlıklı yazıda yer almaktadır. İki sayfanın ortasına çizilen farklı delikli fosillerinin çizimlerinin arasına, hayali ara geçiş formlarının çizimleri de eklenmiş ve bu çizimlerin altında şu yoruma yer verilmiştir: "Darwin'e göre, yeni türlerin oluşumu, "doğal ayıklama'nın harekete geçirdiği küçük farklılıkların derece derece birikmesiyle gerçekleşiyor. Bu oluşum, yukarıdaki "delikliler"in fosillerindeki değişim serisinde açık ve somut bir biçimde görülüyor." Oysa resimde görülen, asılları olmayan fosillerin hayali çizimleri ile tamamlanmış hayali bir seridir. Evrimciler, hiçbir canlı türünün diğerine evrimleştiğini gösteren bir tek ara geçiş formuna ait fosil dahi bulamadıkları için bu açıklarını hayali çizimlerle gizlemeye çalışmaktadırlar. *(Evrim teorisinin fosil çıkmazı hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Vural Yayıncılık, İstanbul, Şubat 2000)*

Focus dergisi Darwinizm'i savunmak -ve bunu yaparken komik duruma düşmemek- amacındaysa, o zaman hayali senaryolar yazmak yerine, sözünü ettiği "küçük farklılıkların derece derece birikmesi" senaryosunu kanıtlara dayandırmaya çalışmalıdır. Gerçekten "küçük farklılıkların derece derece birikmesiyle" evrimleşen canlılara dair fosiller göstermeli, dahası canlıların göz, kulak, kanat, solunum sistemi gibi kompleks organ ve sistemlerinin nasıl olup da "küçük farklılıkların derece derece birikmesiyle" oluşabileceğini açıklamalıdır. Ancak hiçbir evrimci bunları yapamadığı gibi *Focus* dergisi de yapamamaktadır. Çünkü söz konusu "ara geçiş fosilleri" yoktur ve farklı canlı gruplarının "küçük farklılıkların derece derece birikmesiyle" oluşabileceğini gösteren teorik bir açıklama bile mümkün değildir.

Focus Dergisinin Darwin'i Dindar

Gösterme Çabaları

Focus dergisindeki yazılarda görülen bir başka nokta ise, Darwin'in şahsını farklı gösterme çabaları idi. Örneğin "Türlerin Kökenine Yolculuk" başlıklı yazıda Darwin'in aslında kitabında "Tanrısal bir yaratılış" fikrini benimsediği belirtilmektedir. Ancak, bu iddianın aksine, Darwin genç yaşlarından itibaren Yaratıcımızın varlığına inanmamış, ancak ailesinden ve çevresinden alacağı tepkilerden çekindiği için bu yönünü gizlemiştir.

Darwinist tarihçi Gertrude Himmelfarb, *Darwin and Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwin Devrimi) adlı kitabında *"Darwin'in inançsızlığının tüm ölçüsü ne onun basılan çalışmalarında ne de basılan otobiyografisinde görülebilir, bu detaylar sadece onun otobiyografisinin orijinal versiyonunda vardır."*[5] demektedir. Yine Himmelfarb'ın kitabında, Darwin'in oğlu Francis Darwin'in, *The Life and Letters of Charles Darwin* (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları) adlı kitabı yayınlayacağı sıralarda Darwin'in eşi Emma'nın buna karşı çıkarak, onun ölümünden sonra skandalların oluşmasına izin vermek istemediği belirtilmektedir.

Neo-Darwinizm'in kurucularından ünlü biyolog Ernst Mayr ise Darwin'in inançsız olduğunu şöyle açıklamaktadır:

"Darwin'in 1836-39 yıllarında, Malthus'un yazılarını okumadan önce inancını yitirdiği aşikardır. Arkadaşlarının ve karısının hislerini incitmemek için yayınlarında daha çok Allah'ın varlığına inanan bir üslup kullanmıştır. Fakat not defterlerindeki ifadelerinin çoğu bir materyalist olduğunu göstermektedir."[6]

Darwin 1876'da yazdığı bir mektubunda da inançsızlığını açıkça itiraf etmektedir:

Dini inançlarım Türlerin Kökeni'ni yazdığım zamandan itibaren yavaş yavaş ve bir çok aşama sonucunda oldukça zayıfladı.[7]

Darwin, ailesinin tepkisini dikkate aldığı için hayatı boyunca dini konulardaki fikirlerini büyük bir gizlilik içinde tutmuştur. Aslında bu gizliliğin sebebini bizzat kendisi şöyle açıklamıştır:

"Yıllar önce bir arkadaşım eğer İngiltere'de bilimi geliştirmek istiyorsam, bana şiddetle çalışmalarımda din konusuna yer vermemeyi tavsiye etti; ve bu beni iki konunun ortak ilişkisini düşünmemeye itti. Eğer gelecekte dünyanın ne kadar liberal olacağını tahmin edebilseydim, belki de farklı davranırdım."[8]

Darwin'in bu din aleyhtarı görüşleri günümüz evrimcilerine de miras kalmıştır. Nasıl ki Darwin çocukların eğitiminde Allah inancını tanımalarına fırsat vermek istememişse, benzer şekilde bugünün evrimcileri de okullarda yaratılışın anlatılmasına şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Pek çok ülkede eğitim müfredatlarından "yaratılış" konusunu çıkarmak veya bu konudan söz edilmesini engellemek için yoğun bir lobi faaliyeti içindedirler.

"*Ichthyosaur* Fosili"nin Bilimin Evrim Teorisini Kabul Etmesine Yol Açtığı İddiasındaki Yanılgılar

Focus dergisinde yayınlanan "Türlerin Kökenine Yolculuk" başlıklı yazıda , "*Ichthyosaurus*" isimli fosilin bulunmasının bilimin evrimi kabul etmesine yol açtığı iddia edilmektedir. Oysa adı geçen fosilin evrim teorisine bilimsel bir geçerlilik kazandıracak hiçbir özelliği bulunmamaktadır.

Ichthyosaur olarak bilinen canlılar, bilinen en önemli deniz sürüngenlerinden biridir. Bu canlılar evrim teorisine bir delil olmaktan çok evrim teorisinin en önemli çıkmazlarından birini oluştururlar, çünkü evrimciler bu canlıların kökenini açıklayamamaktadırlar. Colbert ve Morales, *Evolution of the Vertebrates* adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan Ichthyosaur, erken Triasik devrinde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, Ichthyosaurların muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... Ichthyosaur ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.[9]

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Romer ise şöyle yazmaktadır:

(Ichthyosaur hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. Ichthyosaur yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen devri sürüngeni bilinmemektedir.[10]

Sonuç olarak, *Focus* dergisinin *Ichthyosaur* fosilini evrim teorisinin bilimsel kanıtı gibi gösterme çabası, bilim dışıdır.

Focus Dergisinin Darwin'in ve Evrim Teorisinin Masumluğu İle İlgili Yanılgıları

Focus dergisinde yer alan "Darwin'in Kötü Öğrencileri, Niyet Kötü Evrim Bahane" başlıklı bölümde ise, Darwin'in düşüncelerinin komünizm ve faşizm gibi birbirine tamamen zıt gibi gözüken iki ideoloji için uygun zemin hazırladığından bahsedildikten sonra, Charles Darwin'in bunda bir payı olmadığı öne sürülmektedir. Özellikle de öjenizm ve ırkçılık konularında Darwin tamamen temizlenmekte ve hiçbir zaman bu tür iddialarda bulunmadığı belirtilmektedir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki *Focus* dergisinin, geçtiğimiz yüzyılı kana bulayan komünizm ve faşizm gibi iki kanlı ideolojinin, Darwinizm'in hazırladığı zeminde yeşerdiklerini ve Darwinizmden aldıkları destekle, onun kazandırdığı meşruiyetle bu noktaya gelebildiklerini kabul etmesi doğru bir yaklaşımdır. Fakat bütün bunlarda Charles Darwin'in bir payının olmadığını, kötü niyetli bazı kişilerin evrim teorisini kullanarak kendi insanlık dışı ideolojilerine kılıf oluşturduklarını ifade etmek ve böylece Darwin'i aklamaya çalışmak hatalı ve boşuna bir çabadır. Çünkü Darwin, yazılarında

"Sosyal Darwinizm"e özellikle zemin hazırlamış, ırkçılığı ve öjeniyi desteklemiştir. Ayrıca Darwin'in iddiası temelden Yaratıcımızın varlığını reddetmekte ve tüm materyalist görüşlere sözde bilimsel bir zemin hazırlamaktadır.

Darwin'in bu ideolojilerin güçlenmesindeki payını şöyle özetleyebiliriz:

Darwin ortaya attığı teori ile insanlara "tesadüfler sonucu kendiliklerinden meydana gelmiş, hayvanlarla ortak atadan evrimleşmiş canlılar" olduklarını telkin etmiştir. Buna inanan insanlar hayvanlara benzer bir yaşam sürmekte sakınca görmedikleri gibi, insanlara özgü vicdani kaygıları da bir yana bırakarak, ahlaki ve insani değerlerini kolayca yitirmişlerdir. Bu noktadan bakıldığında dünyanın pek çok yerinde insanların ve toplumların içine düştüğü ahlaki dejenerasyonda Darwin'in bu fikirlerinin payının ne kadar büyük olduğu daha iyi anlaşılır. Çünkü bu mantığa göre tesadüfen oluşmuş varlıklar başıboşturlar, yaptıklarından dolayı kimseye karşı sorumlu değildirler, dolayısıyla her türlü suçu ve ahlaksızlığı işleyebilirler. Bencillik, acımasızlık, açgözlülük, kıskançlık, rekabet, ahlaksızlık, vahşet ve daha pek çok şey serbesttir. Evrimci mantığa göre doğru ya da yanlış diye kavramlar yoktur. Çünkü doğru ve yanlışı belirleyen İlahi kanunlar reddedilir..

Nitekim günümüz evrimcileri de bu gerçeği onaylamaktadırlar. Bu konuda evrimci bir bilim adamı olan P.J. Darlington şunları söyler:

Birinci nokta bencillik ve vahşet içimizdeki doğal bir şeydir, en uzak atamızdan bize miras kalmıştır… O zaman vahşilik insanlar için normaldir; evrimin bir ürünüdür.[11]

Darwin, teorisinde doğadaki canlılar arasında bir rekabet olduğunu, bu mücadelede güçlü olanların kazanacağını, zayıf olanların elenmeye mahkum olduğunu ileri sürmüştür. Ancak Darwin bunu yalnızca tabiat için düşünmemiş, aynı zamanda insan toplumları için de öngörmüştür. Böylece ırkçılığın, emperyalizmin ve savaşın destekçisi olmuştur. Bu nedenle Darwin'in bu suçların baş aktörlerinden biri olduğunu reddedip, onu aklamaya çalışmak değil, konunun özüne inip, teorinin altında yatan tehlikeli fikri görmek gerekir.

Darwin'in ırkçılığı savunan ve körükleyen sözleri oldukça açıktır ve bu sözler Darwin'in iddia edildiği gibi hiç de masum olmadığının göstergesidir. Örneğin aşağıdaki ifadelerinde tam anlamıyla ırkçı bir bakış açısı sergilemektedir. Üstelik Avrupalıları medeni insanlar olarak görmesine karşın, zencileri ve Avustralya yerlilerini goriller ve maymunlarla bir tutarak, ırklar arasındaki mücadeleyi de körüklemektedir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[12]

Darwin bir başka ifadesinde ise öjeni ile ilgili olarak şöyle demektedir:

Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir; ve sağ kalanlar çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakım evleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız her hastayı yaşatmak için en son ana kadar bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse, bunun insan ırkına büyük zararı dokunduğundan şüphelenmez.[13]

Darwin'in ırkçılık, çatışma ve soykırım konularında insanlığa verdiği zararları çağdaşları da fark etmiştir. Örneğin Darwin'in yakın arkadaşı olan Prof. Adam Sedwick *"Türlerin Kökeni"ni okuduğunda "Bu kitap toplum tarafından genel bir kabul gördüğü takdirde dünyada daha önce hiç görülmemiş şekilde insan ırklarında bir soykırım yaşanacaktır"*[14] demişti. Sedwick'in öngörüsü gerçekten de haklı çıkmıştır.

Türkleri elimine edilmesi gereken bir ırk olarak nitelendirmesi de Charles Darwin'in ırkçı görüşlerini anlamak için yeterlidir. (Bkz. *Darwin'in Türk Düşmanlığı*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Kısacası *Focus* dergisinin Darwin'i ve Evrim teorisini aklama çabaları yanlıştır. Charles Darwin dünyaya çok büyük zararlar getiren bir teoriyi ortaya atmakla, bu teoriden güç alarak işlenen her türlü suçun sorumluluğuna ortak olmuştur. Bu nedenle günümüz evrimcilerinin dünyayı savaşa, mücadeleye, kan ve çatışmaya boğan böyle bir ideolojinin sahibini desteklemek yerine, objektif yaklaşarak, gerçekleri görmeleri isabetli olacaktır.

Dünya Darwin'in sandığı gibi bir mücadele ve çatışma yeri değildir. Tam tersine barışın, dostluğun, huzurun ve kardeşliğin yaşanacağı bir yerdir. Allah dünyayı bunun için yaratmıştır. İnsanların ırkları veya soyları üstünlük konusu olamaz, üstünlük yalnızca takvaya göredir. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat suresi, 13)

"Doğadaki Savurganlık"Yanılgısı

Focus dergisindeki yazıda doğada pek çok canlının öldüğü, örneğin pek çok yumurtadan sadece az bir kısmının hayatta kaldığı belirtilmektedir. Sonra da bunun yaratılışla çeliştiği iddia edilmektedir ki, bu son derece yüzeysel ve temelsiz bir iddiadır. Bu konuda bir kaç ayrı hususu belirtmek gerekir:

1. Yaratılış gerçeği, canlıların nasıl ortaya çıktığı konusuna cevap veren bir açıklamadır. Doğanın nasıl işlediği, canlı türleri arasındaki ilişkiler, bundan farklı bir

konudur. Mevcut canlılar arasındaki ilişkilerden yola çıkarak, bu canlıların ilk kez nasıl ortaya çıktığı konusunda yorum yapmak, tutarlı bir mantık değildir.

2. Konunun daha da önemli yönü ise, yazıda kullanılan "savurganlık" kavramının son derece aldatıcı olmasıdır. Aldatıcıdır, çünkü doğanın genel dengesini gözardı edilmekte, sadece bir kaç örnek üzerinden çıkarım yapılmaya çalışılmaktadır. Örneğin bir sürüngenin bıraktığı yumurtalardan çoğunun başka hayvanlar tarafından yenmesi, sadece çok az sayıda embriyonun yaşama adım atmasını ele alalım. Yazıdaki iddiaya göre bu bir "savurganlık"tır. Halbuki diğer hayvanlar tarafından yenen yumurtalar, "atılmamakta", bu hayvanlar için bir besin oluşturmaktadır. O havyanlar da muhtemelen başka etobur canlılara yem olmaktadır. Ölüp, ceset haline gelip toprağa karışan her organizma, bakteriler için besin kaynağıdır. Bakteriler ise başka yönlerden yaşama katkı sağlamaktadırlar. Gerçekte doğaya bakıldığında, organik yaşamın sürekli bir çevrim ve büyük bir denge içinde olduğu görülür.

Dünyada milyonlarca farklı canlı türü yaşamaktadır. Bu canlılar içinde sadece bitkiler kendi besinlerini üretebilirler (fotosentez yoluyla). Hayvanlar ise ya bitkileri veya diğer hayvanları besin olarak kullanırlar. Bu besin dengesi o kadar iyi kurulmuştur ki, hiçbir tür aşırı derecede çoğalıp yeryüzünü istila etmez. "Ekolojik denge" denen bu sistem, sadece insan müdahalesi durumunda bozulmaktadır.

Söz konusu Ekolojik denge o kadar hassas bir düzene sahiptir ki, insanlar tarafından tüm modern teknolojiye rağmen taklit edilememektedir. "Yapay ekolojik denge" kurma çalışmaları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunun en ünlü örneği, ABD'de yürütülen "Biosphere 2" denemesidir. Columbia Üniversitesi'nde bilim adamları tarafından dev bir sera kurulmuş, dış dünyadan tamamen izole edilmiş, dışarıdan sadece güneş ışığı alan bu dev seranın içinde, sayı ve türleri inceden inceye hesaplanmış bitki ve havyanlar yerleştirilmiş ve bu yapay dengenin korunmasına çalışılmıştır. Ancak ilerleyen aylarda dengenin giderek bozulduğu görülmüş, türler ölmeye başlamış ve çalışma başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bir kaç kilometre karelik bir alanda, ince hesaplamalar ve teknoloji yardımıyla kurulamamış olan ekolojik dengenin, tüm bir gezegende kusursuz olarak işliyor olması, yazıda iddia edildiği gibi yaratılış gerçeğinin aleyhinde değil lehinde bir kanıttır.

Kaldı ki, "Biosphere 2" denemesi, zaten var olan canlı türlerinin arasında yapay bir denge kurma çabasıdır. Oysaki dünyamızdaki denge, tamamen ölü bir gezegende, hiçbir canlı yok iken, yani yoktan yaratılmış canlılarla kurulmuştur. Bu, yaratılışın açık bir kanıtıdır. Nitekim Kuran'da, yeryüzündeki yaşamın Allah'ın bir mucizesi olduğu haber verilmektedir:

Yere (gelince,) onu döşeyip-yaydık, onda sarsılmaz-dağlar bıraktık ve onda herşeyden ölçüsü belirlenmiş ürünler bitirdik.

Ve orda sizler için ve kendisine rızık vericiler olmadığınız kimseler (varlıklar ve canlılar) için geçimlikler kıldık.

Hiçbir şey yoktur ki, hazineleri Bizim Katımızda olmasın; ancak onu belirlenmiş bir miktar olarak indiririz.

Ve aşılayıcılar olarak rüzgarları gönderdik, böylece gökten su indirdik de sizleri suladık. Oysa siz onun hazine-koruyucuları değilsiniz.

Şüphesiz Biz, gerçekten Biz yaşatır ve öldürürüz ve varis olanlar Biziz. (Hicr Suresi, 19-23)

Prof. Demirsoy'un Türk Milleti Hakkındaki Yanılgısı

Prof. Demirsoy, *Focus* dergisindeki "Darwin ve Evrim" başlıklı yazısında Darwin'in "gelişmemiş ırkların eninde sonunda gelişmiş ırkların egemenliği altına gireceği" iddiasını desteklemiş ve Türk Milleti'nin kendisinden daha ileri milletlerin egemenliği altına girerek, Darwin'in bu iddialarını kanıtladığını öne sürmüştür.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, bugüne kadar Türk Milleti hiçbir ülkenin egemenliği altına girmemiştir ve Allah'ın dilemesiyle bundan sonra da girmeyecektir. Tarih boyunca milletimiz, maddi ve manevi pek çok üstünlük sergilemiş, aklı, vicdanı, adaleti ve hoşgörüsü ile 3 kıtaya hakim olmuş, üstün bir milletir.

Milletlerin ve insanların üstünlükleri, Darwin'in sandığı gibi ırklarında veya fiziksel özelliklerinde değil, sahip oldukları manevi değerlerdedir. Ve milletimizin değerleri, inandığı ve yaşadığı İslam ahlakı sayesinde, güçlü ve erdemlidir.

Darwin ve taraftarları ise, insanları ırklarına göre değerlendirmiş, bazı ırkları henüz gelişimini tamamlamamış geri ve aşağı ırklar olarak tanımlamışladırlar. Nitekim Darwin Türk Milletini de bir arkadaşına yazdığı bir mektupta kendince "aşağı ırk" olarak tanımlamış ve yakın bir gelecekte ileri ırklar tarafından yok edileceğini öngörmüştür.[15] Unutmamak gerekir ki Darwin'in bu iddiaları, II. Dünya Savaşı'nda dünyayı kana bulayan faşizmin ve aynı zamanda bugün Avrupa'da vatandaşlarımıza yönelik ırkçı saldırıların ilham kaynağını oluşturmaktadır. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Darwin'in Türk Düşmanlığı, Vural Yayıncılık, İstanbul)*

Prof. Demirsoy'un Tüyler Ürperten İddiaları

Prof. Demirsoy *Focus* dergisindeki yazısında, daha önceleri de katıldığı bazı tartışma programlarında, konferanslarda veya kitaplarında bahsettiği gibi, öjeniyi savunmakta ve kendisini "Biyolojik Faşist" olarak tanımlamaktadır.[16]

Demirsoy, inandığı öjeni prensibi çerçevesinde, yazısında hastaların, fakirlerin, ihtiyaç içindeki insanların korunmalarının ve bakılmalarının doğanın dengesine aykırı olduğunu, bunun bu dengeyi bozduğunu öne sürmüş ve çözüm olarak ilaç kullanılmamasını tavsiye etmiştir.

Kendisine Darwin'in düşüncelerini örnek alan Demirsoy şöyle demiştir:

Darwin'in ayrıca bir söylediği de şuydu, 'Fakir toplumlar istedikleri kadar çok çocuk yapsınlar, bunun çok büyük zararı olmaz; çünkü burada zaten ölüm oranı çok yüksek olacaktır ve ayıklanma fazladır.' Bence doğru da söylemiştir.

Darwin'in fakirlerin fazla çocuk yapmalarını sakıncalı görmemesinin nedeni zaten ölecek olmalarıdır. Demirsoy ise, Darwin'i haklı bulmakta, ancak tıbbi gelişmeler ve bulanan antibiyotiklerin bu insanları" gereksiz yere" iyileştirdiğini ve doğanın dengesinin bu yüzden bozulduğunu iddia etmektedir:

Ama Darwin antibiyotiğin bulunacağını bilemezdi. Yani, bu kadar ilacın ve tıbbi gelişmenin, insan soyuna yapılacak müdahalelerin geleceğini bilemezdi. Dolayısıyla bugün çok çocuk yapan ailelerin çocukları da yaşamış oluyor. Böylece denge bozulmuş ve doğal ayıklanma önlenmiş oluyor. Tabi bir sürü hastalıklı, rahatsız ve zayıf olan birey, kalıtsal materyallerini gen havuzuna sokmuş oluyor.

Demirsoy'un yukarıdaki sözlerinde bahsettikleri herhangi bir canlı türü değil, insanlardır. Demirsoy, görüldüğü gibi, hastalıklı, rahatsız ve fakir insanların ilaçlarla ve tıbbın imkanları ile yaşatılmalarını doğaya aykırı bir davranış olarak görmekte ve dikkat edilirse insanlardan herhangi bir hayvan türünden bahseder gibi bahsedebilmektedir.

Demirsoy bu "sorun"a getirdiği çözümü ise şöyle belirtmektedir:

…eğer insanlar gerçekten doğal yaşamak istiyorlarsa, en azından ilaç kullanmamaları gerekiyor. Örneğin hastalıklarda ilaç kullanmak, doğaya doğrudan doğruya bir müdahaledir. Çünkü doğanın kendisinde olmayan bir nesneyi sisteme sokmuş oluyorsunuz.

Demirsoy'un bu fikirleri, Darwinizm'den esinlenen Nazi Almanyası'nda savunulan ve uygulanan öjeni tezi ile tamamen paraleldir.

Öjeni, "ırk ıslahı" anlamına gelen bir kavramdır. Darwin'in yolunu izleyen biyologlar tarafından ortaya atılmıştır. İnsanları bir hayvan türü olarak gören, dolayısıyla hayvanlar için geçerli kuralları insanlara uygulayan öjeni teorisyenleri, insan neslinin de inekler veya köpekler gibi "hayvan yetiştiriciliği" yöntemiyle geliştirilmesini hedeflemiştir. Öjeni teorisyenlerine göre bir toplumdaki sakatlar ve hastaların çoğalması önlenmeli, (gerekirse bunlar öldürülmeli) sağlıklı bireyler ise bolca "çiftleştirilerek" sağlıklı ve güçlü nesiller oluşturulmalıdır.

Bu teoriyi ilk kez isimlendiren ve uygulayan kişi, Charles Darwin'in kuzeni olan -ve onun teorisinden etkilenen- Francis Galton'dur. Galton'dan sonra ise, Almanya'nın en ünlü Darwinist biyoloğu Ernst Haeckel, bu teoriyi geliştirmiştir. Haeckel, bir ırkı geliştirmek ve sözde evrimsel ilerlemesini hızlandırmak için, sakat, geri zekalı ve kalıtsal hastalıklara sahip insanların öldürülmesini savunmuştur! Haeckel, *Wonders of Life* adlı kitabında, "sakat doğan bebeklerin hiç vakit yitirilmeden öldürülmesini" istemiş ve bu bebeklerin henüz bir bilince sahip olmadıklarını ileri sürerek "bunun bir cinayet sayılmayacağını" iddia etmiştir.[17] Haeckel sadece sakat doğan bebeklerin değil, toplumun sözde evrimine engel olan tüm hasta ve sakat insanların "evrim yasaları" gereğince ayıklanmasını istemiştir. Hastaların tedavi edilmesine karşı çıkmış, bu tedavinin doğal seleksiyonu engellediğini ileri sürerek şöyle yazmıştır:

İyileşmesi mümkün olmayan yüz binlerce hasta, örneğin akıl hastaları, cüzzamlılar, kanser hastaları yapay olarak hayatta tutulmakta, ama bu kendilerine veya toplumun geneline hiçbir yarar getirmemektedir... Bu kötülükten kurtulabilmek için, yetkili bir komisyonun kararı ve gözlemiyle hastalara hızlı ve etkili bir zehir verilmelidir.[18]

Haeckel'in teorisini kurduğu bu vahşet, Nazi Almanyası tarafından uygulamaya konmuştur.

Demirsoy da görüldüğü gibi Haeckel veya Nazi ideologları ile tamamen aynı fikirleri savunmaktadır. Ayrıca Demirsoy, hemen bu iddiasının ardından Darwinizm'i okullarda öğretmek gerektiğini, aksi takdirde insanlığın gerisinde kalacağımızı öne sürmektedir.

Oysa Demirsoy'un bu fikirlerinin gençlere öğretilmesi ve benimsetilmesinin, bir toplum için ne büyük bir tehlike olacağı aşikardır. Aklı selim sahibi herkes, Demirsoy'un istediği insan modelinin ne kadar tehlikeli olacağını hemen görecektir. Bu modelde Darwinist "biyolojik faşistler" tarafından, zayıf, hasta, bakıma muhtaç, fakir insanların bakılmadığı, kısırlaştırıldığı, yok olmaya mahkum edildiği, hastalara ilaç verilmediği, yardım elinin uzatılmadığı, bencil ve sadece kendi soyunun devamını düşünen bir yapı sunulmaktadır. Darwinist dünya görüşünün sunduğu bu modele karşılık, Kuran ahlakının insanlara sunduğu toplum modeli bambaşkadır. Kuran ahlakına göre ise, insanlar birbirlerine şefkat ve merhamet duyarlar, hasta, zayıf, güçsüz olanı korur, bakımını üstlenirler, esirlerine dahi kendileri aç oldukları halde öncelik tanırlar, ihtiyaçlarından arta kalan tüm varlıklarını ihtiyaç içinde olanlar için harcarlar, yetimi, yolda kalmışı korurlar. (Nur Suresi-22, Haşr Suresi-9, İsra Suresi-23/24, Nisa Suresi-36, Tevbe Suresi-60, Zariyat Suresi-19, İnsan Suresi-8/9…)

Allah bir ayetinde fakirleri hor gören, onları kollamayan insanların cehennemle karşılık bulacaklarını bildirmektedir:

"Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"
Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.
"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 42-44)

Dini yalanlayanı gördün mü?
İşte yetimi itip-kakan,
Yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur. (Ma'un Suresi, 1-3)

Darwinizme uyulduğunda, insanların hayatta kalmak için birbiri ile kıyasıya mücadele ettiği, dünyanın kaynak dengesini bozmamak için, fakirleri, hastaları, güçsüzleri yok etmenin yollarının arandığı, bencilliğin, sevgisizliğin ve acımasız rekabetin hakim olduğu toplumlar oluşacaktır. Kuran ahlakına uyulduğunda ise fedakarlık, sevgi, hoşgörü, saygı, barış ve huzur dolu toplumlar oluşacaktır. Akla ve vicdana sahip her insanın Darwinizmi büyük bir tehlike olarak görerek, Kuran ahlakına yöneleceği çok açıktır.

Ayrıca, Sayın Demirsoy, "hastalara ilaç vermeyin, böylece hastalıklıları yaşatıp doğanın dengesini bozmayın" derken, kendi yakınları, sevdikleri hastalandığında, ilaca ve korunmaya muhtaç bir duruma geldiğinde nasıl davranacağını düşünmüş müdür? Acaba doğanın dengesini korumak, Darwin'in "doğal ayıklanma yasasına" sadık kalmak için, yakınını, sevdiği insanları ölüme terkedebilecek midir? Yoksa bu önerisi "başkalarının sevdikleri, yakınları, çocukları, anne ve babaları, eşleri, kardeşleri" için midir?

Gerçekte insan, herhangi bir canlı türü değildir ve doğal ayıklanmaya da tabi tutulamaz. İnsan akıl ve vicdan sahibi bir varlıktır. Bu nedenle, hayvanlar gibi doğa kanunlarına, orman kanunlarına göre değil, vicdanına ve aklına uyarak yaşar. Aklına ve vicdanına uymazsa da, hayvanlar gibi bir ortamda sürekli savaşarak, çatışarak, birbirinin kanını dökerek, merhamet, şefkat, sevgi ve sadakat duygularına sahip olmadan yaşamaya mahkum olur. Akıl ve vicdanına uyduğu takdirde ise, tam aksi bir ortamda, dayanışma, şefkat, sevgi dolu bir ortamda, sürekli yükselen bir medeniyet içinde yaşar.

Darwinizm'in insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu kavrayamayanlar, Prof. Demirsoy'un söz konusu düşüncelerinin insanlığı nereye götüreceğini düşünerek, bu önemli gerçeğin farkına varmalıdırlar. Özellikle *Focus* gibi evrimci yayınlar yapan dergilerin, evrim propagandası yaparken, gerçekte neyi savunduklarını ve insanlara nasıl bir hayat görüşünü empoze ettiklerini dikkatlice gözden geçirmeleri, akıl ve sağduyu ile seçim yapmaları son derece önemlidir.

1. J. Budziszewski, "Just the facts, please", *World Magazine*, 26 Şubat 2000, http://www.trueorigin.org/kansas8.asp

2. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33

3. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, s. 36

4. R. A. Fisher, *"The Genetical Theory of Natural Selection"*, Oxford, Oxford Univesity Press, 1930

5. Gertrude Himmerfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Elephant Paperbacks, Chicago, 1962, s. 384

6. Mayr, Ernst, ''Darwin and Natural Selection'' American Scientist*, vol.65 (Mayıs/Haziran, 1977) s. 323*

7. Francis Darwin, "The Life and Letters of Charles Darwin", D. Appleton and Co., 1896, Chapter 1.VIII., Religion

8. Gertrude Himmerfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Elephant Paperbacks, Chicago, 1962

9. E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York, John Wiley and Sons, 1991, s. 193

10. A. S Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3. baskı, Chicago, Chicago University Press, 1966, s. 120

11. P. J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, (1980), s. 243-244

12. Charles Darwin, *The Descent Of Man*, 2. baskı, New York, A.L.Burt Co., 1874, s. 178

13. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, s. 171

14. A.E. Wilder-Smith, *Man's Origin Man's Destiny*, The Word for Today, s. 166

15. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Vol. I, 1888. New York: D. Appleton and Company, s. 285-286

16. Türkiye Sorunlarına Çözüm Konferansı, VIII. Oturum, Siyasal ve Yönetsel Sorunlar - 2, Oturum Başkanı: Prof. Taner Timur, 26 Aralık 1997

17. Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, s. 21

18. Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, s. 118-119

BİLİM VE TEKNİK DERGİSİNİN BİTKİLERİN KÖKENİ HAKKINDAKİYANILGILARI

B *ilim ve Teknik* dergisinin Haziran 2002 sayısında, "Çiçekli Bitkilerin Atası" başlıklı yazıda, Kuzey Çin'de bulunan bir bitki fosilinden söz edilmektedir. Yazıda, bu fosilin çiçekli bitkilerin atası olduğu öne sürülmekte, evrimciler için önemli bir çıkmaz olan çiçekli bitkilerin kökeni konusu bu fosille çözülmüş gibi gösterilmektedir.

Oysa, bu bitki fosili evrimcilerin hiçbir problemini çözmemekle birlikte, onlar için yeni problemler de doğurmaktadır.

Bulunan Bitki Fosili, Bir Ara Geçiş Formu veya Kayıp Halka Değildir

Bilim ve Teknik dergisinde, bulunan yeni fosilin çiçekli bitkilerin atası olduğu öne sürülmektedir. Ancak, fosili bulan ve inceleyen bilim adamları, bu fosilin bir "ata" olmadığını, kendine ait özellikleri bulunan, son derece kompleks özelliklere ve üreme sistemine sahip bir bitkiye ait olduğunu belirtmektedirler. *Nature* dergisinin 3 Mayıs 2002 tarihli internet sayfasında yayınlanan, Christopher Surridge imzalı, "Fresh bunch of old flowers" (Bir taze demet eski çiçek) başlıklı yazıda bu fosil için şöyle denmektedir:

Ancak Archaefructaceae bitki evrimindeki kayıp halka değil. Bu bitkiler evrimsel çıkmazdır- bilinen torunları yoktur.[1]

Science dergisinde ise, *Archaefructaceae*'nin günümüz çiçekli bitkilerinden bir farkı olmadığı belirtilmektedir. Yani çiçekli bitkiler, 125 milyon yıldır evrim geçirmemişlerdir, sadece ortaya farklı türler çıkmış, bazı türlerin ise soyu tükenmiştir. Dolayısıyla bu fosil, bitkilerin sözde evrimine hiçbir açıklama getirememektedir.

Ayrıca, bugüne kadar bilinen ilk çiçekli bitki fosili günümüzden 65 milyon yıl öncesine aitti. Yeni bulunan fosilin ise 125 milyon yıllık olduğu tespit edilmiştir. Evrimciler, 65 milyon yıl önce, ilk çiçekli bitkinin nasıl olup da birdenbire dünyayı doldurdukları sorusuna cevap bulamazlarken, şimdi daha da zor bir sorunun, 125 milyon yıl önce ilk çiçekli bitkilerin nasıl olup da birdenbire ortaya çıktıkları sorusunun cevabını vermek zorundadırlar. Darwin, günümüzden 150 yıl önce evrim teorisinin bu önemli problemini şöyle ifade etmiştir:

Bitki aleminin tarihinde (bilimsel sınıflama açısından) yüksek seviyeli bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur.[2]

Darwin'in dile getirdiği bu olağanüstülülük evrimciler için büyük bir sorundur.

Bitkilerin Evrimi İddiasının Hiçbir Bilimsel Delili Yoktur

Her ne kadar *Bilim ve Teknik* dergisi, tek bir çiçekli bitki fosili ile bitkilerin evrimi hikayesinin çözüme ulaştığı gibi bir görünüm sunmaya çalışsa da, bitkilerin evrimi konusu çok büyük boşluk ve imkansızlıklarla doludur.

Evrimciler, bitkilerin oluşumuyla ilgili olarak tek bitkiden yüz binlerce çeşit bitki türünün ortaya çıktığını iddia ederler. Ancak evrimciler diğer konularda olduğu gibi bu konuda da iddialarını destekleyebilecek herhangi bir bilimsel delil sunamazlar.

Bugün bitkilerin evrimi senaryosu savunucularının düştükleri en büyük çıkmaz ilk bitki hücresinin nasıl olup da evrimleştiğidir. Bundan sonra ise, tek bir hücreden ilk bitki ve bu bitkiden binlerce çeşit bitkinin nasıl oluştuğu sorusu yine cevapsızdır. Böyle bir evrimi gösteren tek bir ara geçiş fosili dahi bulunmamaktadır; yarı oluşmuş organlara, sistemlere sahip hiçbir ilkel bitki fosili yoktur, bir bitkinin bir başka bitkinin atası olduğuna dair elde hiçbir kanıt yoktur. Dolayısıyla bitkinin hayali evrimi için çizilen evrim ağaçları tamamen hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir bilimsel yanı yoktur.

Amerikalı biyolog Ranganathan B.G., *Origins?* adlı kitabında bu konuda şu itirafı yapmaktadır:

Ne geçmiş fosil kayıtlarında evrimi kanıtlayacak ara geçiş formuna ait organları yarı oluşmuş herhangi bir hayvana veya bitkiye ne de günümüzde evrimin hala devam ettiğini işaret eden yarı gelişmiş bir hayvana veya bitkiye rastlanmamıştır.[3]

Eldeki fosiller ise, bitkilerin birbirlerinden bağımsız olarak, yeryüzünde aniden belirdiklerini göstermektedir. Bu durumu itiraf eden Cambridge Üniversitesi'nden evrimci Prof. Dr. Edred Corner'ın sözleri şöyledir:

...Hala ön yargısız olarak bitkilerin fosil kayıtları özel bir yaratışın lehinedir. Bitkilerin fosil kayıtları özel yaratılışın lehinde görünüyor. Bir orkidenin, bir su mercimeğinin ve bir palmiyenin aynı atadan gelmiş olmalarını aklınız alıyor mu? Üstelik bu tahmin için herhangi bir kanıtımız yokken. Evrimciler bir cevap vermek için hazırlanmalı, ama bence çoğu tartışma başlamadan bitecek.[4]

Evrimci olmasına rağmen Edred Corner'ın da itiraf etmekten kendini alamadığı gerçek aslında çok açıktır. Elbette ki tek bir bitkiden sayısız çeşitlilikteki bitkilerin ortaya çıkması imkansızdır. Bitkilerin her biri kendi türüne ait farklı özelliklere sahiptir. Renkleri, tadları, şekilleri, üreme biçimleri birbirinden farklıdır. Yapraklar dünyanın her yerinde fotosentez yapabilecekleri mekanizmalara sahiptirler. Benzersiz taşıma sistemleri dünyanın her yerindeki bitkilerde vardır. Bu kompleks ve basite indirgenemez mekanizmaların, evrimcilerin iddia ettikleri gibi, tesadüfen oluşması imkansızdır.

Bütün bunların bize gösterdiği tek bir sonuç vardır. Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır.

Evrim Teorisinin Bitkilerin Kökeni Hakkındaki Çıkmazını Birçok Evrimci İtiraf Etmektedir

Chester A. Arnold, Michigan Üniversitesi'nde fosil bitkiler üzerine çalışmalar yapan bir botanik profesörüdür. *Paleobotaniğe Giriş* isimli kitabında şöyle demektedir:

Şimdiye kadar hiçbir modern bitkinin başlangıcından bugüne kadar olan evrimsel akrabalık tarihini izleme imkanımız olmadı.[5]

Daniel Axelrod ise *The Evolution of Flowering Plants in The Evolution Life* adlı kitabında şöyle demektedir:

Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya dikkatleri çekmemektedir.[6]

Sonuç

Evrimcilerin ifadelerinde de görüldüğü gibi, bitkilerin evrimleşerek meydana geldiklerine dair tek bir bilimsel delil bulunmamaktadır. Bitkiler, fosil kayıtlarında, günümüzdeki bitkilere benzer özelliklerle birdenbire belirmektedirler. Bu ise, onların diğer canlılar gibi yaratıldıklarını göstermektedir. *Bilim ve Teknik* dergisi, yaratılış gerçeğini kabullenmek istemediği için, her fosili evrim teorisine göre değerlendirmeye çalışmakta, ancak her seferinde bilimsel ve mantıksal yanılgılar sergilemektedir. *Bilim ve Teknik* dergisinin bundan sonraki sayılarında objektif değerlendirmeler yapabilmesini ve evrim teorisinin bilimsel çöküşünü görebilmesini umuyoruz.

1. http://www.nature.com/nsu/020429/020429-15.html

2. Erik Stokstad, "Fossil Plant Hints How First Flowers Bloomed", *Science*, Volume 296, sayı 5569, 3 Mayıs 2002, s. 821

3. B.G. Ranganathan, *Origins?*, Carlisle, PA: The Banner of Truth Trust, 1988. s. 20

4. E. J. H Corner, *Evrim, Çağdas Botanik Düşünce*, Macleod ve L S Copley (Chicago, Quadrangle Kitaplar, 1961)

5. Chester A. Arnold, *Paleobotaniğe Giriş*, New York: Mc Grow-Hill,1947, s. 7

6. Daniel Axelrod, *The Evolution of Flowering Plants in The Evolution Life*, s. 264-274 (1959)

HAYATIN BAŞLANGICI HAKKINDAKİ EVRİM MASALLARINA BİR YENİSİ DAHA EKLENDİ

Evrensel gazetesinin 10 Mayıs 2002 tarihli sayısında "Yaşam tatlı suda mı başladı" ve Güneş gazetesinde "Hayat tatlı suda başladı", 12 Mayıs 2002 tarihinde ise Hürriyet gazetesinde "Yaşam tatlı suda başladı" başlıklı haberler yayınlandı. Bu haberlerde, California Santa Cruz Enstitüsü'nden bazı araştırmacıların yaptıkları bir deneyin sonucuna yer verilmekteydi. Söz konusu deneyde, araştırmacılar laboratuvar ortamında, tatlı su içinde, zar yapılı kabarcıklar elde etmişler ve bu yapıların, ilk DNA'nın atası olabileceklerini, bunun ise hayatın tatlı sularda başladığına bir delil oluşturduğunu öne sürmüşlerdir. Güneş, Hürriyet ve Evrensel gazetelerinde yer verilen bu deney sonuçları hakkındaki değerlendirmeler, kesinlikle bilim dışıdır ve evrimcilerin ön yargıları ile öne

sürdükleri kişisel yorumlardan başka bir şey değildir. Bu konudaki açıklamalar aşağıda yer almaktadır.

Laboratuvarda Üretilen Zar, Hücre Zarı Gibi Kompleks Bir Yapının Oluşumunu Kesinlikle Açıklayamaz

Evrimcilerin, ilk canlı hücresinin nasıl oluştuğunu anlatan senaryolarına göre, canlılık "ilkel bir çorba"da başlamıştı. Birçok evrimci bu ilkel çorbanın, okyanuslar veya göller olduğunu öne sürmektedir. Bu senaryoya göre, ilkel çorbanın içindeki inorganik moleküller tesadüfler sonucunda organik molekülleri oluşturmuşlar, daha sonra bu moleküller ise kendi kendini kopyalayabilen moleküllere evrimleşmişlerdir. Evrimcilerin hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bu iddialarına göre, ilkel hücrenin temelini oluşturan ilk molekülleri içine alarak koruyabilecek bir zarın, yani hücre zarının ilk olarak oluşması gerekmektedir.

Söz konusu deneyde ise, bu zarın laboratuvarda, tatlı su içinde oluşturulduğu öne sürülmektedir. Bugüne kadar evrimciler hayatın okyanuslarda, yani tuzlu suda oluştuğunu öne sürüyorlardı. Ne var ki, tuzlu sularda yapılan deneylerde bu zar oluşmuyordu. Bu deneyde ise, tatlı su kullanıldı ve zarımsı bir yapısı olan kesecikler elde edildi.

Peki elde edilen bu yapılar, evrim teorisinin iddialarına bir destek sağlar mı? Bu keseciklerin, laboratuvarda elde edilmiş olması, DNA'nın, hücrenin, hücre içindeki organellerin ve proteinlerin bir su birikintisinde, kendiğilinden oluştuğu tezine bir destek sağlar mı?

Kesinlikle hayır. Böyle bir iddiayı savunmak için, 20. ve 21. yüzyılda bilimin katettiği aşamaları görmezden gelmek, 19. yüzyıl hurafeleri ile düşünmek gerekir. Bunun nedenlerini kısaca inceleyelim.

1. Laboratuvarda elde edilen zar, hücre zarının özelliklerine kesinlikle sahip değildir. Evrimciler, hücre zarını ve DNA gibi molekülleri özellikle basit yapılar gibi göstermektedirler. Böylece bu yapıların tesadüfen oluştuğunu öne sürebileceklerini düşünürler. Bu nedenle laboratuvarda oluşturdukları son derece basit bir zarı da, bu çok kompleks yapıların ilk aşaması gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa, laboratuvarda elde edilen zarın, hücre zarına evrimleşmesi, hücre zarının sahip olduğu özellikleri zaman içinde, tesadüfler sonucunda elde etmesi imkansızdır. Bu imkansızlığı görebilmek için, hücre zarının sahip olduğu özelliklerden sadece birkaçını bilmek bile yeterlidir.

1 mm'nin yüzbinde biri kalınlığındaki hücre zarı, organellerdeki işlemlerin ve hücrenin yaşamının devam edebilmesi için hücrenin dışındaki ortamda bulunan sayısız kimyasal maddenin içinden, hücrenin ihtiyaç duyduklarını tanır ve yalnızca onları içeri alır.

Son derece ekonomiktir; hücrenin ihtiyaç duyduğu miktardan fazlasını kesinlikle içeri almaz.

Bu kadarla da kalmaz; bir yandan da hücrenin içindeki zararlı artıkları anında tesbit eder ve hiç zaman kaybetmeden dışarı atar.

Hücre zarından içeriye ve dışarıya bazen çok büyük moleküllerin transferi gerçekleşir. Böyle bir durumda, hücre zarı hiçbir zarara uğramadan bu geçişi sağlar. Hücre, kendi zarından kesecikler oluşturur. Bu kesecikler sayesinde depolama ve ulaştırma işleri yapılır. Örneğin pinositoz denilen işlemde hücre zarı bir miktar içeri gömülür, oluşan çukurun içine hücre dışında bulunan moleküller girer.

Bu çukur içeri doğru iyice çekilerek hücre içine alınır ve bir kesecik oluşturulur. Bir anlamda hücre ihtiyacı olan maddeleri yutar.

Ekzopinositoz denilen işlemde ise hücre, kendi içinde bir kesecik oluşturur. Artık maddelerle doldurduğu bu keseciği hücre zarından dışarı atar. Böylece keseciğin taşıdığı maddeler dış ortama bırakılmış olur.

Yağ moleküllerinden oluşan hücre zarının bu işlemlerin hepsini yapabilmesi için, hücre içindeki bütün faaliyetleri ve gelişmeleri bilmesi, gerekli veya fazla olan maddelerin listesini çıkarması, stokları kontrol altında tutup, üstün bir hafıza ve karar verme yeteneğine sahip olması gerekir. Ayrıca, zarar görmeden büyük moleküllerin nasıl transfer edileceği ile ilgili bir yöntem geliştirmesi ve kendisini buna göre dizayn etmesi de gerekir. Tesadüflerin, şuursuz molekülleri bu şekilde kusursuzca organize etmeleri, olağanüstü kompleks bir sistem kurmaları ise imkansızdır. Bilinç ve bilgi sahibi bilim adamları dahi, milyonlarca dolarlık yatırımlarla ve son derece ileri bir teknoloji ile, hiçbir fonksiyonu olmayan, sadece içindeki molekülleri bir kılıf gibi sarma özelliğine sahip olan bir zar üretebilmektedirler. Bilim adamlarının başaramadığını, şuursuz moleküllerin ve tesadüflerin başardığını iddia etmek ise son derece mantıksızdır.

2. Evrimcilerin kesinlikle açıklama getiremedikleri konu, sadece hücre zarının oluşumu değildir. Evrimciler, ilkel çorbada ilk olarak sözde ilkel hücre zarının oluştuğunu, ardından da bu zarın içindeki moleküllerin, kendi kendini kopyalayabilen son derece kompleks moleküllere dönüştüğünü iddia etmektedirler. Ancak bunun nasıl gerçekleştiğine dair tek bir açıklamaları dahi bulunmamaktadır. Hatta önde gelen evrimciler dahi böyle bir evrimin mümkün olmadığını itiraf etmektedirler. Bunlardan biri olan California Salk Enstitüsünden evrimci biyokimyacı Dr. Leslie Orgel, şöyle demektedir:

İlkel çorbayı elde etmek kolaydır. Bizim bir sonraki aşamada, organik moleküllerden oluşan, içinde amino asitleri ve nükleotidleri oluşturan organik maddeleri içeren ilkel çorbanın nasıl olup da kendi kendini kopyalayabilen organizmalara evrimleştiğini açıklamamız gerekir. Bazı önerilerde bulunanlar olsa da, itiraf etmeliyim ki, bu evrimsel süreci tekrar oluşturmak için yapılan girişimler, hiçbir şekilde kesin sonuç vermemektedir.[1]

Girişimler sonuç vermemektedir, çünkü ortada tekrar edilebilecek bir "evrim süreci" yoktur. Bu deneysel olduğu kadar matematiksel olarak da kanıtlanan bir

gerçektir: Hücreyi oluşturan yapıların ve organellerin her biri tek başına son derece kompleks özelliklere sahiptir. Bunlardan herhangi birinin tesadüfen oluşması ihtimali sıfırdır. Nitekim, bilim adamlarının onyıllardır süren çalışmaları başarısızlıkla sonuçlanmakta, hücrenin en küçük bir parçası dahi laboratuvarda taklit edilerek inşa edilememektedir. 21. yüzyıl teknolojisinin, bilgi birikiminin ve bilinç sahibi bilim adamlarının, biraraya gelerek yapamadıklarını, bilinçsiz tesadüflerden beklemek, bu beklenti için ardı ardına sonuçsuz kalan deneyler yapmak ise, yakın bir gelecekte herkesi güldürecek, bir yandan da düşündürecektir.

Düşündürecektir, çünkü insanlar, binlerce bilim adamının, on yıllarca nasıl olup da böyle bir hurafe peşinde koştuğunu, bu hurafeyi ispatlayabilmek için nasıl olup da milyonlarca doları ve ölçülemeyecek değerdeki emek ve imkanı boşuna sarf ettiklerini anlamaya çalışacaklardır. Allah'ın yaratışı bu kadar açık iken, bu bilim adamlarının Allah'ın varlığını inkar etmek için, bu kadar komik iddialara nasıl olup da kanabildiklerini ve bir kısım medya organlarının da bunlarla nasıl büyülenebildiklerini mutlaka inceleyeceklerdir.

1. "Darwinism at the very beginning of life", *New Scientist*, 15 Nisan 1982, s. 150

HÜRRİYET BİLİM DERGİSİNİN DOĞUM VE EVRİM KONUSUNDAKİ YANILGILARI

Hürriyet Bilim dergisinin 1 Nisan tarihli sayısında "İnsan neden yardımsız doğmuyor?" başlıklı bir yazı yayımlandı. İnsanın maymunsu canlılardan evrimleştiğinde ısrar eden bu yazı, aşağıda bilimsel gerçeklere aykırı yönleri ile ele alınacak, içerdiği hatalı mantıklar gözler önüne serilecektir.

Beynin Büyüklüğü Doğuma Engel Değildir

Hürriyet Bilim dergisine göre büyük beynimiz doğumu zorlaştıran bir etkendir. Buna karşılık, insanın sözde atası olan maymunsu canlılar daha küçük kafalarının sağladığı avantaj sayesinde daha kolay doğum yapabilmektedirler. Dergi, büyük bir beyine sahip olabilmek için bu zorluğa katlandığımızı, böyle riskli bir doğumu tercih ettiğimizi iddia etmiştir.

Öncelikle insan beyninin sahip olduğu büyüklüğün doğumu zorlaştırdığı iddiası tamamen yanlıştır. Kafatası esnek yapısı sayesinde doğum sırasında doğum kanalının şeklini kolayca almaktadır. Bu nedenle beynimizin doğumda bir sorun olduğu öne sürülemez. Doğum zaten dışarıdan herhangi bir müdahale olmadan başlayan ve ilerleyen bir süreçtir. Bebek anne karnında iken doğum kanalına kendi kendine kafasını sokar. Daha sonra yine bebeğin gerçekleştirdiği bir dizi hareket sayesinde, bebek doğum kanalında çıkışa doğru ilerler. Bu arada içinde bulunduğu ve tamamen kaslardan oluşan rahim kasılarak onu dışarıya doğru iter.

Gerçekte bu olayda çok hassas bir düzen vardır ve bu da açık bir yaratılış mucizesidir. Bunu görmek için bebeğin doğum sırasında yaptığı hareketleri sırasıyla inceleyelim: Bebek önce başını öne doğru eğer. Çenesi göğsüne değmektedir. Bu annenin leğen kemiğinin içindeki doğum kanalına başını sokması demektir. İşte bu sırada doğum sancıları başlar. Rahimin her kasılmasıyla yani her doğum sancısıyla beraber bebek çıkışa biraz daha ilerler. Sonra başını sağa çevirir. Bu hareket yassı olarak devam eden doğum kanalına başının uyum sağlayacağı tek harekettir. İlerleyen dakikalarda sağa çevrili başını yukarı doğru kaldırır. Saçlı derisi artık çıkışta görünmüştür. Önce alnı, yüzü ve çenesi çıkar. Tüm kafasının çıkması ise en kolayıdır. Çünkü kafatasını oluşturan kemikler birbiriyle kaynamamıştır. Bu sayede birbirlerinin üzerinde kayarlar. Böylece kafatası doğum kanalının şeklini kolayca alır. Bu yüzden pek çok bebek doğduğunda ve yaşamının ilk haftaları boyunca yanlardan basık ve yukarı doğru uzamış mermi şeklindeki kafasıyla ilginç bir görünüme sahiptir. (Bebeklerin kafatası kemikleri doğumdan aylar sonra birbirlerine kaynamaya başlar, bu nedenle uzun süre kafalarının tepe kısmında yumuşak, kemiksiz bir bölge olur.)

Görüldüğü gibi hem anne rahminin yapısı, hem bebeğin kafatası yapısı hem de doğum sırasında gösterdiği davranışlar, birbirine tam bir uyum içindedir. Özel yaratılmış olduğu açıkça anlaşılan bu uyum, insanın doğumunun Allah'ın kontrolündeki bir mucize olduğunu gösterir. Allah bir Kuran ayetinde doğum mucizesi için şöyle bildirmektedir:

Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, Biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkca göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz... (Hac Suresi, 5)

Bu mucizevi doğum olayında, Hürriyet Bilim'in iddiasının aksine, insan beyninin büyüklüğü nedeniyle yaşanan bir sorun da yoktur. Bebeklerin kafatası kemiklerinin henüz kaynamamış olması, doğumu kolaylaştırır.

İnsan, Beynin Büyüklüğünü Seçmez

Hürriyet Bilim'in yazısındaki en tutarsız iddia ise, "insanoğlunun büyük bir beyine sahip olmayı tercih ettiği"nin ileri sürülmesidir. İnsanın bu amaçla zorlu bir doğumu yeğlediği gibi bir mantık kurulmuştur. Oysa beyin büyüklüğü isteğe bağlı değildir. İnsanın, sahip olacağı beyin üzerinde düzenleme yapması da söz konusu olamaz. Bununla beraber doğum safhaları üzerinde bebeğin ya da annenin bir tasarrufu da yoktur. Doğal seleksiyon gibi bilinçsiz süreçler de böyle bir tercihte rol oynayamaz.

Hürriyet Bilim'in Kafa Karışıklığı

Hürriyet Bilim dergisindeki yazının son derece çelişkili olan iddiası ise, maymunların doğumunun insana göre daha kolay (ve daha avantajlı) olduğunu anlatıp, sonra da buradan "maymundan insana evrim" senaryosuna malzeme bulmaya çalışmasıdır.

Oysa burada bahsedilen durum, evrim teorisine doğrudan ters düşmektedir. Bilindiği gibi evrim teorisi, farklı biyolojik yapılar içinde daha avantajlı (yaşama ihtimali yüksek) olanların seçileceği ve diğerlerinin eleneceği varsayımına dayanır. Darwinizm'in en temel fikridir bu. Bu durumda, eğer maymunların doğumu insanlara göre daha avantajlı ise, evrim teorisine göre insanların elenmiş olması gerekir!

Hürriyet Bilim ise, maymunların doğumunun (kafataslarının küçüklüğü nedeniyle) insana göre daha kolay ve avantajlı olduğunu anlatmakta, sonra da bunu evrim teorisine bağlamaya çalışmaktadır. Bir başka deyişle, evrim teorisinin aleyhinde olan bir delili, sanki lehinde gibi göstermeye çalışmaktadır.

CUMHURİYET BİLİM TEKNİK DERGİSİNİN BÜYÜK GAFI

C*umhuriyet Bilim Teknik* Dergisinin 16 Mart 2002 tarihli sayısında, "Yıldız patlamaları insanoğlunu nasıl etkiledi?" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda, 2 milyon yıl önce gerçekleştiği varsayılan iki süpernovanın (büyük yıldızların patlayarak yok olmaları) insanın sözde evrimi üzerinde etkileri olduğu öne sürülüyordu. CBT dergisi, bu iddiasıyla da insanın hayali evrimi üzerine kurulu senaryolara bir yenisini daha eklemiş oldu.

Adı geçen yazıya malzeme olan konunun aslı ise şudur: John Hopkins Üniversitesi'nden Dr. Narciso Benitez ve Space Telescope Science Institute

astronomlarından Dr. Jesus Maiz-Apellaniz'in araştırmalarından elde ettikleri sonuca göre, günümüzden 2 milyon yıl önce dünyaya çok yakın meydana gelen büyük yıldız patlamalarının, dünyanın ozon tabakasını büyük ölçüde tahrip ettiği, bunun ise karada ve denizde yaşayan birçok canlının büyük ölçüde yok olmasına neden olduğu tahmin edilmektedir.[1]

Bu buluş NASA, bilimsel dergiler ve CNN gibi birçok medya kuruluşu tarafından, 2 milyon yıl önce dünyaya felaket getiren bir patlama olarak haber verilmişti. Söz gelimi NASA'nın ve *National Geographic* dergisinin ilgili internet sayfalarındaki haberin başlığı şöyleydi: "Eski bir Süpernova Bir Çevre Felaketini Tetiklemiş Olabilir" *(Ancient Supernova May Have Triggered Eco-Catastrophe)*. CNN'in 11 Mart 2002 tarihli internet sayfasında ise aynı haber "Patlayan Yıldız Yeryüzü Felaketini Ateşlemiş Olabilir" *(Exploding star may have sparked Earth disaster)* başlığı ile verildi. *New Scientist* dergisinin Ocak ayındaki sayısında ise bu patlama için "Supernova kanıtları toplu nesil tükenmeleri ile ilişkilendirildi" *(Supernova "smoking gun" linked to mass extinction)* denildi. *Space News* isimli derginin internet sayfasında ise "Patlayan Yıldız Bir Zamanlar Yeryüzündeki Hayatı Yok Etti" *(Exploding Star Once Killed Earth Life)* denildi. *Science News* dergisi, *USA Today* gibi gazetelerde de aynı patlama bir zamanlar dünyadaki canlılığın büyük bölümünü yokeden bir felaket olarak duyruldu.

Ne var ki, sadece *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi ve derginin sık sık referans olarak kullandığı ve evrimci propagandaları ile dikkat çeken *The Observer*, diğer basın yayın organlarından ve bilimsel yayınlardan farklı olarak, söz konusu yıldız patlamasını insanın evrimini sağlayan bir gelişme olarak duyurmayı tercih etti.

Şüphesiz *Cumhuriyet Bilim Teknik'*teki yazıyı dikkatle okuyanlar, konu hakkında pek bilgi sahibi olmasalar dahi, yazıdaki önemli çelişkiyi fark etmişlerdir. Bu çelişki şudur: Dünyanın ozon tabakasını önemli ölçüde tahrip ederek deniz ve kara canlılarının önemli ölçüde yok olmalarına neden olduğu varsayılan yıldız patlaması, *Cumhuriyet Bilim Teknik'*te yer alan iddiaya göre, bir yandan da hayali ilkel insanları evrimleştirerek günümüz insanlarını oluşturmuştur. İlk bakışta dahi mantıksızlığı açıkça görülen bu iddianın neden bilim ve akıl dışı olduğunu daha detaylı inceleyelim.

Ozon tabakasının delinmesiyle meydana gelen mutasyonlar canlıları geliştirmez, onları hastalıklı yapar veya öldürür. Söz konusu buluştan çıkartılan sonuca göre, dünyaya yakın meydana gelen süpernovalar, 2 milyon yıl önce ozon tabakasını tahrip etmiş, bunun sonucunda ağır radyasyona maruz kalan canlıların DNA'larında her türlü mutasyonel zarar oluşmuş ve hatta bazı canlı türleri toplu olarak yok olmuştur.

CBT dergisinde yer alan iddiaya göre ise, canlıları yok eden veya türlü zarara uğratan bu mutasyonlar, günümüz insanının oluşmasına neden olmuştur. CBT'nin bu mantıksız iddiasının nedeni Darwinizme körü körüne olan bağlılığıdır.

Neo-Darwinist teoriye göre, mutasyonlar canlıların evrimleşmesini sağlayan bir mekanizmadır. Ancak bugüne kadar eldeki tüm ilgili veriler, mutasyonların bir canlıyı

evrimleştirme gibi bir etkisinin olmadığını-çünkü genetik bilgiyi geliştirmediğini-göstermiştir.

Mutasyon, bir canlının DNA'sındaki bilgilerde meydana gelen değişikliklerdir. DNA, milyarlarca harften meydana gelen bir bilgi bankasıdır. Mutasyon ise, radyasyon gibi etkilerle bu bilgi bankasındaki harflerin herhangi birinde rastgele meydana gelen değişikliklerdir. Ve bugüne kadar yapılan araştırmalar ve deneyler göstermiştir ki, bir canlının DNA'sında rastgele mutasyonlar sonucunda oluşan değişiklikler, canlılara daima zarar verirler veya en iyi ihtimalle etkisizdirler.

Evrim teorisinin iddiasının kabul edilebilmesi için, mutasyonların canlıların genetik bilgisini geliştirmeleri, bu bilgiye yeni bilgiler eklemeleri gerekmektedir. Söz gelimi bir sürüngenin DNA'sına isabet eden mutasyonlar, bu sürüngenin DNA'sına kanatla ilgili bilgileri eklemeli ve böylece bu sürüngen kanatlanarak uçabilmelidir.

Oysa daha önce de belirtildiği gibi bugüne kadar gözlemlenmiş tek bir "genetik bilgi geliştirici", faydalı bir mutasyon yoktur. Mutasyonlar çoğu zaman kalıtsal hastalıklara, sakatlıklara ve ölümcül biyolojik hasarlara neden olurlar.

20. yüzyılda en çok bilimsel gelişme gösteren bilim dallarından biri genetiktir. Canlılarda gözlenen genetik hastalıkların gelişen bilim ışığında incelenmesi sonucunda, mutasyonların hiç de evrim savunucularının iddia ettikleri gibi evrime katkı sağlayacak biyolojik değişiklikler olmadıkları ortaya çıkmıştır. Özellikle tıbbi genetik biliminin ilerlemesi sonucunda mutasyonlar sonucu oluşmuş olan 4500 civarında genetik hastalık tanımlanmıştır.

Patalog *Dr. Demick*, mutasyonları elinde silahı olan kör bir insana benzetir ve şöyle devam eder:

Özetle, son araştırmalar insan genomunu etkileyen onbinlerce farklı mutasyon olduğunu ortaya çıkardı. Ve daha birçoklarının tanımlanması olasılığı bulunmaktadır. Bu mutasyonların, vücuttaki her organ ve dokuyu etkileyen binlerce hastalığın nedeni olduğu anlaşıldı. Tüm bu araştırmalarda, genetik olarak kodlanmış bir insan proteininin etkinliğini artıran tek bir mutasyon dahi bulunmamıştır.[2]

Berkeley Üniversitesi'nden hücre biyoloğu Dr. Jonathan Wells ise, mutasyonların farklı organizmaların ve vücut yapılarının oluşmasına hiçbir katkısı olmadığını şöyle açıklar:

Ancak DNA mutasyonlarının evrim için gereken varyasyonları sağlayabileceğine dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır... Darwinist evrime katkıda bulunabilecek varyasyon çeşitleri, kemik yapısı veya vücut planı gibi şeyler içermektedir. Makroevrim seviyesinde yararlı mutasyonlara hiçbir kanıt yoktur, ayrıca mikroevrim olarak bilinen düzeyde de hiçbir kanıt bulunmamaktadır.

Dr. Wells, evrimcilerin mutasyonları evrime delil olarak gösterirken kullandıkları mantık bozukluklarını ise şöyle bir örnekle açıklamaktadır:

Mutasyonların, genler arasındaki farklılıkları ve bundan dolayı organizmalar arasında farklılıkları açıkladığı iddiası, simyacıların bir neo-Darwinist varyasyonudur.

(simya=özellikle orta çağlarda metalleri altına dönüştürmeyi araştıran bilim dalı). (Neo darwinistlerin ve simyacıların iddiaları arasında) Bir karşılaştırma yapalım:

1. *Biliyoruz ki, mutasyonlar meydana gelir ve bunlar DNA dizilerini değiştirirler; organizmaların DNA dizileri farklıdır, öyle ise organizmalar arasındaki farklılıklar (sonuçta) mutasyonlara bağlı olmalıdır.*

2. *Biliyoruz ki, metallerin özelliklerini kimyasal yollardan değiştirebiliriz; kurşun ve altının farklı özellikleri var; bu nedenle kimyasal yollarla kurşunu altına dönüştürebilmeliyiz.*

Her iki durumda da, mekanizmalar bu olguların bunları yapamayacağını anlatmak için yalvarmaktadırlar. Darwinistler (simyacılar gibi) gerçekliğin doğasını yanlış anladılar ve vagonlarını hayali bir ata bağladılar.[3]

Yukarıdaki benzetmesinde Dr. Wells'in açıkladığı gibi, evrimciler evrime bir dogma olarak inanırlar. Onlara göre evrim, hiçbir delil olmasa dahi gerçekleşmiştir.

Massachusetts Institute of Technology'de uzun yıllar çalışan İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner da, canlılardaki bilginin nereden geldiği sorusunu sorar ve mutasyonların canlıların genetik yapısına hiçbir bilgi eklemeyeceğini belirtir:

...Neo-Darwinistlerin evrimin büyük zaferi iddiaları ve evrim için gereken çok fazla sayıdaki aşama göz önünde bulundurulduğunda, biyokozmosa (biyolojik evrene) en azından biraz bilgi ekleyecek çok fazla sayıda rastlantısal mutasyona ihtiyaç vardır. Bu nedenle moleküler seviyede araştırılan tüm mutasyonlar arasında bazılarının bilgi eklediğini bulmalıydık.

Ancak gerçek şu ki, tek bir tane bile (organizmaya bilgi ekleyen mutasyon) bulunamamıştır, (evrimci) Dawkins'in (faydalı mutasyonlara) tek bir örnek bile verememesinin nedeni budur.[4]

Görüldüğü gibi bilim adamları mutasyonların canlıların genetik bilgilerini geliştirici özellikleri bulunmadığını, aksine canlıları tahrip ettiğini açıklamaktadırlar. Bu durumda CBT dergisinin 2 milyon yıl önceki mutasyonları insanın ortaya çıkışının açıklaması olarak görmesi, elbette bilime aykırı bir dogmatizmden başka bir şey değildir.

Sonuç

Aslında *Cumhuriyet Bilim Teknik*'teki açıklamaların mantıksızlığını anlamak için bilim adamlarının açıklamalarına dahi gerek bulunmamaktadır. Çünkü ozon tabakasının delinmesinin veya canlılara yoğun radyasyon isabet etmesinin canlıları geliştirmeyeceği, aksine onlara zarar vereceği bugün ilkokul çocuklarının dahi bildiği açık bir gerçektir. Nitekim Hiroşima, Nagasaki, Çernobil veya Doğu Türkistan'da yaşananlar bunun açık bir delilidir. Dünyanın bu bölgeleri çeşitli nedenlerle yoğun radyasyona maruz kaldıklarında, buradaki insanlar ve diğer canlılarda hiçbir evrim ve gelişme görülmemiştir. Bilakis birçok insan hayatını kaybetmiş, birçoğu kanser gibi hastalıklara yakalanmış, hatta nesiller boyu sakat ve hasta doğumlar olmuştur. Günümüzde ozon

tabakasında açılan küçük bir yer dahi dünya kamuoyunda önemli bir yer teşkil etmekte, insanlar güneşten gelen zararlı ışınlara karşı sürekli uyarılmaktadır. Hiç kimse bugüne kadar "ozon tabakası delindikçe, insan türü evrimleşecek ve gelişecek" iddiasında bulunmamıştır. Dolayısıyla geçmişte ozon tabakasının delinmiş olmasının, akılsız, konuşamayan, düşünemeyen maymunları, akıl sahibi, düşünen, bilimsel araştırmalar yapan, geçmişini araştıran, teknolojiler üreten zeki insanlara dönüştürmesini iddia etmek, büyük bir gaftır.

1. NASA Media Alerts Archive, Ancient Supernova May Have Triggered Eco-Catastrophe, 8 Ocak 2002, http://eob.gsfc.nasa.gov/Newsroom/MediaAlerts/2002/200201086824.html

2. Demick, D.A., February 1999, *The Blind Gunman*, Impact #308, Institute for Creation Research; http://www.icr.org/pubs/imp/imp-308.htm

3. Wells, J. 1999. Pers. Comm. Royal Truman,The Problem of Information for the Theory of Evolution, Has Dawkins really solved it?, http://www.trueorigin.org/dawkinfo.asp#53

4. Spetner, Lee, 1999. Pers. Comm. Royal Truman, The Problem of Information for the Theory of Evolution, Has Dawkins really solved it?, http://www.trueorigin.org/dawkinfo.asp#53

MİLLİYET GAZETESİNDEN İÇİ BOŞ BİR EVRİM PROPAGANDASI DAHA

Milliyet gazetesinin 15 Mart 2002 tarihli nüshasında "AIDS'i sinek taşıdı" başlıklı bir haber yayınlandı. Haberde, bazı bilim adamlarının HIV virüsünün şempanzelerden insanlara at sinekleri yoluyla geçmiş olabileceği yönündeki iddialarına yer verilmekteydi. *Milliyet* gazetesi bu haberi şöyle ifade etmişti: "Uzmanlara göre, at sinekleri şempanzelerden aldıkları SIV virüsünü insanlara taşıdı. Bu virüs daha sonra evrim geçirerek insan versiyonu olan HIV halini aldı..."

Dikkat edilirse, *Milliyet* gazetesi, SIV virüsünün insana geçtiğinde evrim geçirdiğini ve HIV virüsü şeklini aldığını belirtmektedir. Ne varki, bu haberin kaynağı olan *New Scientist* dergisinde ve bu haberin duyrulduğu *BBC*'de, böyle bir evrimden bahsedilmemekte, sadece HIV virüsünün şempanzelerde bulunan SIV virüsünün bir versiyonu olduğu belirtilmektedir. Ancak *Milliyet* gazetesi her fırsatta evrim propagandası yapma misyonu gereği, evrim kelimesini cümle aralarına yerleştirmeyi ihmal etmemiştir.

Evrim Değil Çeşitlenme

Bilim adamları, şempanzelerde bulunan SIV virüsünün at sinekleri ile insanlara taşındıklarını ve koşullara uyum sağlayarak, SIV virüsünün bir versiyonu olan HIV virüsünün şeklini aldıklarını belirtmektedirler. Ancak buradaki değişim evrim değil, çeşitlenmedir (varyasyon). Evrimciler, çeşitlenmeyi kasıtlı olarak evrim olarak göstermeye çalşırlar. Oysa, çeşitlenmede, evrim teorisinde iddia edildiği gibi bir türün bir başka türe evrimi söz konusu değildir. Söz gelimi HIV virüsü, bakterilerde de olduğu gibi, bulunduğu

ortama uyum sağlama özelliğine sahiptir. Ancak, binlerce jenerasyon sonra dahi bakteriler bakteri, virüs ise virüs olarak kalır, bir başka türe dönüşmez.

Her canlı türü çeşitlenme için büyük bir potansiyele sahiptir. Bir virüsün veya bakterinin içinde bulunduğu ortama uyum sağlamasına yarayan genler, o virüsün genomunda (gen havuzunda) en başından itibaren zaten bulunmaktadır. Bir virüs farklı bir ortama geçtiğinde bu gen o virüsün o ortama uyum sağlamasını sağlar. Böylece virüste birtakım değişiklikler olur ve buna çeşitlenme denir. Ancak genoma yeni bir genetik bilgi eklenmemekte ve yeni bir tür oluşmamaktadır. Virüs yine virüstür, sadece çeşitlenme meydana gelmiştir.

Sonuç

Şunu hatırlatmak isteriz ki, cümle aralarına rastgele evrim kelimesini yerleştirerek, evrim teorisi kurtarılamaz. 21. yüzyıl evrim teorisinin bilimin dışında bırakılarak, yeryüzünün düz olduğu iddiası gibi hurafeler çöplüğüne atılacağı bir yüzyıl olacaktır.

HÜRRİYET GAZETESİNİN DELTA 32 MUTASYONU KONUSUNDAKİ YANILGISI

H*ürriyet* gazetesinde 6 Şubat 2002 tarihinde "AIDS'e meydan okuyan İngiliz köyü" başlıklı bir haber yayınlanmıştır. Bu haberde İngiltere'de bir köyde yaşayan insanlarda görülen bir mutasyonun bu kişileri AIDS'e karşı koruduğu ileri sürülmektedir. Söz konusu yazıda "Delta 32" adlı bu mutasyon, faydalı ve insanı enfeksiyonlardan koruyan bir mutasyon olarak tanıtılmıştır. Ancak bu yorum büyük bir yanılgıdır. Aşağıda tüm mutasyonların olduğu gibi bu mutasyonun da zararlı olduğu bilimsel veriler ışığında aktarılacaktır.

Savunma Sisteminde Hasar – Delta 32 Mutasyonu

Bilindiği gibi mutasyon, DNA'da meydana gelen rastgele değişimlerdir. Bu değişimler DNA kodunun bozulması ile sonuçlanır. Bilinen tüm mutasyonlar ya tahrip edici ya da en iyi ihtimalle etkisizdir.

Habere konu olan Delta 32 gen mutasyonu ise, ilk başta AIDS hastalarında hastalığın ilerlemesini yavaşlatan bir unsur olarak tahmin edilmiştir. Ne var ki, yapılan çalışmalar sonucunda, bu mutasyonun organizmayı hiçbir şekilde korumadığı, aksine savunma sistemine zarar veren bir DNA hasarı olduğu anlaşılmış bulunmaktadır.

Şubat 2001'de Chicago'da yapılan Sekizinci Oportunist Ve Retrovirüs Enfeksiyonlar Konferansı'nda açıklanan bir çalışma bu gerçeği gözler önüne sermiştir. Buna göre, savunma sistemi hücresel bağışıklık düzeyinde hasar almıştır. Kromozomlarında Delta

32 mutasyonu saptanan hastalar bakteri ve virüslere karşı gereken savunmayı yapamamaktadırlar. Hastalar, özellikle de nadiren görülen, ölümcül Hepatit C enfeksiyonundan kaybedilmektedirler. Karaciğeri tahrip eden Hepatit C virüsü, Delta 32 mutasyonu bulunan hastalarda daha şiddetli bir seyir izlemektedir.[1]

Söz konusu araştırmayı yöneten Bonn Üniversitesi'nden Dr. Rainer Woitas bu mutasyonun verdiği hasar hakkında şunları söylemiştir:

Mekanizması tam olarak bilinmemekle beraber, muhtemelen bu mutasyonla mikroba karşı hücresel savunma cevabı bozulmuştur.[2]

Aaron Diamond AIDS Araştırma Merkezi'nden Dr. David D. Ho da, AIDS hastalarında gözlenen şiddetli Hepatit C virüs enfeksiyonunun sebebi olarak Delta 32 mutasyonunu göstermektedir:

Bulgular bu mutasyonun Hepatit C enfeksiyonunun daha da kötüleşmesi ile bağlantılı olduğunu ortaya koymaktadır.[3]

Söz konusu mutasyonun zararları hakkında bilinenler şimdilik bu kadarla sınırlıdır. Ancak bilim adamları bu mutasyonun vücutta başka hastalıklardan da sorumlu olduğunu düşünmektedir. Bu hastalıklar arasında enflamatuvar barsak hastalıkları olarak adlandırılan ve kesin tedavisi bulunmayan Ülseratif Kolit ve Crohn hastalıkları da yer almaktadır. İlişkili olduğundan şüphelenilen hastalıklar hakkında detaylı çalışmalar halen sürmektedir..

Görüldüğü gibi ilk başta AIDS hastalığının yavaşlamasına neden olduğu düşünülen bir mutasyonun daha sonra çok farklı zararları olduğu anlaşılmıştır. Gerçekten de hassas bir bilgi zinciri olan DNA'da tesadüfen meydana gelecek bir değişikliğin bilgiyi ileri götürmesi mümkün değildir. DNA şifre zincirine rastgele bir müdahale bu kusursuz bilgiyi bozacaktır.

Bu yüzden, mutasyonları organizmayı daha ileri götürecek kazalar olarak kabul eden neo-Darwinizm, büyük bir çıkmaz içindedir. Darwinizm propagandası yapmak amacıyla ileri sürülen "faydalı mutasyon" örneklerinin hepsinde de, Delta 32 gen mutasyonu örneğinde olduğu gibi, çarpıtma vardır.

Kısacası bilim, canlıları tesadüf ürünü olarak göstermek isteyen teorileri çürütmekte, canlılığın gerçekte Allah'ın eseri olduğunu göstermektedir.

1. Woitas RP. CCR5- Delta32 Mutation-Protective Against HIV, but Bad for Hepatitis C Virus? Abstract 499. Programs and Abstracts of the 8th Conference on Retroviruses and Opportunistic Infections. February 4 - 8, 2001, Chicago, IL.

2. Woitas RP. CCR5- Delta32 Mutation-Protective Against HIV, but Bad for Hepatitis C Virus? Abstract 499. Programs and Abstracts of the 8th Conference on Retroviruses and Opportunistic Infections. February 4 - 8, 2001, Chicago, IL.

3. Reuters Health-Chicago, 2/8/2001

MİLLİYET'İN "VAN GÖLÜNDEKİ İLK BAKTERİ" YANILGISI

M*illiyet* gazetesinin 5 Ocak 2002 tarihli nüshasında yeryüzündeki ilk canlı olan bakteriye Van Gölü'nde rastlandığı ileri sürülüyordu. Önay Yılmaz imzalı haberde, *Science* dergisinde bu konuda bir araştırma yayınlandığı yazılıyor, yani bu dergi kaynak gösteriliyordu. Oysa gerçekte *Science* dergisinde yer alan araştırmada böyle bir bilgi verilmemiştir. Aşağıda gazete haberinin esinlendiği araştırma değerlendirilmekte ve yaşamın neden iddia edildiği gibi tesadüflerle başlayamayacağı incelenmektedir.

Canlılık Tesadüfen Oluşmamıştır

Bilindiği gibi evrim teorisi canlılığın ilkel dünyada tesadüfler sonucu oluşan bir hücre ile başladığını öne sürer. Bu hipotezin doğru olup olmadığını ise bize ancak gözlem ve deneyler gösterebilir. Evrimci iddianın destek bulması için, son derece kompleks yapılara sahip olan hücrelerin, cansız maddelerin biraraya gelmesinden ibaret olduğunun gösterilmesi şarttır. Bu noktadan hareketle, bilim adamları, doğada ya da laboratuvarda oluşturdukları suni koşullarda canlılığı tekrar inşa edebilmelidirler. Yaklaşık 150 yıldır evrimciler bu hipotezi doğrulamaya çalışmaktadırlar, ancak, tüm çabaları sonuçsuz kalmış, canlılığın ancak canlılıktan gelebileceği gerçeği ile yüzyüze kalmışlardır. "Canlılık ancak canlılıktan gelebilir" şeklinde özetlenen bu biyolojik kanun, yaratılışın bir kanıtıdır.

Araştırma, Fosilleşme Mekanizmasını İncelemektedir, Canlılığın Nasıl Ortaya Çıktığını Değil

Milliyet gazetesinin yeni bir haber gibi verdiği oysa *Science* dergisinde 6 ay önce yayınlanan araştırma ise, siyanobakteri denen mikro organizmaların nasıl ortaya çıktıkları ile ilgilidir. "Fanerozoik Okyanuslarda Fotosentezin Sebep Olduğu Biyofilm Kalsifikasyonu ve Kalsiyum Yoğunluğu" başlıklı araştırma, Göttingen Üniversitesi'nden Gernot Arp, Andreas Reimer, Joachim Reitner imzalarını taşımaktadır. İlginç olan, *Milliyet*'in haberinin aksine, bu araştırma sonucunda evrim lehine bir keşif yapılmamış olmasıdır. Araştırma yalnızca siyanobakterilerin nasıl fosilleştiklerini incelemektedir. Araştırmacılar kalsiyum, karbonat ve suda bulunan diğer minerallerle bir bakteri türü arasındaki etkileşimi yorumlamışlardır. Kısacası araştırmacılar, hayatın nasıl başladığını açıklamaya çalışmamışlardır. Bu nedenledir ki, bu araştırmanın evrim teorisini destekleyecek ya da bu teoriye yeni bir yorum kazandıracak bir yönü bulunmamaktadır. *Milliyet*'in haberine konu olan "Hayat ilk olarak Van Gölünde başladı" iddiası bu nedenle tamamen yanlış bir yorumdan ibarettir.

Sonuçları *Science* dergisinde yayınlanan söz konusu araştırma siyanobakterilerin evrimle nasıl meydana gelmiş olabileceğini de açıklamamaktadır. Yazarlar böyle bir

çıkarımda da bulunmamışlardır. Buna rağmen gazete haberinde sanki evrime kanıt bulunmuş izlenimi verilmiştir. Bu nedenle haberin gerçek bir yönü bulunmamaktadır.

Farklı Coğrafyalarda Aynı Anda Ortaya Çıkan Canlılık

Öte yandan *Milliyet* gazetesinin haberinin tam aksine siyanobakterilere ait fosiller yalnızca Van Gölü'nde ortaya çıkmamıştır. Tanzanya'daki Tanganyika Gölü, Endonezya'daki Satonda Gölü, Avustralya'daki Shark Körfezi ve Clifton Gölü'nde de siyanobakterilere ait fosiller bulunmaktadır. Görüldüğü gibi bu fosiller Van Gölü'ne özgü değillerdir. Dahası bu fosiller, evrim teorisi için bir kanıt değil aksine açıklanamayan birer sorundur; çünkü birbirlerinden on binlerce kilometre uzaktaki farklı yerlerde, aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Kompleks canlıların tek bir kez ortaya çıkışını açıklamak bile evrimciler için büyük bir açmaz iken, aynı kompleks yapıların dünyanın farklı yerlerinde, aynı dönemde, "tesadüfen" ortaya çıktıklarını iddia etmek daha da büyük bir çelişkidir. Kuşkusuz hayatın birbirinden bağımsız olarak dünyanın farklı yerlerinde aynı anda başlaması, yaratılışın bir kanıtıdır.

Evrimci Önyargıların Hatalı Sonuçları

Milliyet gazetesindeki haber, bizlere evrimci çevrelerdeki klasik bir yanılgıyı bir kez daha göstermektedir: İlgili-ilgisiz her türlü bilimsel gelişmeyi, evrim teorisi lehinde bir kanıt sanmakta veya öyle göstermeye çalışmaktadırlar. Van Gölü'nde bakteri fosili bulunması, soyu tükenmiş bir canlının fosiline rastlanması veya DNA ile ilgili bir keşif, gerçekte evrim teorisi lehine hiçbir delil sunmadığı -hatta çoğu zaman teori aleyhinde delil oluşturduğu- halde, evrimci medya kuruluşları tarafından, yüzeysel bir yaklaşım içinde, "evrim kanıtı" gibi gösterilmektedir.

Gernot Arp, Andreas Reimer, Joachim Reitner, Fanerozoik Okyanuslarda Fotosentezin Sebep Olduğu Biyofilm Kalsifikasyonu ve Kalsiyum Yoğunluğu, *Science*, Cilt 292, Sayı 5522, 1 Haziran 2001, s. 1701-1704, 17

BİLİM VE ÜTOPYA DERGİSİNİN İTİRAF ETMEKTEN KAÇINDIĞI GERÇEK

B *ilim ve Ütopya* dergisinin Mart 2002 tarihli sayısında, "Modern insanın Afrika'dan yayıldığı tezi yanlış mı?" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda Asya ve Avrupa'da geniş bir coğrafyaya yayılan, benzer dönemlere ait süslemeler ve avcılıktaki değişimlerle ilgili buluşların, günümüz insanının davranışlarının birçok yerde eşzamanlı olarak ortaya çıktığını gösterdiği konu ediliyordu.

Evrimcilerin hiçbir şekilde açıklama getiremeyecekleri bu son bulgular, *Bilim ve Ütopya* dergisi tarafından başka bir yönüyle ele alınmış, ancak evrim teorisinin içinde bulunduğu çıkmaza hiç değinilmemişti.

Ne var ki, evrim teorisinin bu çıkmazı, küçük yaştaki bir çocuğun dahi kolaylıkla görebileceği kadar açıktır.

Evrim Teorisinin İnsanın Kökeni Hakkındaki Çıkmazı

Yazıda söz edilen ve 18 Şubat 2002 tarihinde *Nature* dergisinin internet sayfasında yeralan araştırmaya göre, "günümüz insanının davranışları, farklı kıtalarda aynı dönemlerde görülmektedir". Bu buluş, ilk insanın Afrika'da ortaya çıktığını ve buradan dünyaya yayıldığını öne süren diğer bir evrimci tezle çelişmektedir. Bu teze göre, ilk insan Afrika'da 170 bin yıl önce ortaya çıkan tek bir atadan evrimleşmiş ve 45 bin-50 bin yıl önce de buradan dünyaya yayılmıştır.

Yakın zaman kadar birçok evrimci ilk olarak sadece Afrika'da ortaya çıkan ve dünyaya buradan yayılan insan tezini destekliyordu. Çünkü, düşünen, konuşan, akleden, yargı yeteneğine ve sanatsal değerlere sahip insanların nasıl olup da maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiği evrimcilerin kesinlikle açıklayamadıkları bir sorudur. Böylesine açıklanması imkansız bir değişimi bir kez için bile açıklayamayan evrimciler, insan davranışlarının tek bir yerde değil, farklı kıtalarda aynı dönemde ortaya çıktığının bulunmasıyla daha da çaresiz bir duruma düşmüşlerdir.

Evrim Teorisinin Bir Diğer Çıkmazı

Nature dergisinin internet sayfasında yer alan ve *Bilim ve Ütopya* dergisinde çevirisi yayınlanan "İlk insanlar akşam yemeği için giyiniyorlardı" *(Early humans dressed for dinner)* başlıklı makalede ayrıca şu bilgi de veriliyordu:

Gelişmiş aletler ve sanat gibi diğer arkeolojik kanıtlar, fosil kayıtlarında anatomik olarak modern olan insanlardan önce ortaya çıkmaktadır.[1]

Burada verilen bilgi de insanın hayali evrimini çürütmektedir. Evrimciler, insanın sözde evrimini insanın hayali evrimsel soyağacı ile gösterirler. Bu ağaçta ise gerçekte, birçoğunun soyu tükenmiş farklı maymun türleri ya da farklı insan ırklarının fosilleri yer alır. Söz gelimi, aslında farklı bir insan ırkı olan *Homo erectus* evrimciler tarafından insanımsı (yarı insan yarı maymun) bir tür olarak gösterilir.

Bu son bulgu ise evrimcilerin hayali evrim ağacının bilimsel olmadığını bir kez daha göstermiştir. Çünkü evrimcilerin yarı insan yarı maymun canlıların yaşadığını öne sürdükleri dönemde, ancak günümüz insanlarından farksız canlıların yapabilecekleri niteliklerde sanat eserlerine, süslemelere ve aletlere rastlanmıştır. Bu da göstermektedir ki, evrimcilerin varlığı konusunda ısrar ettikleri "ilkel insan ataları" (yarı maymun yarı insan canlılar) hiçbir zaman yaşamamışlardır.

Sonuç

Her ne kadar *Bilim ve Ütopya* dergisi, bu son bulguların evrim teorisinin aleyhinde olduğunu görmezden gelse de, yazının içeriği zaten gerçekleri açıkça ortaya koymaktadır. Evrim hiçbir zaman gerçekleşmediği için, bilim adamlarının buluşları hiçbir zaman evrim teorisini desteklememekte, aksine evrim teorisi ile ve birbiri ile çelişen sonuçlar elde edilmektedir. Evrimciler ise her yeni bulgu ile, eski tezlerini değiştirerek yeni yeni senaryolar üreterek, evrim teorisini ayakta tutmaya

çalışmaktadırlar. Bu da bir kez daha göstermektedir ki, evrim teorisi bir bilimsel teori değil, uğrunda hayali senaryoların üretildiği bir dogmadır.

1. Helen Pearson, "Early humans dressed for dinner", Nature Science Update, 18 Şubat 2002, http://www.nature.com/nsu/020218/020218-3.html

EVRENSEL GAZETESİNİN "AFRİKA'DAN ÇIKIŞ" YANILGISI

Evrensel gazetesinde 21 Mart 2002 tarihinde yayınlanan bir haber, insanın sözde evrimi hakkında, bu teoriyi öne sürenlerin arasında süregelen tartışmaları gözler önüne seriyordu. İddiaya göre insan Afrika'da ortaya çıkmış ve daha sonra yeryüzüne yayılmıştı. Aşağıdaki yazıda bu iddia bilimsel verilerle birlikte değerlendirilecektir.

Seyahat Yanılgısı

Evrensel gazetesinde yer alan haberin kaynağı ünlü *Nature* dergisinde yayınlanan bir araştırmadır. Ancak Evrensel'in haberinde aktarılanlarla kaynak araştırmanın sonuçları birbirini tutmamaktadır. Evrensel'in haberine göre insanoğlu Afrika'dan çıkarak tüm dünyaya yayılmıştır. Oysa araştırma bu hipotezin doğruluğunu sorgulamış ve böyle bir çıkarımda bulunulamayacağı sonucuna ulaşmıştır.

Gerçekte bir insan ırkı olan *Homo erectus*'un yer ve zaman açısından yeryüzüne yayılımı üzerine kesin bir şey söylemek imkansızdır. Bu gerçek araştırmayı yürüten bilim adamları tarafından şöyle aktarılmıştır:

Bu sınıfın Avrasya'da ve güney-doğu Asya'da ortaya çıkışı hakkındaki belirsizlikler, H. erectus'un kökeninin yeri ve zamanını doğru olarak belirlemeyi imkansız kılmaktadır. Elimizdeki deliller coğrafi yayılımının yönünü saptamak için yetersiz.[1]

Hayali Ara Türler Üretmek

Bilindiği gibi evrim masalı anlatılırken insan ile şempanze arasında pek çok tür adlandırılmakta ve bunlar insan ile maymun arası yaratıklar olarak öne sürülmektedir. Çünkü evrimcilerin insanla şempanzenin sözde ortak bir atadan geldiği iddiasına delil gösterebilmeleri için, aralara yerleştirecekleri "ara" türlere ihtiyaçları vardır. Ancak veriler ön yargısız bir gözle incelendiğinde, öne sürülen ara türlerin gerçekte kaybolmuş insan ırklarına veya soyu tükenmiş maymun türlerine ait olduğu ortaya çıkmaktadır. Senaryo büyük ölçüde hayal gücüne bağlı olduğu için, yeni türlerin belirlenmesi herhangi bir bilimsel yönteme dayanmamakta ve bilim dünyasında büyük tartışmalara yol açmaktadır.

Bu noktada fosillerin taraflı yorumlandığı ortaya çıkmaktadır. Çıkarılan her fosil, evrimciler için, ihtiyaçları doğrultusunda isimlendirdikleri birer malzeme olmaktadır. Bu

alanda sıklıkla yapılan hata, sınırlı sayıda fosilden yola çıkılarak yepyeni bir tür tanımlanmasıdır. Bu yaklaşımın doğru olmadığı, bunların aynı türün içindeki varyasyonlar olduğu bugün artık daha güçlü bir şekilde savunulmaktadır. Konunun uzmanı bilim adamları öncelikle, bulunan bir fosilin o türü tam olarak temsil edip etmediğini sorgulamaktadırlar. Sonuç olarak geniş bir fosil yelpazesine sahip olmadıkça yeni bir türün adlandırılmasının yanlış olduğunu ortaya koymaktadırlar.

Evrensel gazetesinde yayınlanan haberin dayanağı olan *Nature* dergisindeki çalışmada da bu gerçeklere ulaşılmıştır. Çalışmayı yöneten İnsan Evrimi Çalışmaları Laboratuvarı yöneticisi antropolog Tim White, CNN'e yaptığı açıklamada şu tespitlerde bulunmuştur:

Yakın bir zamana dek, toprağın altından çıkan her fosile farklı bir isim verme eğilimi olmuş ve bu da insanın evrimi biyolojisi hakkındaki düşüncemizin yanlış yönlendirici olmasına neden olmuştur.[2]

Bulunan her fosili farklı tür adı altında sınıflama, bilim adamlarının son yıllarda farkına vardıkları büyük bir yanılgıdır. Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nden Paleontolog Alan Walker, sınırlı bir iki fosilden yola çıkarak yeni bir tür adlandırmanın yanlışlığını şöyle itiraf etmektedir:

Bir fosilin, ait olduğu topluluğu temsil edip etmediğini bilemezsiniz. Bulduğunuz şeyin, tür aralığının herhangi bir ucundan mı, yoksa ortada bir yerinden mi olduğunu bilmezsiniz.[3]

Oysa evrimciler buldukları her fosili, başka bir fosille karşılaştırıldığında çok az bir farka sahip de olsa, hemen yepyeni bir tür olarak sınıflayabilmiştirler. Müzeler ve evrim şemaları bu tip fosil türlerle doludur. İşte bu noktada bir türün sahip olduğu çeşitlilik, evrimciler için malzeme olarak kullanılmaktadır. Bu hatalı yaklaşım, insanın sözde evrimi iddiasında sık kullanılan bir yöntemdir. Kendisi de evrimci olmasına rağmen Robert Locke bireyden yola çıkarak bütün bir türün özelliklerini belirlemenin yanlış olacağını açık bir örnekle açıklamıştır:

Eğer gelecekteki bir paleontolog, profesyonel bir basketbolcuya ait kemikleri bulsa, yirminci-yüzyıl insanları dev bir tür olarak görünebilir. Eğer iskelet bir jokeye ait ise, küçük ve sıska iki ayaklılar olarak görünürüz.[4]

Görüldüğü gibi fosillerin yorumlanması ve sınıflanması çok hassas bir iştir. Kişisel özellikler, başta ırksal özellikler olmak üzere, yaşam biçimi ve beslenme alışkanlığına bağlı olarak değişir. Bu gerçeğe rağmen bulunan yeni bir fosilin az da olsa farklı özellikleri, taraflı bir yorumla, evrim soyağacında ihtiyaç duyulan yeni bir ara türü oluşturmak için yeterli olmaktadır. Şüphesiz bir türün sahip olduğu genetik varyasyon (çeşitlilik), mevcut gen havuzu içinden tek tip değil, farklı özelliklere sahip bireylerden oluşan bir topluluk ortaya çıkmaktadır. Genetik bilimine ait bu gerçekler gözardı edilemez. Buna rağmen evrimi doğrulama arayışındaki paleontologların en büyük malzemesi, özellikle insanın sözde atalarını ararken, insan türüne ait ırklar ve geniş varyasyon zenginliği olmaktadır.

Ne ilginçtir ki, Evrensel gazetesindeki haberin kaynağı olan araştırma yine bu gerçeği ortaya çıkarmıştır. Yazarlar habere konu olan kafatası sayesinde Homo erectus'un alt türlere ayrılmaması gerektiğini anladıklarını belirtmektedirler. Tim White ve Berkeley Üniversitesi'nden diğer antropologlar, farklı türler yaklaşımının ön yargıyla yapılmış aldatıcı bir çıkarım olduğunda hemfikirdirler:

Metrik olarak ya da morfolojik(yapısal) olarak incelensin DAKA kafatası, daha önceki tahminlere göre H. erectus'un coğrafi olarak farklı alt türlere ayırılımının, biyolojik olarak aldatıcı olduğunu, ilk Pleistosen dönemindeki tür çeşitliliğinin suni olarak şişirilmesinden ibaret olduğunu doğrulamaktadır.[5]

Rutgers Üniversitesinden antropolog Susan Anton da CNN'e yaptığı açıklamada bulunan kafatasını önemli ama tartışmayı sonuçlandırmayan bir bulgu olarak tanımlamış, *"Bulunan bu kafatası, tür problemini çözmeyecek."*[6] diyerek sınıflama çıkmazının üzerinde durmuştur.

Terk Edilen Ara-Tür Homo Erectus

Son 2 yıldır Homo erectus insanlarını günümüz insanından ayrı bir tür olarak kabul etmenin yanlış olduğu da artık kabul edilmeye başlanmıştır. Tam anlamıyla dik yürümekte olduğu kabul edilen *Homo erectus*'un fosilleri, günümüz insan ırkları arasındaki farklardan daha büyük bir fark barındırmamaktadır. Bu nedenle artık *Homo erectus* farklı bir tür olarak tanımlanmamakta, ancak *Homo sapiens* insan türü içinde bir varyasyon olarak kabul edilmektedir. Bu görüş geniş bir antropolog kesimi tarafından savunulmaktadır. Paleoantropoloji alanında dünyanın çeşitli ülkelerinden önde gelen isimlerin katıldığı Senckenberg konferansı bu kabulun ön plana çıktığı konferans olmuştur:

Senckenberg konferansındaki katılımcıların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşlarının başlattığı ve konusu Homo erectus'un taksonomik konumu olan ateşli bir tartışmaya daldılar. Bu kişiler Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliğinin olmadığını ve bütünüyle elimine edilmesi gerektiğini ısrarlı bir şekilde ileri sürdüler. Homo türünün bütün üyeleri, doğal herhangi bir ara veya alt bölüm olmaksızın, yaklaşık 2 milyon yıl öncesinden bugüne, çok fazla değişkenlik gösteren, geniş bir alana yayılmış tek bir türe, Homo Sapiens'e aitti. Homo Erectus'un bir tür olarak mevcut olmadığı, konferansın ana konusu oldu.[7]

Görüldüğü gibi varyasyonlarıyla geniş bir coğrafyaya yayılmış *Homo sapiens* türü, yani insan, 2 milyon yıldır sabit bir türdür. *Homo Erectus* ise artık bir insan ırkı olarak kabul edilmektedir.

Michigan Üniversitesi'nden antropolog Milford H. Wolpoff, *Science*

dergisine yazdığı "Homo Sınıflaması" başlıklı makalesinde bu hayali ara türün günümüz insanından başka bir şey olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Çoğu paleoantropolog geleneksel görüş olarak, coğrafik olarak dağınık olan çoktipli Homo Erectus türünü, yine coğrafik olarak dağınık olan çoktipli Homo Sapiens

türüne evrimleştiğini kabul etmektedirler. Diğerleri ise, soyağacına bağlı bir yaklaşımla, bütün halindeki insan neslini tek bir evrimsel tür olarak tanımlamaktadırlar. Bu, taksomomik olarak ortada yalnızca tek bir Homo türü bulunduğu anlamına gelir, Homo sapiens. Bu her iki evrimsel eğilim ve farklı bölgesel özelliklerin varlığı için de geçerli olan tek yorumdur. Aksi takdirde birbirini takip eden keyfi olarak tanımlanmış türler olmuş olurlar.[8]

Bir türün varyasyonlarının olduğu genetik bir gerçektir. Buna rağmen küçük farklardan yola çıkarak keyfi türler belirlemenin bilimsel bir yönü bulunmamaktadır. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda atası sayılan maymunlar arasında ise büyük bir uçurum vardır. Kısacası fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, herhangi bir evrim süreci olmadan, bugünkü halleriyle aniden ortaya çıkmışlardır. Bu, insanın yaratılmış olduğunun bilimsel bir kanıtıdır.

1. Tim White et al, Remains of Homo erectus from Bouri-Middle Awash-Ethiopia, *Nature* 416, s. 317-320, 21 Mart 2002

2. Fossil skull fuels debate over human origin, Mart 21, 2002, www.cnn.com

3. Robert Locke, The first human?, *Discovering Archaelogy*, Temmuz - Ağustos 1999, s. 36

4. Robert Locke, The first human?, *Discovering Archaelogy*, Temmuz - Ağustos 1999, s. 36

5. Tim White et al, Remains of Homo erectus from Bouri-Middle Awash-Ethiopia, *Nature* 416, pp. 317-320, 21 March 2002

6. Fossil skull fuels debate over human origin, March 21, 2002, www.cnn.com

7. Pat Shipman, Doubting Dmanisi, *American Scientist*, Kasım-Aralık 2000, s. 491

8. Milford H. Wolpoff, The Systematics of Homo, *Science*, Volume 284, sayı 5421, s. 1773, 11 Haziran 1999

YENİ FOSİL, EVRİM TEORİSİNİ ÇIKMAZA SOKTU

Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan yeni bir kafatası fosili, evrim teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarına yeni bir darbe indirdi. Dünyaca ünlü bilim dergilerinde ve gazetelerde geniş yer verilen bu yeni fosil, Darwinistlerin 150 yıldır ısrarla savundukları "insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiği" iddiasını kökünden sarsmış durumda. Fransız bilim adamı Michel Brunet tarafından keşfedilen fosile *Sahelanthropus tchadensis* adı verildi.

Ve bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, *"bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir"* itirafında bulundu.[1]

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun *"küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"*nı söyledi.[2]

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olması.

Evrimciler, 1920'li yıllardan bu yana, *Australopithecus* türü maymunların bazı özelliklerinin insana benzediğini iddia ediyor ve bu nedenle bu soyu tükenmiş canlıları sözde "insanın en ilkel atası" olarak gösteriyorlardı. Bu iddianın geçersizliğini gösteren pek çok delil ortaya çıkmış, örneğin *Australopithecus*ların iddia edildiği gibi dik yürümedikleri, aynen diğer maymunlar gibi eğik bir yürüyüşe sahip oldukları 1990'lı yıllardaki bazı araştırmalar sonucunda anlaşılmıştı. Yeni bulunan *Sahelanthropus tchadensis* isimli fosil ise, *Australopithecus*lardan 2 milyon yıl önce yaşamış bir başka maymun türünün, evrimcilerin kıstaslarına göre daha "insansı" olduğunu gösteriyor. Yani tüm "evrim şeması"nı bozuyor.

Konunun aslı ise şu: Geçmişte yaşamış ve bugün soyu tükenmiş olan pek çok farklı maymun türü vardır. Bunların bazılarının kafatası veya iskelet yapısı kısmen insanlara benzerlik göstermektedir. Ama bu benzerlikler bu canlıların insanlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez. Evrimciler ise, bu soyu tükenmiş canlılara ait kafataslarını, teorilerinin gerektirdiği gibi art arda dizerek bir tür 'maymundan insana giden merdiven' oluşturma çabasındadırlar. Ancak bu konudaki araştırmalar derinleştikçe, ortada böyle bir merdiven bulunmadığı, sadece farklı dönemlerde farklı maymun türlerinin yaşadığı anlaşılıyor. Bunun sonucunda ise insanın arkasında hiçbir evrim süreci bulunmadan yeryüzünde bir anda ortaya çıktığı, yani yaratıldığı ortaya çıkıyor.

George Washington Ünivesitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'un yeni bulunan fosil üzerine yaptığı açıklama ise, bu görüşü doğruluyor:

Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her

aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.[3]

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemli. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyor:

Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.[4]

Kısacası sık sık gazetelerde veya dergilerde gördüğümüz "maymundan insana uzanan evrim merdiveni" çizimlerinin hiçbir bilimsel değeri yok. Bunlar sadece evrim teorisine körü körüne inanmış olan çevrelerin propagandası. Bu propaganda yürütülürken, bir taraftan da evrim teorisiyle çelişen bilimsel deliller toplumdan gizleniyor. Amerikalı biyolog Jonathan Wells, Amerika'da büyük bir tartışma başlatan *"Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi, Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Pek Çok Şey Neden Yanlış"* adlı 2000 yılı basımı kitabında bu propaganda mekanizmasını şöyle özetlemekte:

Toplumun geneli, insanın kökeni hakkındaki derin belirsizliğe dair bilimsel uzmanların yaptıkları açıklamalardan çok nadiren haberdar edilir. Bunun yerine, şu veya bu kimsenin en son teorisi ile besleniriz ve bize bizzat paleoantropologların bunun üzerinde anlaşamadıkları gerçeği aktarılmaz. Ve tipik olarak, teori mağara adamlarının veya "bol makyajlı" insan atalarının hayali resimleri ile süslenir... Görünen odur ki, bilimin hiçbir alanında bu kadar az bir malzeme üzerine bu kadar fazla bir kurgu yapılmamıştır.[5]

Bilim geliştikçe, bir 19. yüzyıl hurafesi olan Darwinizm'in yanlışlığı daha da açık şekilde ortaya çıkmış ve Darwinizm efsanesi çökmüştür. Bilim dünyası ise, en önemli gerçeğin farkına varıyor: İçinde yaşadığımız evreni ve içindeki canlı-cansız tüm varlıkları Allah yaratmıştır.

Sabah Gazetesi Konuyu Neden Çarpıttı?

Çad'da bulunan yeni kafatasının evrim teorisinin şimdiye kadarki tezlerini çürüttüğü, bu buluşu dünyaya duyuran ünlü bilim dergileri tarafından da itiraf edildi.

Örneğin dünyaca ünlü bilim otoritesi olan İngiliz *Nature* dergisinin konuyla ilgili başlığının hemen altında şöyle yazıyordu:

"YENİ BULUNAN KAFATASI İNSANIN EVRİMİ HAKKINDAKİ MEVCUT FİKİRLERİMİZİ BATIRABİLİR." *(New-found skull could sink our current ideas about human evolution.)*

National Geographic News ise haberi şu başlıkla duyuruyordu:

"ÇAD'DA BULUNAN FOSİL İNSANIN KÖKENİNİN YENİDEN DÜŞÜNÜLMESİNİ GEREKTİRİYOR". *(Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins)*

CNN.com ise bu kafatasının evrim teorisine "kafa tuttuğunu" şöyle ifade ediyordu:

"ESKİ KAFATASI İNSANIN KÖKENİNE MEYDAN OKUYOR." *(Ancient skull challenges human origins)*

Diğer ünlü bilimsel kaynaklarda veya önde gelen uluslararası medya kuruluşlarında bu konuda verilen haberlerin hemen hepsinde de, bulunan fosilin evrim teorisi adına çok şaşırtıcı ve beklenmedik olduğu vurgulanıyordu. Bu uluslararası kaynakların hiçbirinde, bulunan kafatasının evrim teorisini desteklediği, hatta "kanıtladığı" iddia edilmedi.

Ama ne ilginçtir ki, Türkiye'de bir gazete konuyu büyük ölçüde çarpıtarak yayınladı. *Sabah* gazetesi, 12 Temmuz 2002 tarihli sayısında, Çad'da bulunan kafatasını "DARWİN'İN EVRİM TEORİSİ İSPATLANDI" gibi son derece gerçek dışı ve yanıltıcı bir başlıkla okuyucularına tanıttı.

Sabah gazetesinin bu konudaki çok önemli bir yanılgısı ise, tartışmalı bir kafatası fosilinden yola çıkarak Darwin'in teorisinin ispatlanabileceğini sanmasıdır. Evrim teorisi daha hayatın nasıl başladığını açıklamaktan yoksundur. Sadece bir hücre değil, hücreyi meydana getiren tek bir proteinin dahi tesadüflerle oluşmasının imkansız olduğu bugün bilinmektedir. Dolayısıyla, tek bir fosilden yola çıkarak, üstelik onu da yanlış ve çarpıtarak yorumlayarak, fosil hakkındaki farklı yorumları gündeme getirmeden "evrim teorisi ispatlandı" demek, sadece Sabah gazetesinin evrim teorisine nasıl körü körüne bağlı olduğunu gösterir.

Oysa körü körüne Darwinizm propagandası yapmak, hem de bunun için gerçekleri çarpıtmak, hem basın ilkeleriyle hem de en temel dürüstlük kıstaslarıyla bağdaşmamaktadır.

1. John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 Temmuz 2002
2. D.L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", *National Geographic News*, 10 Temmuz 2002
3. John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 Temmuz 2002
4. "Face of yesterday: Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian*, 11 Temmuz 20021
5. Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Washington, DC, Regnery Publishing, 2000, s. 225

HISTORY CHANNEL'DA BİLİM DEĞERİ OLMAYAN EVRİM PROPAGANDASI

H*istory Channe*l isimli televizyon kanalında, 22 Nisan 2002-25 Nisan 2002 tarihleri arasında *Yaşayan Tarih: Maymun İnsan* isimli bir belgesel yayınlandı. 4 bölümden oluşan bu belgeselde, insanın sözde evrimi anlatılıyordu. Hayali çizimler ve evrimci bilim adamlarının varsayımlarından oluşan belgeselde, tamamı bilimsel delillerle çürütülmüş, hatta birçoğu bugün evrimci bilim adamları tarafından dahi kabul edilmeyen evrimci iddialara yer

verilmekteydi. Bu belgeseli izleyenler, bilimsel gerçekleri öğrenmek yerine, bazı bilim adamlarının ideolojileri ve ön yargıları doğrultusunda kurdukları hayalleri, ürettikleri senaryoları masalsı bir anlatımla dinlediler.

History Channel'da yayınlanan bu belgeselde göze çarpan noktalardan bazıları şunlardı:

Belgeselin konusu insanın sözde evrimi idi. Ancak belgesel boyunca, insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiğine dair tek bir delil dahi verilmedi. Bunun yerine, bazı evrimci bilim adamlarının "varsayıyoruz", "bence", "belki de", "sanıyoruz", "olmalı" gibi ifadelerle dolu senaryolarına yer verilmişti. Söz konusu evrimci bilim adamlarının üslubu, bilimsel delilleri olan bir teori anlatmaktan çok, bir masal anlatır gibiydi. Bu bilim adamları insanın maymunsu atalarının nasıl yaşadıklarına dair birçok şey anlattılar, hatta ilk insansıların günlük hayatlarında neler yaptıklarına kadar detaylar verdiler. Ancak bu anlatımları sadece varsayımlar üzerine kuruluydu ve bu çıkarımları hangi delillere dayanarak yaptıklarından kesinlikle sözetmediler. Bunun nedeni ise anlattıklarını dayandırdıkları bir tek bilimsel delil dahi olmamasıdır.

Belgeselde dikkat çeken bir başka konu, Afrikalı paleontoloji öğrencilerinin, insanın atası olduğu varsayılan hominidleri (insanımsıları) canlandırmakla görevlendirilmiş olmalarıydı. Bilindiği gibi, Charles Darwin *İnsanın Kökeni* isimli kitabında, bazı insan ırklarının daha aşağı ırklar olduğunu, bu ırkların evrim basamaklarında diğerlerine göre daha geride kaldıklarını öne sürmüştü. Hatta, ırkçı ideolojiler Darwin'in bu gerçek dışı iddiasını kendilerine destek almışlar ve dünyanın dört bir yanında farklı insan ırkları katledilmişti. Afrikalı öğrencilerin, yarı maymun yarı insan olduğu iddia edilen yaratıkları canlandırmakla görevlendirilmiş olmaları ise evrim teorisinin bu ırkçı ön yargısını yansıtması bakımından dikkat çekici idi.

Programda dikkat çeken bir başka nokta ise, evrimci bilim adamlarının arasında süregelen ihtilaflardır. Özellikle paleontoloji dalında, hemen her evrimci bilim adamı, kendi bulduğu fosilin insanın atası olduğu iddiasıyla ortaya çıkmaktadır. Ayrıca, bu bilim adamlarının birçoğu ideolojik ön yargıları ile davranmakta ve elde ettikleri bulguları objektif bir gözle değerlendirememekte, dolayısıyla her biri kendi hayalgücünün doğrultusunda yorumlarda bulunmaktadır.

Belgeselde buna bir de örnek gösterildi ve dünyanın en önde gelen iki evrimci paleoantropoloğu Richard Leakey ve Don Johanson'ın bir TV programındaki tartışmalarına yer verildi. Bu tartışma, insanoğlunun sözde evrimi sırasında izlediği yol üzerineydi. Ancak her iki evrimci de farklı tezleri savunuyordu. Don Johanson kendi evrim ağacını çizmişti ve yanındaki boşluğa da Richard Leakey'nin kendi savunduğu evrim ağacını çizmesini istedi. Ne var ki, Leakey bunu kabul etmemekle kalmadı, Don Johanson'ın evrim şemasının üzerine bir çarpı işareti koyarak, kendisi için ayrılan yere de bir soru işareti çizdi.

İnsanın hayali evrimi konusunda, evrimci bilim adamlarının gerçekteki durumu aslında budur. Leakey, en azından dürüst davranmış ve elindeki bulgular ile insanın

evrimi hakkında bir yorum yapılamayacağını, yapılan yorumların ise doğru olmadıklarını bu şekilde belirtmiştir.

Bu tartışmanın diğer yönü, yani her paleontoloğun kendi bulduğu fosili insanın atası sayma yarışı hakkında ise belgeselde görüşlerine yer verilen bir bilim adamı şunları söyledi:

Benim çocuğum senin çocuğunu döver. Benim arkadaşlarım senin arkadaşlarından nefret eder. Maalesef bütün antropoloji bölümlerinde ve antropolojik çalışmalarda böyle bir yaklaşım var.

Belgeselde görüşleri aktarılan bir başka bilim adamı ise, evrimci bilim adamlarının bazen ön yargılarının ve ideolojilerinin doğrultusunda davranabildiklerini ve bu nedenle eldeki verileri yanlış değerlendirebildiklerini şöyle itiraf ediyordu:

Hiç şüphe yokki kafanızda yaratmış olduğunuz teoriler, eldeki bilgilere bakış açınızı da değiştiriyor. Bir deyiş vardır "şayet inanmış olmasaydım onu göremezdim" derler. Bence kısa bilim tarihinin ilk gününden günümüze kadar bilim adamları bulunan insan fosillerinin yorumunda bu deyişin anafikrine sadık bir yaklaşım içinde oldular. Bazıları da sadece inandığı şeyleri gördü, belki de görmek istedi.

Bu bilim adamının sözleri, karşımıza çıkan insanın hayali evrimi hakkındaki senaryoların tamamının temelini oluşturmaktadır. İnsanın sözde evrimi hakkında söylenenler delillere değil, bilim adamlarının inanç ve ideolojileri gereğince delillerde görmek istediklerine dayalıdır.

Belgeselde dikkat çeken bir başka itiraf ise, evrim teorisinin insanlığa getirdiği belaların, özellikle Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarından sonra farkedilmesiydi. İnsanları bir hayvan türü olarak gösteren, atalarının hayatta kalmak için kan döken vahşi yaratıklar olduğunu iddia eden evrim teorisinin bu yönü belgeselde şöyle anlatılmaktaydı:

Birinci Dünya Savaşından sonra insanlarda (evrim teorisine karşı) belli bir güvensizlik başgöstermiş ve I. Dünya savaşında yaşanan şiddet, dökülen kanlar insanların bu konudaki korkularını doğrulamıştı. İnsanların sahip olduğu bu vahşi davranışlar, bilinçaltında da olsa insanları tedirgin etmiş ve yarı insan bir türün devamı olmak fikri artık bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

Sonuç

History Channel'da yayınlanan Maymun-İnsan isimli belgesel, klasik bir evrim propagandası ürünüydü ve her zaman olduğu gibi, belgeselde evrimin nasıl gerçekleştiğine dair bir tek delil dahi sunulmamıştı. Belgeselde yer verilen konuların tamamı ise geçersizliği bilimsel delillerle kanıtlanmış olan fosillere dayanmaktaydı. History Channel yöneticilerine tavsiyemiz, bilim tarafından geçersizliği ispatlanmış konuları izleyicilerin önüne getirmemeleri ve bu konuda titiz bir seçim yapmalarıdır.

BİLİM VE ÜTOPYA DERGİSİ YAZARI DR. ÜMİT SAYIN'IN EVRİMCİ YANILGILARI

E kim 2001 tarihli *Bilim ve Ütopya* Dergisi'nde Dr. Ümit Sayın imzalı bir yazı yayınlandı. Bu yazı, Yaratılış gerçeğini savunan bilim adamları ve yazarlar tarafından evrim teorisine yöneltilen eleştirilere cevap vermek amacıyla hazırlanmıştı. Ancak, verilen cevaplarda, her zamanki yüzeysel evrimci iddiaların tekrarlandığı, evrim teorisine yöneltilen ve 21. yüzyılda teorinin çöküşüne neden olan sorunların hiçbirine cevap verilmediği görülüyordu. Daha önce defalarca açıklanmış olmasına rağmen, bu yazıda tekrarlanan evrimci yanılgı ve ön yargılara tekrar cevap verilmesinde fayda görmekteyiz.

Söz konusu yazıda, yaratılışı savunanların açıklamaları yazıldıktan sonra, ardından "Bilimin Yanıtı" başlığı altında, evrimcilerin bu iddialara karşı verdikleri cevaplar yazılmıştır. Yazıda verilen cevapların tamamı, evrimci ön yargılarla hazırlanmıştır ve bilimsel bulgular objektif bir bakış açısıyla değerlendirilmemiştir. Ancak klasik bir evrimci taktiği olarak, "Evrimcilerin Yanıtları" yerine "Bilimin Yanıtları" yazılarak, okuyucuya "evrim teorisi=bilim" telkini verilmeye çalışılmıştır. Evrimcilerin bu gibi psikolojik telkin denemelerinden değil, bilimsel kanıtlardan dayanak aramaları gerekir.

"İspat"ın Kavramı Hakkındaki Demagoji

Yazının girişinde, "evrim teorisi ispatlanmamıştır" şeklinde itirazlar geldiği söylenmekte ve ardından bilimin metodolojisi hakkında yorumlar yapılmaktadır.

Burada kast edilen mana, "teori" ve "kanun" arasındaki farktır. Bilimde kanunlar "ispat" yöntemiyle kanıtlanır. Ama teoriler için "ispat" değil, "kanıtlar tarafından desteklenme" söz konusudur. Kanun ile teori arasındaki fark, birincinin çok sayıda deneyle ve sürekli olarak test edilebilmesidir. Örneğin yerçekiminin varlığı bir kanundur. Çünkü yapılan her deney ve gözlem tarafından doğrulanır. Bıraktığınız her cisim yere düşer, her gök cismi birbirini çeker.

Bilimde bir teori, eldeki kanıtlar tarafından desteklendiği sürece kabul görür, kanıtlara aykırı düştüğü görülürse daha iyi bir teoriyle değiştirilir. Teorinin ispatlanması ise mümkün değildir, çünkü teoriler genellikle deney ve gözlem yoluyla tekrarı mümkün olmayan olaylarla ilgilidir.

Bazı insanlar, bu farkı bilmedikleri için, evrim teorisine karşı çıkmak adına, "bu zaten bir teori, ispat edilmiş bir şey değil" gibi yüzeysel bir itiraz getirirler. Sözkonusu yazıda getirilen eleştiri de buna yöneliktir. Ama bu yazıda yapılan önemli bir çarpıtma vardır. O da aynı yüzeyselliğin ters yönde kullanılmasıdır. Yani evrim teorisi aleyhinde çok sayıda kanıt ortaya koyan yaratılışı savunan bilim adamlarına karşı, "siz ispat istiyorsunuz, ama teori ispatlanmaz ki" gibi bir demagojiye başvurulmaktadır.

Evrimcilere şunu söylemekte yarar vardır: Evrim teorisine karşı olan itiraz, bu teoriye aykırı çok sayıdaki bilimsel kanıtlara dayanmaktadır. Örneğin; paleontolojinin bulguları, farklı canlı kategorilerinin yeryüzünde kademeli bir evrimle değil, aniden ve birbirlerinden bağımsız olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Biyokimsayal karşılaştırmalar, evrim teorisi uyarınca çizilen filogenetik şemaları (soyağaçlarını) çürütmektedir. Canlılarda ortaya çıkarılan "indirgenemez kompleks" sistemlerin, doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmaları ile açıklanması mümkün değildir. Varyasyonların uzun vadede makroevrim sağladığı iddiası çürümüştür. Burada sayamadığımız daha pek çok kanıt, evrim teorisinin büyük bir yanılgı olduğunu, bilimsel kanıtlara aykırı bir teori olduğunu göstermektedir.

Buna karşı "evet elimizde ispat yok, ama teori zaten ispatlanmaz" gibi demagojilere sığınmak evrim teorisini kurtarmaz.

"Bilim Dogma Kabul Etmez" Diyen Dr. Sayın'ın İnandığı Dogmalar

Ümit Sayın, "Bilim dogma kabul etmez" başlığı altında birçok asılsız iddiaya yer vermektedir.

Ümit Sayın yaratılışı savunanların, evrim teorisine sadece kutsal kitaplara aykırı olduğu için karşı çıktıklarını öne sürmektedir. Ancak, Ümit Sayın'ın gözardı ettiği gerçek, hem ülkemizde hem de diğer ülkelerde evrim teorisine karşı çıkanların, evrim teorisini eleştirirken eleştirilerini bilimsel delillerle desteklediklerididir. Evrim teorisinin

kutsal kitaplarla çeliştiği bir gerçektir, ancak evrim teorisi bilimle de çelişmektedir. Evrim teorisine eleştiri getiren kitap ve çalışmaların birçoğu ise en son bilimsel bulgular ışığında hazırlanmaktadır. Örneğin ülkemizde Harun Yahya imzasını taşıyan ve evrim teorisini çürüten kitapların tamamı, en son bilimsel deliller kullanılarak hazırlanmıştır. İşte bu nedenle evrimciler bu kitaplarda ortaya konan açıklamaların hiçbirine hala bir yanıt verememişlerdir. Ümit Sayın'ın hazırladığı "Yanıt" serisinin ilki ise, bu kitaplara bir yanıt olmaktan çok uzaktır. Çünkü cevapları zaten bu kitaplarda verilmiş olan iddialarını tekrarlamaktan öteye gidememiş, bu kitaplardaki yeni bilimsel bulgulara evrimcilerin bakış açısıyla yanıt vermeyi denememiştir dahi.

Bu bölümde yer alan ikinci asılsız iddia ise, kutsal kitapların bilimin gelişmediği dönemlerde insan eliyle yazıldıkları ve bu nedenle bilimle çeliştikleri iddiasıdır. Bu klasik ateist iddianın hiçbir delili yoktur. Kutsal kitapların insan eliyle yazıldıkları ve bilimle çeliştikleri konusunda ateist veya materyalistlere bir delil vermeleri istendiğinde, Tevrat veya İncil'den bazı bölümleri örnek gösterirler. Oysa, her iki kutsal kitap, bugün orjinal hallerinde değildir ve insan eliyle tahrif edilmişlerdir. Bu nedenle içlerinde çelişkiler ve bilimle ters düşen konular bulunması doğaldır. Ancak, bugüne kadar bir kez bile Kuran'dan bir örnek verilememiştir. Çünkü Kuran Allah'ın vahyidir ve tek bir harfi dahi bozulmamıştır. Bu nedenle Kuran'ı inkar edenlerin onun içinde tek bir çelişki bulmaları mümkün değildir. Ayrıca Kuran, Ümit Sayın'ın dediği gibi bilimin gelişmediği bir dönemde indirilmiş olmasına rağmen, bilimin daha geçtiğimiz yüzyılda keşfettiği birçok bilimsel gerçeği de insanlara 1400 sene öncesinden haber vermektedir. Bu, Kuran'ın bir mucizesi ve insan eliyle yazılmadığının delillerinden biridir.

Evrimcilerin kavramakta güçlük çektiği konu ise şudur: Kuran Allah'ın vahyidir, bilim ise Allah'ın yarattığı canlıları, sistemleri ve varlıkları inceler ve araştırır. Dolayısıyla Allah'ın vahyi ile yarattıkları arasında bir çelişki bulmak kesinlikle mümkün değildir. Bugüne kadar böyle bir çelişki hiç oluşmamıştır. *(Kuran'da yer alan bilimsel mucizeler için bkz. Harun Yahya, Kuran Mucizeleri, istanbul, Araştırma Yayıncılık)*

Ümit Sayın, bazı din adamlarının da, bilimin kutsal kitaplarla çeliştiğini gördüklerinde, evrim teorisini kabul ederek kutsal kitap metinlerine yeni yorumlar getirmeye başladıklarını öne sürmüştür. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, Kuran ayetleri çok açıktır. Kuran'da açık olarak evrimsel bir yaratılışa yer verilmemekte, canlı türlerinin Allah'ın "Ol" demesiyle, hiçbir evrimsel aşama olmadan, en son halleriyle yaratıldığı bildirilmektedir. Kuran'da evrimsel yaratılış olduğunu öne sürenler, evrimci bilim adamlarının propagandalarından etkilenerek, gerçekleri göremeyen, kendilerini bu teoriyi kabul etmeye mecbur hisseden kişilerdir. Bu kişilerin yorumları objektif ve sağlıklı değildir. *(Evrimci Yaratılış tezindeki yanılgıların detayları için bkz, Harun Yahya, Kuran Darwinizmi Yalanlıyor, İstanbul, Araştırma Yayıncılık, Ekim 2005)*

"Evrim Gözlemlenmektedir" İddiasının Geçersizliği

Dergide yer alan yazıda, yaratılışı savunanların bir türün evriminin hiçbir zaman gözlemlenemediği konusundaki açıklamalarına karşılık olarak bazı örnekler verilmiştir. Ancak bu örneklerin hiçbirinde, gözlemlenen olgu, evrim teorisinin lehinde bir kanıt değildir. Yazıda verilen örneklerin neden bir türün evrimine örnek olamayacağı aşağıda açıklanmaktadır.

Antibiyotik Bağışıklığı, "Evrim Örneği" Değildir

Evrimciler tarafından teorilerine delil olarak gösterilmek istenen biyolojik olguların biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür. Dr. Ümit Sayın da aynı iddiayı tekrarlamıştır.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikro organizmalar tarafından diğer mikro organizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), *Staphylococcus* bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. mikro organizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler ise bu olguyu, "bakterilerin şartlara göre uyum sağlayıp evrimleşmesi" diye gösterme çabasındadırlar.

Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan *Not By Chance* adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiçbir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

1. Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve

2. Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikro organizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir

antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.[1]

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.[2]

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikro organizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... Selman ilk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından keşfedilen 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir bakteridir. Ama her ne kadar geçirdikleri mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir prototip oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. *Streptomisin*, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik azalması, yani bir enformasyon kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.[3]

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomycin'e karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir yapıya sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen tüm evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala*; "böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddelerin böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[4] Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.[5] Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.[6]

Bitki ve Hayvan Yetiştiriciliği veya Varyasyon, Evrim Örneği Değildir

Dr. Ümit Sayın *Bilim ve Ütopya*'daki yazısında, bilim adamlarının "mikroevrim" dedikleri bir olguyu, yani bitki ve hayvan türlerinin yetiştiriciler tarafından ıslah edilmesi, bir tür içinde farklı genetik varyasyonlar oluşması gibi "sınırlı değişim" örneklerini, "makroevrim"e, yani evrim teorisinin temeli olan "tüm türlerin tek bir ortak atadan türemesi" fikrine delil olarak göstermeye çalışmıştır.

Bu çok vahim bir yanılgıdır. Çünkü hayvan yetiştiriciliği ve genetik varyasyon gibi olguların evrim teorisine bir kanıt oluşturmadığı bizzat pek çok evrimci biyolog tarafından kabul edilen açık bir gerçektir. Dr. Sayın hala Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde ortaya attığı yanılgıları gerçek zannediyor olabilir, ama son 20 yıldır, canlılarda gözlemlenen ve genetik havuzun sınırları içinde kalan çeşitlenmelerin (yani aslında evrimle ilgisi olmadığı halde "mikroevrim" olarak isimlendirilen çeşitlenmelerin), yeni canlı sınıflarının kökenini açıklayamayacağı açıkça görülmüştür Evrimci biyologlar Fagerstrom, Schuster ve Szathmary de 1996 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede aynı gerçeği şöyle belirtirler:

Evrimdeki büyük geçişler -örneğin, bir kaçını belirmek gerekirse, yaşamın kökeni, ökaryot hücrelerin ortaya çıkışı, insanın konuşma kapasitesinin kökeni gibi geçişler-

birer "dengeden uzaklaşma" hali olamazlar. Bunlar, vevrimin kurulu modelleri tarafından da tatmin edici şekilde tarif edilemezler.[7]

20. yüzyıl bilimi, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" *(genetik homoestatis)* denilen bir ilkeyi ortaya çıkarmıştır. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm ıslah çabalarının belirli bir sınırda kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyar.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Yargılanıyor) adlı kitabın yazarı Norman Macbeth bu konuda şöyle yazmaktadır:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon (değişim) gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.[8]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, *"bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar"* diyerek ifade etmektedir.[9]

Bazı Türk evrimciler tarafından bir türlü kavranamayan ve kabul edilmek istenmeyen bu gerçek konusunda biraz literatür araşırması yapan herkes, hayvan yetiştiriciliği, tür içinde çeşitlenme gibi biyolojik olgularla evrim teorisine bir kanıt sağlanamadığını görecektir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz.*

http://www.harunyahya.org/EvrimAldatmacasi/tartisma/tartisma4.html)

"Uzun Zaman"ın Evrim Sağlayacağı Yanılgısı

Bugüne kadar tek bir canlı hücresi dahi laboratuvarlarda üretilememiştir. Ancak evrimciler bu canlı hücresinin ilkel dünya koşullarında kendi kendine oluştuğunu öne sürerler. Ümit Sayın ise bu konudaki eleştirilere karşı *"yeterli uzunlukta zaman verilirse, cansız maddelerden canlı hücresi oluşacaktır"* demektedir. Bu klasik evrimci savunması, "uzun zaman"ı bir kurtarıcı olarak görmektedir. Ancak, ne kadar uzun zaman verilirse verilsin, cansız maddeler kendi kendilerini organize ederek, hücre gibi kompleks bir yapıyı ve ardından düşünen, sevinen, konuşan, akleden, kararlar veren, heyecanlanan, buluşlar yapan, sanat eserleri meydana getiren canlıları meydana getiremezler. Buna ne dünyanın 4 milyar yıl yaşı, ne de 400 milyar yıl yeterli olmaz. Çünkü evrim teorisinin anlattığı senaryoyu mümkün kılan bir doğa kanunu veya doğal eğilim yoktur. Eğer maddenin kendi kendine organize olma gibi bir özelliği olsaydı, "uzun zaman" iddiasının bir temeli olurdu. Ama aksine, madde kendi kendine organize olmak bir yana, bilinçli bir düzenleme olmadıkça mutlaka düzensizliğe ve bilgi kaybına uğrar. Dolayısıyla zamanın uzaması, "evrim"i değil, bozulma ve düzensizleşmeyi artırır.

Gerçekte "uzun zaman" kavramı, bilimsel bulgular karşısında köşeye sıkışan evrimcilerin, konuyu gözlem ve deney alanından çıkarmak için kullandıkları bir kaçış yönteminden başka bir şey değildir. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, 20 Soruda Evrim Teorisinin Çöküşü, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 2005)*

Kompleks Canlı Sistemlerin Doğal Mekanizmalarla Oluşabileceği Yanılgısı

Evrim teorisi, son derece kompleks yapılara sahip canlı sistemlerin nasıl var olduğunu açıklayamaz. Sinir sistemi, insan beyni, hücre gibi yapıların oluşumu için evrimcilerin getirdikleri açıklamalar, birer açıklama değil, "bilimsel" görünümlü, ama gerçekte içi boş birer hikayeden ibarettir. Dr. Sayın'ın "yaratılışı savunanlara cevap" iddiasıyla yazdıkları da, belirttiğimiz bu gerçeğin iyi birer örneği sayılır. Ümit Sayın'ın kompleks sistemlerin nasıl oluştuğuna getirdiği açıklamaların geçersizliğini inceleyelim.

Yazıda *"Evrim gelişiminde hep önceki bilgi ve stabil yapı doğal seleksiyon sonucu daha sonraki canlılarda kullanılmıştır"* denmektedir. Bununla da muhtemelen çok "bilimsel" görünen bir açıklama yapıldığı düşünülmektedir. Oysa ortada bir açıklama yoktur, çünkü asıl mesele cevapsızdır. Mesele, genetik bilginin nasıl ortaya çıktığı sorusudur. Ümit Sayın'ın cevabı, "bu kitap nasıl ortaya çıkmıştır" sorusuna "bir başka kitaptan kopyalanmıştır" diye cevap vermek gibidir; bu bir açıklama değildir, çünkü o zaman da kendisinden kopya edilen ilk kitabın nasıl ortaya çıktığı sorulacaktır. Bir yazarın varlığı kabul edilmediği sürece, bu kısır döngü bir kelime oyunu şeklinde devam eder.

Dikkat edilirse ne Ümit Sayın'ın bu iddiasında ne de diğer evrimcilerin açıklamalarında, ilk genetik bilginin nereden nasıl geldiğine dair hiçbir açıklama bulunmamaktadır. Bilindiği gibi, evrimciler ilk hücrenin cansız maddenin kendi kendini organize etmesiyle oluştuğunu iddia ederler. Ancak bu ilk hücrenin oluşması için bir bilgi gerekmektedir. Peki bu bilgi nasıl oluşmuştur? Buna hiçbir açıklama getirememektedirler. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 2005)*

Ümit Sayın diğer evrimciler gibi canlılığın cansız maddelerden oluşumunu çok basit gibi göstermeye çalışmış ve hiçbir bilimsel delile dayanmamasına rağmen canlılığın kendi kendine oluşumunu şöyle açıklamıştır: *"Örneğin ilk meydana gelen amino asitlerdir, ikinci basamakta, thermal proteinler ve mikrokürecik proteinoidleri oluşmuştur, daha sonraki basamakta, ATP amino asitleri devreye girip evrimleşmiştir. Daha sonra da daha kompleks proteinler ve protein sentezleri gelişmiştir. Daha sonra prototip hücreler oluşmuş ve milyonlarca yılda, doğa deneye yanıla stabil hücreleri oluşturmuştur."*

Yukarıdaki cümlede dikkat edilirse, canlı hücreyi oluşturan "sözde aşamalar" sıralanmış, ancak bu aşamaların nasıl, hangi mekanizmalar aracılığı ile oluştuğuna dair hiçbir açıklama getirilmemiştir. Çünkü evrimcilerin buna verebilecekleri bir açıklama bulunmamaktadır. Hangi evrimci yayına bakılsa, bu hayali aşamaları insanın oluşumuna kadar sıralarlar, ancak bu sözde evrimin hangi mekanizma ile nasıl gerçekleştiğini açıklayamazlar.

Gerçekte Dr. Sayın'ın iki-üç cümlede aktardığı bu senaryoda söz edilen yapıların her biri son derece özel ve komplekstirler ve tesadüfen meydana gelmeleri imkansızdır.

Söz gelimi tek bir protein molekülünün sahip olduğu özellikler kesinlikle tesadüflere yer vermeyecek kadar komplekstir. Tek bir protein molekülünün sentezlenmesi için, DNA'daki milyonlarca şifre arasından bu protein hakkındaki bilgi, bu konuda uzman enzimler tarafından bulunur. Farklı enzimler DNA'yı bir fermuar gibi açarken, başka enzimler de ilgili bilgiyi DNA'dan kopyalarlar. Kopyalamanın başlaması, kopyalama süreci, kopyalamanın doğru yerde bitmesi, bu arada açılmış olan DNA sarmalının tekrar birbirine dolanmaması veya karışmaması, kopyalama sırasındaki hataların düzeltilmesi, kopyalama bitince DNA'nın eski haline getirilmesi ve bunlara benzer pek çok işlem sırasında birçok enzim görev almaktadır. Ve bu enzimlerin her biri büyük bir uyum içinde çalışır. Burada sayılanlar tek bir protein molekülünün oluşması için yapılması gereken işlemlerin sadece başlangıcıdır. Ümit Sayın'ın tek bir tanesinin oluşumu için bile bu kadar kompleks sistemler gereken yapıları son derece basitmiş gibi göstermeye çalışması, "önce o sonra diğeri oluştu" diyerek hiçbir bilimsel dayanağı olmayan hayali bir sıralama yapması bütün bu kompleks sistemleri gözardı etmeye yönelik kasıtlı bir yöntemdir.

Eğer hayatın kökeni sorununu açıklamak, evrimciler için yukarıdaki iki-üç cümlelik senaryoyu yazmak kadar kolay olsaydı, bütün evrimci literatür "hayatın kökeni hala çözülmemiş bir sır" gibi itiraflarla dolu olmazdı. Örneğin *Science News* dergisinin Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği -yani Dr. Ümit Sayın'ın senaryosunun henüz ilk basamağının bile hayali olduğu- şöyle belirtilmektedir:

Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapıtaşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.[10]

Ümit Sayın'ın *"doğa deneme yanılmalarla bunu başarır"* demesi ise çok daha vahim bir yanılgıdır. Çünkü "deneme-yanılma" bilinç sayesinde gerçekleşebilecek bir işlemdir. Doğada ise bilinçli bir şekilde deneme-yanılma yapacak bir mekanizma yoktur. Doğal seleksiyonun böyle bir özelliği olmadığı, "kör" bir mekanizma olduğu, bu mekanizma vasıtasıyla sadece "avantaj"ın seçilebileceği, buna karşılık kompleks bir yapı için gerekli olan "planlama" yapılamayacağı, evrimciler tarafından da kabul edilen bir gerçektir. Değil milyarlarca, trilyonlarca yıl geçse de evrimin iddia ettiği türden bir deneme yanılma sürecinin canlı bir hücre meydana getirmesi kesinlikle mümkün değildir *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Doğada Bir Deneme Yanılma Mekanizması Var mı?, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 2005)*

Proteinoidlerin Canlılığın Kökeni Olabileceği Yanılgısı

Evrimcilerin, hayatın kökeninin cansız maddelerden geldiğini kanıtlama çabalarından biri, 1970'li yıllarda gündeme gelmiş, ama yine aynı dönemde geçersizliği

anlaşılmış ve hayatın kökeni konusundaki literatürden dışlanmış olan Fox Deneyi'ydi. Miami Üniversitesi'nden Sidney Fox ilk amino asitlerin ilkel okyanusta oluştuktan sonra bir volkanın kenarındaki kayalıklara sürüklenmiş olması gerektiğini öne sürdü. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki suyun kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaştığını ve böylece kuruyan amino asitlerin proteinleri oluşturmak üzere birleştiklerini iddia etti. Fox, bu iddiasını laboratuvarda denedi. Sonuçta amino asitler birleşti ancak proteinler oluşmadı. Elde edilenler birbirine rastgele bağlanmış basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı.

Fox elde ettiği bu basit molekülleri "proteinoidler" olarak isimlendirdi. Bu proteinoidler yapı ve işlev olarak proteinlerden son derece uzaktı. Proteinlerle aralarında karmaşık bir teknolojik cihaz ile işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Sonuç olarak Fox'un deneyinde elde ettiği sonuçlar evrim teorisine hiçbir şey kazandırmamakta, aksine proteinlerin laboratuvar koşullarında, bilinçli yöntemlerle dahi oluşturulamayacak kadar kompleks yapılar olduklarını göstererek evrim teorisine önemli bir darbe daha getirmekteydi.

Ümit Sayın ise, bu açık gerçeği reddetmekte, 1970'li yılların sonundan kalmış köhne bir iddiayı ısrarla yenileyerek, proteinoidlerin zaman içinde canlı hücreyi oluşturacak olan aşamalara katkıda bulunabileceğini öne sürmektedir. Oysa, Fox deneyi bilim dünyası tarafından kabul görmeyen, evrimciler tarafından dahi evrim teorisine delil olarak gösterilmeyen bir deneydir. Evrim teorisini eleştirenler kadar, teorinin savunucuları da bu deneyin hayatın kökeni açısından bir anlam ifade etmediğini kabul eder.

Hayatın başlangıcı ile ilgili teorilerin zorluklarını inceleyen Robert Shapiro, bu konuda şu yorumu yapar:

Proteinoid teorisi, kimyacı (evrimci) Stanley Miller'dan Yaratılışı savunan Duane Gish'e kadar birçok kişiden sert eleştiriler almıştır. Belki de bugüne kadar, evrimciler ve Yaratılışı savunanlar hiçbir konuda, Sydney Fox'un deneyine karşı çıkışlarında olduğu gibi bir görüş birliğinde olmamışlardır.[11]

Ümit Sayın ise, bilim dünyasının genel kanaatinin aksine proteinoidlerin, canlı hücrenin oluşumunda bir basamak olabileceğini öne sürmektedir. Bunun içinse bilimsel hiçbir dayanağı bulunmamaktadır. *(Fox deneyinin evrim teorisini ispatlamadığı ile ilgili detaylar için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 2005)*

Hoatzin'in Pençeleri, *Archaeopteryx*'in "İlkel Kuş" Olmadığını Gösterir

Archaeopteryx'in kanatlarında pençeler olmasını evrimciler, *Archaeopteryx*'in dinozorlardan evrimleştiğine delil olarak kullanırlar. Oysa günümüzde *Hoatzin* gibi bazı kuşların kanatlarında da pençeler bulunmaktadır. Ancak Ümit Sayın anlaşılmaz bir

mantıkla, *Archaeopteryx* ile *Hoatzin* arasındaki bu benzerliğin, "*Archaeopteryx*'in kuşlara evrimleşmekte olan bir dinozor olma hipotezini ortadan kaldırmayacağını, aksine güçlendireceğini" öne sürmüştür.

Bu, bugüne kadar hiçbir evrimcinin öne sürmediği, bilimsel bir delile veya açıklamaya değil, sadece ön yargılara dayalı bir iddiadır. Oysa *Hoatzin*'in kanatlarındaki pençelerin anlamı açıktır. Günümüzde yaşamakta olan bir kuşun kanatlarında pençeler var ise, geçmişte yaşayan bir kuşun kanatlarındaki pençeleri ara geçiş formu özelliği olarak tanımlamak doğru olmayacaktır.

Ayrıca, kanatlarında pençeleri olan tek kuş *Hoatzin* de değildir. Afrika'da yaşayan turako ve devekuşunun da pençeleri vardır. 1983 yılında ise İngiliz Doğa Tarihi müzesinde kanatlarında pençeleri olan 9 ayrı kuş ailesine ait birçok türün örnekleri sergilenmiştir.[12]

Sonuç olarak kanatlarındaki pençeler *Archaeopteryx*'i bir ara geçiş formu yapmaz. Bu, günümüzde de yaşamakta olan bazı kuşlara ait bir özelliktir.

Archaeopteryx'ten Önce Yaşamış Olan Uçucu Kuşlar, *Archaeopteryx*'in Ara Geçiş Formu Olmadığını Gösterir

Evrimcilerin *Archaeopteryx*'i bir ara geçiş canlısı olarak göstermekten vazgeçmelerinin bir nedeni de, *Archaeopteryx*'ten çok daha önce yaşamış olan kuşlara ait fosillerin bulunmuş olmasıdır. Ancak Ümit Sayın bu önemli gelişmeyi de gözardı etmekte ve yine anlaşılmaz bir şekilde, *Archaeopteryx*'ten önce yaşamış olan kuşların da *Archaeopteryx*'in ara geçiş canlısı olduğu tezini güçlendirdiğini öne sürmektedir. Bu iddiası son derece mantıksızdır. Çünkü söz konusu kuş fosilleri, *(Protoavis)* günümüzden 225 milyon yıl, *Archaeopteryx*'ten 75 milyon yıl önce yaşamışlardır. Bu Mesozoik Çağın ilk jeolojik dönemine rastgelir ve bu dönem "dinozorlar çağı" olarak kabul edilmektedir. Bu durum, dinozorların egemen olduğu bir dönemde, dünyada aynı zamanda kuşların da yaşadığını gösterir. Kuşlarla dinozorlar aynı dönemde yaşadıktan 75 milyon yıl sonra ortaya bu iki canlı türü arasında bir geçiş canlısının çıkması, evrimcilerin dahi kabul edemedikleri bir varsayımdır. Söz konusu fosili bulan Chatterjee, bu fosilin, *Archaeopteryx*'ten daha fazla günümüz kuşları ile benzerliklere sahip olduğunu belirtmektedir. [13]

Bu bulgular ışığında bugün pek çok evrimci paleontolog dahi *Archaeopteryx*'in kuşların atası olan bir ara geçiş formu olduğu iddiasından vazgeçmiş durumdadır. Ancak Ümit Sayın, bu açık gerçekleri, demagojilerle ve gözü kapalı "red" cümleleri ile görmezden gelmeye devam etmektedir.

Sonuç

Bilim ve Ütopya dergisinin Ekim 2001 tarihli sayısındaki yazıda, Yaratılışı savunanların bilimsel deliller getirmedikleri veya delilleri çarpıttıkları öne sürülmüştür.

Oysa, özellikle isim verilerek belirtilen Harun Yahya'nın eserlerinde yer alan tüm açıklamalar, bilim adamlarının gözlem ve deneyleri ile elde ettikleri sonuçlara dayanmaktadır. Bunların hiçbirinde bir çarpıtma yoktur, ayrıca her biri çok açık gerçekleri ortaya koymaktadır. Bilimsel delilleri çarpıtarak, ideolojilerine uygun hale getirmeye çalışanlar ise evrimcilerdir.

Bazı evrimciler hala kabul etmek istemeseler de evrim teorisi bilimsel olarak çökmüştür. Çünkü bütün bilimsel bulgular evrim teorisinin aleyhindedir. Bu durumda Ümit Sayın'ın da yazısının başında belirttiği gibi, bu teori "değiştirilmeli ve yerini yenilerine bırakmalıdır".

21. yüzyılda bilimsel bulguların gösterdiği sonuç ise tüm evrende ve canlılıkta yaratılışın açık delilleri olduğudur. Bu deliller ise akıl ve bilinç sahibi Yaratıcımızın varlığını gösterir ki, O, herşeyin yaratıcısı ve Rabbimiz olan Yüce Allah'tır.

1. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

2. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

3. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

4. Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, cilt 239, Eylül 1978, s. 64

5. Dr. Lee Spetner, "A Scientific Critique of Evolution, In an exchange with Dr. Edward E. Max", 2000, http://www.trueorigin.org/spetner1.asp

6. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

7. T. P. Jagers, Fagerstrom, P. Schuster, and E. Szathmar,. 1996; Biologists put on mathematical glasses, *Science* 274:2039-2040.

8. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33.

9. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, s. 36

10. Simpson, Sarah, 1999, "Life's First Scalding Steps" *Science News*, 155(2):25, Jan. 9

11. Robert Shapiro, (1986) *Origins: A Skeptic's Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York, s. 192

12. Luther D. Sunderland, *Darwin's Enigma*, Master Book Publishers, California, 1988, s. 74-75

13. Tim Beardsley, *Nature*, 322:677 (1986)

ÜMİT SAYIN'IN EVRİMCİ YANILGILARI DEVAM ETTİ

Dr. Ümit Sayın, *Bilim ve Ütopya* dergisinin Kasım 2001 sayısında da bilimsel bir temeli bulunmayan evrimci iddiaları sıraladı. Aşağıda bu iddiaların bilimsel geçersizlikleri açıklanmaktadır.

Ümit Sayın'ın Fosiller Konusundaki Ciddi Yanılgıları

Dr. Ümit Sayın, evrimcilerin evrim teorisini ortaya koyarken bilim dünyasına hiçbir geçiş fosili sunmak zorunda olmadıklarını iddia etmiştir. Günümüzde hiçbir ciddi evrimcinin kabul etmeyeceği böyle bir iddiayı öne sürmesi, "bilimsel bir delil olmasa da evrim teorisine inanacağını" göstermektedir. Oysa bugün en önde gelen evrimciler dahi, ara geçiş formlarına ait fosillerin yokluğunun evrim teorisine ciddi bir darbe olduğunun, çünkü bu ara geçiş formlarının evrim teorisinin iddialarının en açık delili olacağının farkındadırlar. Hatta teorinin kurucusu Darwin dahi, *Türlerin Kökeni* isimli kitabında ara geçiş formlarının bulunmasının teorisi için ne kadar önemli olduğunu yazmış ve bulunmamaları durumunda teorisine ciddi bir darbe geleceğini belirtmiştir:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde?

Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[1]

Darwin'in "teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz" dediği fosil kayıtları, o zamandan bu yana giderek daha da büyük bir sorun haline gelmiştir. Evrimci paleontolog Mark Czarnecki bu konuda şu yorumu yapar:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin Tanrı tarafından yaratıldığını savunan yaratılışa inanan argümana destek sağlamıştır.[2]

Johns Hopkins Üniversitesi'nden S.M. Stanley de, *"Fosillerin yokluğunda evrim fikrinin haddi aşan bir hipotezden daha fazla bir şeyi temsil edip etmeyeceği şüphelidir."*[3] diyerek fosil kayıtlarının evrim teorisi için önemini belirtmektedir.

Görüldüğü gibi önde gelen evrimciler fosil kayıtlarının eksikliğinin evrim teorisi için bir sorun oluşturduğunun farkındadır ve bunu itiraf etmektedirler. Dr. Sayın gibi "evrimciler kimseye delil olarak fosil göstermek zorunda değildir" gibi bilim dışı bir üslup kullanmamaktadırlar.

Dr. Sayın'ın fosiller hakkındaki bir diğer iddiası ise, evrim teorisini kanıtlayacak kadar çok ara geçiş formlarına ait fosil bulunduğu şeklindedir. Ancak bu da hiçbir evrimcinin bu kadar kolaylıkla öne sürebildiği bir iddia değildir. Bu sorun nedeniyledir ki, evrimci biyolog Mark Ridley, ünlü evrimci bilim dergisi *New Scientist*'teki bir makalesinde, *"Hiçbir gerçek evrimci, ister kademeli ister sıçramalı evrim modelini savunsun, fosil kayıtlarını yaratılış fikrine karşı evrimi destekleyen bir delil olarak kullanmaz."* [4] diye yazmaktadır.

Dünyanın önde gelen evrimsel biyologlarından Ernst Mayr ise evrimcilerin fosil kayıtları ile ilgili sorunları olduğunun farkında olduğunu şöyle açıklamaktadır:

Paleontologlar uzun süredir Darwin'in küçük aşamalarla değişim şartının paleontolojinin bulguları ile çeliştiğinin farkında. Filumlara ait çizgiler izlendiğinde, çok küçük aşamalı değişiklikler görülüyor, ancak bu değişiklikler bir türü farklı bir cinse (genus) dönüştürecek türden değil ve yeni bir türün kökenine dair bir açıklama getirmiyor. Gerçekte (fosil kayıtlarında) yeni olan her tür, her zaman aniden beliriyor.[5]

Rethinking Anthropology isimli kitabın yazarı E. R. Leach ise *Nature* dergisindeki bir yazısında *"Fosil kayıtlarındaki eksik halkalar Darwin'i endişelendiriyordu. Bunların gelecekte bulunacağından emindi, ancak bu kayıp halkalar hala eksik ve eksik olarak kalmaya devam edecekler gibi görünüyor."*[6] demektedir.

Ünlü evrimci paleontolog Stephen Jay Gould ise şöyle yazmaktadır:

Temel geçişler arasındaki ara aşamaları gösteren fosil delillerinin olmaması, aşamalı evrim teorisi için kalıcı ve rahatsız edici bir problemdir. [7]

Evrim teorisinin en önde gelen evrimcileri fosil kayıtlarının evrim teorisi için büyük bir sorun teşkil ettiğini açık yüreklilikle itiraf ederken, Dr. Sayın'ın "evrimciler fosillerden delil vermek zorunda değildir, zaten evrim teorisinin bol bol fosil delili vardır" şeklinde özetlenebilecek sözlerinin ikna edici olmadığı çok açıktır.

Balıklardan Amfibiyenlere Evrimi Gösteren Fosiller Olduğu Yanılgısı

Dr. Sayın, kendince evrim teorisinin fosil delilleri olduğunu iddia etmiş ve bazı canlı türlerini ve alt türlerini sıralayarak, "evrimsel bir sıralama" yapmıştır. Dr. Sayın ilk olarak balıklardan amfibiyenlere evrimi gösteren fosiller olduğunu öne sürmüştür. Oysa, böyle bir dönüşümü gösteren –evrimcilerin bazı çarpıtmalar yaparak öne sürdükleri dışında- hiçbir ara geçiş canlısına ait fosil bulunmamaktadır.

Dr. Sayın, bu hayali evrimin başlangıcına *Rhipidistian* ve *Cœlacanth* sınıflarına ait balıkları koymaktadır. Her ikisi de *Crossopterygian* takımına ait olan bu balıkların evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyenlerle aralarında doldurulamaz anatomik, fizyolojik uçurumlar vardır. Bu boşluğu doldurabilecek tek bir fosil de bütün araştırmalara rağmen bulunamamıştır. Dr. Sayın'ın sözettiği *Rhipidistian* takımının bir üyesi olan *Eusthenopteron* ile kuyruklu su kurbağası arasındaki anatomik karşılaştırmalar ise,

bunların aralarında derin farklılıklar olduğunu göstermiştir. *Eusthenopteron*, normal bir balıktır ve kuyruklu su kurbağasına birçok yönden benzemez.[8]

Kısacası balıklar ve amfibiyenleri birbirine bağlayacak hiçbir ara form yoktur. *Vertebrate Paleontology and Evolution* kitabının yazarı Robert L. Carroll, bu gerçeği *"erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz"* diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.[9] Carroll, aynı kitabında şu yorumları da yapmaktadır:

Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıklarında, hem kurbağalar hem de semenderler iskeletsel anatomileri yönünden temelde oldukça moderndirler... Kurbağalar, semenderler ve sesilyenler, iskeletsel anatomileri ve yaşam biçimleri yönünden hem şu anda hem de fosil kayıtları boyunca birbirlerinden çok farklıdırlar... Bu üç farklı takımın da özelliklerini barındıracak herhangi bir muhtemel atanın fosil izine rastlanamamıştır.[10]

Bir başka evrimci paleontolog Barbara J. Stahl ise, *Vertebrate History: Problems in Evolution* adlı kitabında şöyle yazar:

Bilinen balık türlerinin hiçbiri, karada yaşayan dört ayaklıların atası olarak belirlenememektedir. Bu balık türlerinin çoğu amfibiyenlerin ortaya çıkmasından sonra yaşamışlardır. Amfibiyenlerden önce gelen balıkların, dört ayaklılarda bulunan eklem ve omurgaların herhangi birisini geliştirdiklerine dair ise hiçbir delil yoktur.[11]

Amerikalı paleontolog R. Wesson ise balıklardan amfibiyenlere geçişin hiçbir delili olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Balıkların amfibiyenlere dönüştükleri aşamalar bilinmemektedir. İlk amfibiyenlere kemikli yüzgeçlere sahip olan bazı balıklar (rhipidistian) arasında benzerlikler vardır, ama en erken kara canlıları dört iyi bacağa, omuza, leğen kemerine, kaburgaya ve farklı kafalara sahip olarak belirirler. 320 milyon yıl önce amfibiyenlerin bir düzine takımı kayıtlarda bir kaç milyon yılda aniden belirir, ve hiçbiri diğerinin kesinlikle atası değildir.[12]

Kısacası, evrimcilerin kendilerinin dahi itiraf ettikleri gibi, balıklardan amfibiyenlere evrimleşme senaryosunun hiçbir delili bulunmamaktadır.

Amfibiyenlerin Sürüngenlere Evrimleştiğini Gösteren Fosiller Olduğu Yanılgısı

Amfibiyenlerin sürüngenlere evrimleştiği iddiası da, Dr. Sayın'ın iddialarının aksine hiçbir delili olmayan evrimci bir varsayımdır. Paleontolog Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde şöyle yazmaktadır:

Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.[13]

S. J. Gould ise *"Kara omurgalılarının (sürüngen, kuş ve memelilerin) atası olabilecek hiçbir amfibiyen fosili bulunmamaktadır"* diyerek evrim teorisinin bu açmazını dile getirir.[14]

Wesson ise *"sürüngenlerin kökeni karanlıktır"* demektedir.[15]

Hiçbir ara geçiş fosilinin bulunamamasının yanı sıra amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşama imkanı olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi amfibiyenlerden kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Amniotlardan Memelilere Geçiş İddiasındaki Yanılgılar

Ümit Sayın, memelilerin evrimi konusunda da evrimcilerin klasik sıralamasını yaparak, farklı memeli gruplarının isimlerini ard arda yazmıştır. Ancak bu grupların birbirlerinden evrimleştiklerine dair fosil kayıtlarında hiçbir delil bulunmamaktadır. Dr. Sayın'ın yazdığı bilimsel terimler, sadece farklı memeli grup veya takımlarının isimleridir. Bunların birbirlerinin ataları olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır.

Evrimcilerin sürüngenlerden memelilere evrim hikayesi "ilkel" amniotlar olarak bilinen *Anapsida* alt sınıfına ait olan sürüngenlerle başlar. Bu ilk sürüngenlerin hayali "amfibiyen ataları" fosil kayıtlarında bulunamamıştır.

Carroll, *"ilk amniotlar Paleozoik amfibiyenlerden oldukça farklılardı ve ataları belirlenememiştir"*[16] diyerek amniotların evrimsel kökeninin bilinmediğini belirtmektedir.

Evrimcilere göre bir sonraki aşamada bulunan *sinapsid*ler, *Anapsida*'nın bir alt sınıfından evrimleşmişlerdir. Ancak fosil kayıtlarına göre *sinapsid*ler ve *anapsid*ler aynı anda belirmektedirler. Dolayısıyla biri diğerinin atası olamaz.[17]

*Synapsid*lerin bir alt sınıfı olan *Therapsida*'nın kökeni ise evrimcilere göre *Sphenacodontidae*'dir (*Pelycosaurus* ailesinden).

Ancak *Sphenacodontidae*, *therapsid*lerin atası olmak için çok fazla kendine özgü bir sınıflamadır. Bu nedenle evrimciler *therapsid*lerin atası olacak bir canlıyı isimlendiremezler, sadece spekülasyonlarda bulunurlar. Örneğin Carroll *"Therapsidlere uzanan cizgi Haptodus'a benzer canlılardan evrimleşmiş olabilir"*[18] demektedir. Görüldüğü gibi bu canlıların atası olabilecek bir tür hakkında tamamen hayali bir tahminde bulunulmaktadır. Yani Dr. Sayın'ın iddia ettiği gibi, bu sıraladığı canlıların evrimsel kökeni hakkında somut bir bilgi bulunmamaktadır.

Nitekim Carrroll bunu açıkça itiraf etmekte ve şöyle demektedir: *"Pelycosaurus ile therapsidler arasındaki geçiş henüz fosillerce belgelenmemiştir".*[19] Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, *Pelycosaurus* ile *therapsid*ler arasında son derece önemli morfolojik ve genetik farklılıklar vardır ve evrimci bilim adamlarının görüşüne göre bu iki canlının birbirine evrimleşmesi sırasında arada birçok ara geçiş formu bırakmış olmaları gerekir. Buna rağmen fosil kayıtlarında bir delil olmaması böyle bir geçişin olmadığını açıkça göstermektedir.[20]

Evrimciler memelilerin ise *Therapsida*'nın bir alt sınıfı olan *Cynodontia*'dan evrimleştiğine inanırlar. Ancak Cynodont'ların atasına ait hiçbir fosil kaydı bulunmamaktadır. Carroll'ın açıkça itiraf ettiği gibi:

Therapsidlerin daha gelişmiş iki grubu olan therocephalian'lar ve cynodont'lar Rusya'da ve Güney Afrika'da Üst Permiyen'de ortaya çıkmaktadırlar. Bu grupların kökenini ve aralarındaki ilişkiyi belirleyebilmiş değiliz. İlkel etçil therapsidlerden ayrı ayrı evrimleşmiş olabilirler.[21]

Görüldüğü gibi konusunda en uzman evrimciler dahi, bu fosiller hakkında bir spekülasyon yapmaktan, "olabilir" gibi isteklerini ve tahminlerini belirten cümleler kurmaktan öteye gidememektedirler. Bu tahminlerinin hiçbiri fosillerce belgelenmemektedir. Ne ilginçtir ki, tam oluşmuş türler fosil kayıtlarında sıkça görülmelerine rağmen, sadece ara geçiş canlılarına ait fosiller bulunamamaktadır.

Memelilerle Sürüngenler Arasındaki Yapısal Farklılıklar

Fosil kayıtlarının yanı sıra, memelilerle sürüngenler arasındaki yapısal farklılıklar da bu geçişi imkansız kılmaktadır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretemezler ve vucüt ısıları dışardaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır.

Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ısıyı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrim teorisinin memelilerin kökenine açıklama getirebilmesi için öncelikle bu sorulara tatmin edici bilimsel cevaplar bulması gerekmektedir.

Oysa evrimci kaynaklara baktığımızda, ya bu konuda ısrarlı bir sessizlik olduğunu ya da tümüyle hayali ve bilim dışı senaryolar anlatıldığını görürüz. Bu senaryolardan biri şöyledir:

Soğuk bölgelerde yaşayan bazı sürüngenler, vücutlarını ısıtacak bir yöntem geliştirdiler... Pulları giderek daha sivri hale geldi ve sonunda tüylere evrimleşti. Bu arada gerçekleşen bir diğer adaptasyon ise terlemenin gelişmesi oldu; bu, canlıya gerektiğinde suyun buharlaşması sayesinde vücudunu soğutma imkanı veriyordu. Bu arada beklenmedik bir biçimde, bazı yavrular beslenmek için annelerinin vücudunda oluşan teri yalamaya başladılar. Bazı ter bezleri bu nedenle giderek daha zengin bir salgı salgılamaya başladılar ve bu salgı sonunda süt haline dönüştü. Bu sayede bu ilk memelilerin yavruları hayata daha iyi bir başlangıç yaptılar.[22]

Bu üstte anlatılan bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Çünkü üstte anlatılanların ne gerçekleştiğine dair bir delil vardır, ne de böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Bir canlının, annesinin vücudundaki teri "yalayarak" ortaya süt gibi son derece iyi hesaplanmış, besleyici değeri çok iyi ayarlanmış bir besini ortaya çıkarması, son derece akıl dışı bir iddiadır.

Bu gibi senaryoların üretilmesinin nedeni, memeliler ve sürüngenler arasında gerçekte aşılmaz uçurumlar bulunmasıdır. Bu uçurumların bir başka örneği, sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bu dönüşümün hangi aşamalarla gerçekleştiği sorusu ise cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Memelilerin Aniden Ortaya Çıkışı

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Nitekim, yukarıda belirttiğimiz gibi, sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, *"ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"* demek zorunda kalır.[23]

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve Neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrim teorisi açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.[24]

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdır. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, Evolution (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.[25]

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde uyuşturulamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır... Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur.[26]

Ümit Sayın'ın Kambriyen Dönemi Hakkındaki Çarpıtmaları

Dr. Sayın, Kambriyen döneminde aniden beliren farklı canlılar için evrimci bir açıklama bulmaya çalışmış ancak bunda da başarılı olamamıştır. Sayın'ın iddialarına

geçmeden önce Kambriyen dönemi hakkında kısa bir bilgi verelim: Kambriyen dönem, hayvan filumlarının (yumuşakçalar, eklembacaklılar, kordalılar, solucanlar gibi en temel hayvan kategorilerinin) tamamına yakınının aniden, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan ortaya çıktıkları bir dönemdir. Bu dönemde, neredeyse 100'e yakın canlı filumunun bir kaçı hariç tamamının aniden ortaya çıkması ve bu canlıların son derece kompleks yapılara sahip olmaları evrim teorisinin iddialarına öldürücü bir darbedir.

Dr. Sayın evrim teorisini kurtarmak için, Kambriyen dönemi öncesine ait fosil kayıtlarının yetersiz olduğunu, bu nedenle Kambriyen döneminde canlıların sanki bir ataları yokmuş gibi aniden belirdiklerini ileri sürmektedir.

Dikkat edilirse bu iddialar, herhangi bir "kanıt"a değil, bilakis "kanıtsızlığa" dayanmaktadırlar. Nitekim birçok paleontolog bunun farkındadır ve "fosiller yetersiz" iddiasına katılmamaktadır. Prekambriyen döneminin sonlarına ve Kambriyen dönemine ait yeterince sağlam kayalar bulunmuştur. Bilim adamlarına göre, bu kayalar, eğer söz konusu "atalar" yaşamış olsaydı onların fosilleşmiş olacaklarına ve bugüne kadar keşfedileceklerine dair paleontologları ikna edecek kadar yeterlidir. Örneğin her ikisi de evrimci olan James Valentine ve Douglas Erwin'e göre elde edilen Kambriyen kayalıkları yeterince eksiksizdir. Dolayısıyla bu bilim adamları *"Patlamanın gerçek ve fosil kayıdındaki eksikliklerle gizlenemeyecek kadar büyük olduğu"* sonucuna varmışlardır.[27]

Şubat 2000'de İngiliz jeologlar M. J. Benton, M. A. Wills ve R. Hitchin şu sonuca varmışlardır: *"Fosil kaydının eski parçaları aşikar bir şekilde noksandır, fakat yaşam tarihinin engin modellerini örneklendirmek açısından yeterli görülebilirler."*[28]

Öte yandan, Dr. Sayın ve diğer bazı evrimcilerin Kambriyen öncesi filumların çok küçük olduklarından ya da yumuşak bedenli olduklarından dolayı fosil bırakmadıkları iddiası da geçersizdir. Bu iddiayı çürüten en açık örnek, küçük bakterilerin mikrofosillerinin 3 milyar yıldan daha yaşlı olan kayalarda dahi bulunmuş olmasıdır. Dahası Avustralya Ediacaran Tepelerinde fosilleşmiş olarak bulunan Prekambriyen organizmaları yumuşak bedenlidirler. Simon Conway Morris 1998 yılında yayınlanmış olan *The Crucible of Creation* adlı kitabında *"Ediacaran fosilleri sanki fiilen yumuşak vücutluymuş gibi görünmektedirler"* diyerek Ediacaran organizmalarında iskelete ait sert bölümlerin olmadığını belirtmektedir. Aynı durum Kambriyen Patlamasında fosilleşmiş olan çok sayıda organizma için de geçerlidir. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale fosil yatağı, tamamen yumuşak bedenli olan çok sayıda fosil içermektedir. Conway Morris'e göre "bu olağanüstü fosiller" yalnızca onların ana hatlarını göstermekle kalmazlar, aynı zamanda bazen de bağırsaklar ya da kaslar gibi iç organları da gösterirler.

Kısacası, yaşadıkları varsayılan ataların fosillerine rastlanmamasının nedeni, yumuşak vücutlu ya da küçük olmaları olamaz.

Dolayısıyla, "Prekambriyen devirde, Kambriyen devir canlılarının ataları yaşıyordu, ama izlerine ulaşamıyoruz" iddiası tamamen geçersizdir. Bu teorik canlılarının fosillerinin var olmamasının tek sebebi vardır: Bu canlılar hiç var olmamışlardır.

Bunun ise tek bir anlamı vardır: Kambriyen devrinde ortaya çıkan canlılar aniden, hiçbir ataya sahip olmadan ortaya çıkmışlardır.

Nitekim, *Science* dergisindeki yazısında Richard Fortey de evrim teorisinin içinde bulunduğu açmazı belirterek şöyle demektedir:

Daha eski bir ataya ait bir delil bulunsa dahi, Kambriyenin en alt tabakalarında neden o kadar çok hayvanın, boyut olarak o kadar çok büyüdüğünü ve neden o kadar kısa sürede kabuk elde ettiğini açıklamak, bir çelişki olarak kalacaktır.[29]

"Neden Kambriyen Dönemde İnsan Fosili Yok?" Sorusunun Mantıksızlığı

Ümit Sayın, evrimciler için açıklanamaz bir olay olan Kambriyen dönemindeki patlamayı, kendince Yaratılış'ın aleyhine çevirmeye çalışmış, "öyle ise neden bu devirde insan fosili de bulunmamaktadır?" diye sormuş ve bu mantıktaki sorularını bölümün sonuna kadar tekrarlamıştır. Ancak, Dr. Sayın'ın yaratılışı savunanları çıkmaza soktuğunu sandığı bu soruların yaratılışı savunanların iddiaları ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü yaratılışı savunanların Kambriyen dönemde insan fosili bulmak gibi bir iddiaları ve beklentileri bulunmamaktadır.

Kuran'da canlıların Allah'ın "Ol" demesiyle, hiçbir evrime uğramadan en son halleriyle bir kerede var oldukları bildirilir. Ancak Kuran'da hangi canlının önce hangi canlının sonra yaratıldığı veya tüm canlı türlerinin bir kerede aynı anda yaratıldıklarına dair bir bilgi bulunmamaktadır. Allah, canlı türlerini farklı zamanlarda ayrı ayrı yaratmış olabilir. Ancak, Kuran'da bu farklı zamanlarda yaratılan canlı türlerinin birbirlerinin atası olduğu, birbirlerinden evrimleştiklerine dair hiçbir bilgi olmadığı gibi, hepsinin tam ve eksiksiz halleriyle, tam bir tür olarak yaratıldıklarına dair bilgi vardır. Dolayısıyla farklı canlı türlerinin yeryüzünün farklı katmanlarında bulunması, Kambriyen döneminde insan fosilinin bulunmaması gibi konular Yaratılış Gerçeğini savunan ve Kuran'a inanan insanlar açısından hiçbir çelişki içermemektedir. Sonuç olarak Ümit Sayın'ın sorduğu bu soruların muhatabı Kuran'a inanan ve evrim teorisine karşı çıkan kişiler değildir.

Amino Asit Formları Hakkındaki Çarpıtmalar

Proteinlerin yapıtaşları olan amino asitler sağ elli ve sol elli olmak üzere doğada iki formda bulunmaktadırlar. Proteinler ise sadece sol elli amino asitlerden oluşurlar. Doğal şartlarda her iki form da eşit sayıda bulunur. Bu nedenle proteinlerin sadece sol elli amino asitleri seçiyor olması, evrimcilerin proteinlerin tesadüfen oluştukları iddiasının imkansızlığını ortaya koyan etmenlerden sadece bir tanesidir. Dr. Sayın ise, doğada bu seçimi yapacak bazı sistemler olabileceğini ve bu nedenle bunun Yaratılışı savunan kişiler tarafından Allah'ın bir yaratışı olarak nitelendirilemeyeceğini öne sürmektedir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Dr. Ümit Sayın'ın sözünü ettiği "sol-elli amino asit seçici doğal mekanizmalar" son derece spekülatiftir. Meteroitlerde rastlanan amino asitlerde, sol-ellilik oranının daha fazla olduğunu belirtmektedir. Oysa bu bir "seçici mekanizma" olarak tanımlanamaz, çünkü protein yapısı için sol-elli amino asitlerin "daha fazla" olması değil, sadece sol-elli amino asitlerin seçilmesi gereklidir.

Dr. Sayın bu iddiasının ardından "ilkel atmosferdeki bilinmeyen koşullara" sığınmakta, bilinmeyen bazı seçici mekanizmalar olabileceğini öne sürmektedir. Bu elbette ki bilimsel (yani gözlem ve deneye dayalı) değil tamamen spekülatif (dayanaksız) bir iddiadır.

Dr. Sayın'ın burada gizlediği en önemli nokta ise, "sol ellilik çıkmazı"nın, proteinlerin kökenini ilgilendiren konulardan sadece birisi olmasıdır. Proteinlerin rastlantısal oluşumunu asıl imkansız kılan nokta, amino asitlerin doğru dizilim içinde biraraya gelmeleri zorunluluğudur. Bu dizilimin tesadüfen sağlanması, Demirsoy'un ünlü örneğinde belirttiği gibi, "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak insanlık tarihini tesadüfen yazma" olasılığı gibidir. Yani imkansızdır.

Proteinlerin kökeni konusundaki evrimci iddiayı geçersiz kılan bir diğer önemli konu ise " Peptid Bağı Zorunluluğu"dur: Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler. Amino asitlerin rastgele birleşmesi durumunda ortaya farklı türde kimyasal bağlar çıkacak ve bu da protein oluşumunu engelleyecektir.

Kısacası Dr. Sayın, sadece "sol ellilik" konusunu ele alarak ve bu konuda da spekülasyondan ileri gitmeyen iddialar sıralayarak, yalnızca konu hakkında bilgisi olmayan insanları etkileyebilir. Hayatın kökenini inceleyen herkes, evrim teorisinin bu konuda çıkmaz içinde olduğunu görmektedir.

Kaldı ki, proteinlerin oluşması için birarada bulunması gereken etmenler sadece amino asitlerin özellikleri ile sınırlı değildir. Bunun için burada saymakla bitmeyecek kadar çok etmenin, örneğin Dünya’nın Güneş’e olan yakınlığından, ekseninin eğimine, ultraviyole ışınlarının engellenmesinden, serbest oksijenin yakıcı etkisinin önlenmesine kadar pek çok farklı koşul biraraya geldiğinde ancak bu dünyada fonksiyonel bir protein oluşabilmektedir. Canlı bir hücrenin oluşması içinse, en az 2000 kadar protein, bunlara ait farklı genetik kodlar ve bu proteinler arasında uyumlu bir işleyiş gerekmektedir. Tüm bu koşulların kusursuz bir şekilde biraraya gelerek canlılığı oluşturması ise tesadüflerle imkansızdır. Dolayısıyla hayatın kökeninde; organize eden, planlayan, ilerisini bilen, akıl, bilgi, bilinç ve güç sahibi bir Yaratıcının varlığı çok açıktır. Bu, Allah'ın varlığının bilimsel bir kanıtıdır. Bunu akıl ve vicdanı ile düşünen hiç kimse inkar edemez.

Dr. Sayın'ın açıklama getirdiğini sandığı konular ise, hala evrim teorisi için çok büyük bir çıkmaz olmaya devam etmektedir. (Proteinlerin tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu detaylarıyla okumak için bkz. Harun Yahya, Protein Mucizesi, Vural Yayıncılık, İstanbul, Mart 2001)

Sonuç

Dr. Sayın, iki ay ard arda *Bilim ve Ütopya* dergisinde, evrim teorisine gelen eleştirilere hazırladığı cevapların hiçbirinde evrim teorisini kurtaramamıştır. Evrim teorisinin, hiçbir bilimsel delili yoktur, hatta inanılması imkansız bir safsatadır. Günümüzde evrim teorisi sadece materyalist felsefeye inanan ve bir Yaratıcının varlığını inkar etmek konusunda kararlı olan kişiler tarafından savunulmaktadır. Bilimsel gerçekleri gözardı etmeden objektif değerlendirebilen bilim adamları hızla bu teoriyi terk etmektedirler. Evrim teorisi hızla tarihin sayfalarına gömülmektedir ve çok yakın bir gelecekte insanlar "geçmişte insanlar bu iddiaya nasıl inanabilmişler" diyerek güleceklerdir.

1. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 172, 280

2. Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, 19 Ocak 1981, s. 56

3. S.M. Stanley, *The New Evolutionary Timetable Fossils, Genes and the Origins of Species*, Basic Books, Inc., Publishers, New York, 1981, s. 72

4. "Who Doubts Evolution?", *New Scientist*, cilt 90, s. 831, 25 Haziran 1981

5. Ernst Mayr, *One Long Argument:Charles Darwin and Genesis of Modern Evolutionary Thought*, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1991, s. 138

6. E.R. Leach; *Nature*, 293:19, 1981

7. Stephen Jay Gould, *Is a New and General Theory of Evolution Emerging?*, in Maynard Smith (editör), 1982, s. 140

8. Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s. 22

9. R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman and Co., New York, 1988. s. 4

10. R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 180-182

11. Barbara J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover, 1985. s.148

12. R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge Mass., 1991, s. 50

13. Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reveiws of the Cambridge Philosophical Society, cilt 44, s. 393

14. S. J. Gould, "Eight (or Fewer) Little Piggies", *Natural History*, Ocak, 1991, s. 25

15. R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge Mass., 1991, s. 41

16. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York1988, s. 198

17. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York 1988, s. 361-362, 615, 622

18. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York 1988, s. 369

19. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York 1988, s. 397

20. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York 1988, s. 369, 370; A. S. Romer ve L. W. Price, Review of the Pelycosauria. Geological Society of America Special Papers 28:1-538, 1940, s. 193-194

21. Robert L Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman, New York 1988, s. 377

22. George Gamow, Martynas Ycas, *Mr. Tompkins Inside Himself*, Allen & Unwin, Londra, 1966, s. 149

23. Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.

24. George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42.

25. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, cilt 33, Aralık 1979, s. 1230.

26. George G. Simpson, *Tempo and Mode in Evolution*, Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107

27. James Valentine, Douglas Erwin, "Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record", s. 71-107in Rudolf A. Raff and Elizabeth C. Raff (editörler), Development as an Evolutionary Process (New York: Alan R. Liss, 1987

28. M.J. Benton, M.A. Wills, R. Hitchin, "Quality of the Fossil Record Through Time", *Nature*, 403 (2000), s. 534-536

29. Richard Fortey, "Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, 20 Temmuz 2001

BİLİM VE ÜTOPYA DERGİSİ GERÇEKLERİ KABULLENMEKTE ZORLANIYOR

***B**ilim ve Teknik* dergisinin Kasım 2001 sayısında hayatın kökeni hakkında evrim teorisi dışında bir kavramdan söz etmesi ve evrim teorisinin bilimsel çıkmazlarına değinmesi, Darwinist ve materyalist çevrelerde büyük bir panik meydana getirdi.

Bu çevrelerin başlıca yayın organı niteliğindeki *Bilim ve Ütopya* dergisi, Aralık 2001 sayısında bu paniğin izlerini ortaya koydu. *Bilim ve Ütopya* yönetimi ve derginin klasik bilirkişileri -Doç. Dr. Haluk Ertan, Prof. Dr. Şevket Ruacan, Prof. Dr. Aykut Kence, Prof Dr. Dinçer Gülen- hep bir ağızdan *Bilim ve Teknik* dergisinde yer verilen yazıya karşı tepkilerini, kınama mesajlarını dile getirdiler. *Bilim ve Ütopya*'ya göre, "devletin bilim ve araştırma kurumu olan TÜBİTAK'ın çıkardığı ve esas olarak genç beyinlere seslenen bir bilim dergisinde" yaratılış gerçeğinin dile getirilmesi, kendileri için "asıl şok" sayılıyordu.[1]

Ancak hem bu şokun etkisinden, hem de savundukları fikirlerin çürüklüğünden dolayı, *Bilim ve Ütopya* dergisi yazarları bir kez daha son derece çelişkili iddialarda bulundular. Aşağıdaki yazıda, tüm bu yanılgılar açıklanacaktır.

"Alıntı Çarpıtma" Yöntemi

Evrimcilerin çok belirgin bir özelliği, inandıkları teoriyi tartışmaya, çok inatçı bir şekilde karşı çıkmalarıdır. Canlılığın rastlantıların ve doğa kanunlarının ürünü olduğuna körü körüne inanmışlardır ve bunu sorgulayan her türlü eleştiriye büyük bir öfkeyle cevap verirler. Kendilerine son derece somut deliller gösterilse de, bu delilleri tamamen görmezden gelir, konuyu demagoji düzeyine çekmeye çalışırlar.

Bilim ve Ütopya'nın "*Bilim ve Teknik* dergisinin 'Bilinçli Tasarım' Yayını Üzerine: Postmodern Bir Demokrasi Anlayışı" başlıklı yazısı bu demagojilerin iyi bir örneğidir. Yazıda, *Bilim ve Teknik* dergisinin Kasım 2001 tarihli sayısında Prof. Dr. Ali Gören imzasıyla yayınlanan "Yaşamın Kökeni Hakkında Yeni Bir Yaklaşım: Bilinçli Tasarım" başlıklı yazı eleştirilmeye çalışılmaktadır.

Eleştiriye konu olan yazıda Prof. Gören, evrim teorisini çürüten önemli bilimsel kanıtlardan söz etmiştir. Örneğin;

Evrim teorisinin temel iddiası olan "kademe kademe gelişme" iddiasını çürüten "indirgenemez kompleks" biyolojik yapılar,

Bu yapıların bir örneği olan ve hiçbir evrimci tarafından kökeni açıklanamayan "bakteri kamçısı",

İnsan gözünün anatomisi, retina hücrelerindeki kompleks biyokimyasal düzenek, DNA replikasyonunda görev yapan enzimler, insanın diz ekleminin tasarımı veya "tek yönlü ve daimi nefes akışı" sağlayan özgün kuş akciğeri gibi "indirgenemez kompleks" sistem örnekleri,

Bilim adamlarının "canlılıktaki yaratılışı belirlemek için" ortaya koydukları bilimsel kriterler gibi bilimsel kanıtlara değinilmiştir.

Prof. Gören, bu gibi kanıtların, "canlılık yaratılmıştır, rastlantıların ürünü değildir" sonucunu ortaya çıkardığını açıklamakta ve ardından şöyle yazmaktadır:

Kuşkusuz tasarım konusundaki bu çalışmalar, önemli bir soruyu da beraberinde getiriyor: Tasarımcı kim? Canlıları dizayn eden bilinç, kimin bilinci? Bilinçli tasarım savunucuları, bu sorunun cevabının, bilimin alanı dışında kaldığını belirtiyorlar. Onlara göre bilimin yaşamın kökeni hakkında varabileceği sonuç, canlılığın tasarlanmış olduğunu tespit etmekten ibaret. Yani, bu tasarımın sahibi kim, amacı nedir gibi soruların, kendi alanlarından çıkıp dinin veya felsefenin ilgi alanına girdiğini düşünüyorlar. Profesör Philip Johnson'a göre, "herkes bu sorulara kendi inançlarına ve düşüncelerine göre cevap arayabilir; ama önemli olan, bilimin, hayatı amaçsız bir rastlantılar zinciri olarak gören Darwinist teoriyi reddediyor olması.[2]

Dikkat edilirse üstteki açıklama, "bilimsel kanıtlar Yaratıcımızın varlığını göstermektedir, ancak Yaratıcımızın vasıflarını bilim yoluyla öğrenemeyiz, bu dinin alanına girer" demektir. Yani bilim dünyasında yaratılış gerçeğini savunan akım, bilimsel kanıtlara dayanmakta, hatta bilimsel kanıtlara dayanmayan hiçbir iddiada bulunmamaktadır.

Bilim ve Ütopya dergisi ise, son derece şaşırtıcı bir çarpıtma yaparak, Prof. Gören'in üstteki satırlarını kısmen aktarmakta ve sonra da sanki bu satırlarda "bilimsel kanıta ihtiyacımız yok" denmiş gibi göstermektedir.

Aslında *Bilim ve Teknik* dergisindeki Prof. Gören imzalı makaleyle, *Bilim ve Ütopya*'nın buna vermeye çalıştığı "cevabı" inceleyen herkes, *Bilim ve Ütopya*'nın son derece yanıltıcı bir üslup kullandığını kolaylıkla görebilir. Dergi açıkça, kendisine sunulan pek çok kanıta tamamen yüz çevirmekte, sonra da "kanıt göstermiyorlar, göstermeye de ihtiyacımız yok diyorlar, bunlar dogmatik" şeklinde özetlenebilecek bir çarpıtmaya başvurmaktadır.

Prof. Dr. Aykut Kence'nin Deney ve Gözlem Konusundaki Yanılgısı

Bilim ve Ütopya çevresindeki önemli isimlerden biri olan ODTÜ Biyoloji Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Aykut Kence de konu hakkında bir şeyler söylemeye çalışmıştır. Ancak Kence'nin söyledikleri, daha önce defalarca geçersizliği açıklanmış bir itirazın ısrarla tekrarlanmasından başka bir şey değildir. Kence'nin itirazı, "gözlem ve deneyle sınanabilirlik" kavramına dayanmaktadır:

Bu görüş bilimsel bir görüş değildir... Deney ve gözlemlerle sınanmayan bir görüşün bilimde yeri yoktur.[4]

Kence'nin anlamak istemediği nokta, gerek evrim teorisinin gerekse canlılardaki kusursuz tasarım açıklamasının, "geçmişte yaşanmış, gözlemlenmesi ve tekrarı mümkün olmayan olaylar"la ilgili olduğudur. Yani buradaki konu, yerçekimi, suyun kaldırma kuvveti, kimya kanunları gibi her an ve sürekli gördüğümüz, gözlemlediğimiz, deneye tabi tutabildiğimiz kavramlar değildir.

Peki bu şekilde olması konuyu bilim dışına çıkarır mı?

Hayır. Çünkü bilim, geçmişte yaşanmış olayların nasıl gerçekleştiğine dair de araştırma yapar. Örneğin evrenin nasıl ortaya çıktığı konusu bilimsel yöntemlerle araştırılmaktadır ve pek çok bilim adamı bu konuda "Big Bang" teorisinde karar kılmıştır. Evrenin büyük bir patlamayla yoktan yaratıldığını savunan bu teori kuşkusuz bilimseldir. Ama elbette gözlemlenemez, deneye tabi tutulamaz. Çünkü geçmişte olmuş ve bitmiştir.

İşte canlıların nasıl ortaya çıktığı sorusu da, evrenin kökeni konusu gibi, doğrudan deney ve gözlem yoluyla değil, ancak deney ve gözlemlerin ortaya koyduğu kanıtların incelenip yorumlanmasıyla, yani çıkarım yapılarak ele alınacak bir konudur. Bundan dolayıdır ki, evrimcilerin "yaratılışı laboratuvarda gözlemleyebilir miyiz, test edebilir miyiz" demeleri, bir demagojiden ibarettir.

Evrimcilerin bu demagojiyle gizledikleri gerçek ise, deney ve gözlemlerin teorilerinin tamamen aleyhinde sonuçlar vermesidir. Evrim teorisi geçmişte yaşanmış olaylarla (canlıların ortaya çıkmasıyla) ilgilidir, ama evrimciler bu olayların bir "süreç"le sağlandığını savunmaktadırlar. Bu durumda söz konusu sürecin bugün de gözlemlenebilmesi gerekir. Örneğin cansız maddeden canlı mikro organizmaların doğabildiğini, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirdiğini, doğada yeni canlı sınıfları oluştuğunu görmemiz gerekir. Ama bunların hiçbiri görülememektedir. Deney ve gözlemler doğada bir "evrim süreci" olmadığını göstermektedir.

Doç Dr. Haluk Ertan'ın Yanılgıları I: Zararlı Mutasyonu Evrim Lehinde Kanıt Gibi Sunmak

Doç. Dr. Ertan'ın yanılgılarına geçmeden önce, Ertan'ın yazısına konu olan mutasyon kavramının evrim teorisi açısından önemini hatırlatalım: Evrimciler, canlıları Yaratıcımızın eseri olarak kabul etmek istemedikleri için, yeryüzündeki milyonlarca

farklı canlı türünün olağanüstü sistemlerini, organlarını ve bunları belirleyen genetik yapılarını rastlantısal doğa olaylarıyla açıklamaya çalışırlar. Bu amaçla öne sürdükleri iki "evrim mekanizması"ndan da sadece birisi için "canlılara yeni genetik bilgi katma" rolü biçerler. Bu sözde mekanizma mutasyonlardır. "Sözde" demek gerekir, çünkü bugüne kadar canlıların genetik bilgisini geliştiren tek bir mutasyon dahi gözlemlenmemiş; mutasyonların etkisinin hep zararlı, bozucu hatta kimi zaman öldürücü olduğu görülmüştür.

Evrimcilerin yaratılış gerçeğine karşı çıkabilmeleri içinse, canlıları geliştiren, onlara yeni özellikler katan mutasyonlar gösterebilmeleri gerekir.

Nitekim *Bilim ve Ütopya* yazarı Doç. Dr. Haluk Ertan da, yaratılış açıklamasına karşı çıkmak için mutasyonlardan söz etmeye karar vermiştir. Dergide yayınlanan "Bilinçli Tasarım değil, Bilinçli Saptırım" başlıklı makalesinde, Michael Behe tarafından gündeme getirilen "bakteri kamçısı" konusunda şunu yazmaktadır:

Bakterilerde kamçı protein genleri ile yapılan mutasyon çalışmalarında, sisteme ait bazı genlerde meydana getirilen yapay bozuklukların, kamçının çalışmasını durdurmadığı, ama bakterinin kimi zaman ortamdaki uyaranı uygun şekilde algılamasını engellediği veya kamçının sola ya da sağa dönüş yönünü düzgün ayarlayamadığı görülmüştür. Yani bu mutant bakterilerde kamçı iş görmekte, ama organizma kendisinden çok etkin bir şekilde yararlanamamaktadır.[5]

Kısacası, Doç. Dr. Ertan, bakteri kamçısını tamamen durdurmayan, ancak fonksiyonlarını zayıflatan yani "genetik bilgi kaybına" yol açan mutasyonlardan söz etmektedir. Kuşkusuz bu, evrim teorisi lehinde bir delil olamaz, aksine mutasyonların hiçbir zaman genetik bilgi oluşturmadıklarını, genetik bilginin ancak yaratılışın eseri olduğunu savunan görüşün lehinde bir delildir.

Sayın Ertan bunun ardından insan gözünü etkileyen bazı mutasyonların da renk körlüğüne yol açtığını belirtmektedir ki, burada da aynı durum söz konusudur.

Sayın Ertan'ın söz konusu zararlı mutasyon örneklerini vermekteki amacı ise, Prof. Ali Gören'in makalesinde geçen "kamçıyı oluşturan moleküler parçaların tek bir tanesi bile olmasa ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz" açıklamasını çürütmektir. Oysa bu açıklamada sözü edilen kusur, herhangi bir moleküler parçayı tamamen işlevsiz hale getirecek bir kusurdur. İşlevini yarım gören bir parçanın bir "sistem çökmesi" değil "verimsizlik" meydana getireceği elbette herkes tarafından bilinmektedir.

Sonuçta, Doç. Dr. Ertan'ın indirgenemez kompleks organlar hakkında verebildiği yegane mutasyon örneğinin "zararlı mutasyonlar" olduğu ve bunun da evrim teorisi lehinde değil aleyhinde bir delil olduğu gerçeği değişmemektedir.

Doç Dr. Haluk Ertan'ın Yanılgıları II: Çeşitliliği Evrim Kanıtı Sanmak

Evrimciler eğer bakteri kamçısınının veya diğer indirgenemez kompleks organların kökenini açıklamak istiyorsa, bunların hangi doğal seleksiyon-mutasyon aşamaları ile

oluştuğunu açıklamaya çalışmalıdırlar. Ama bu, bir arabanın zaman verildiğinde rüzgar ve yıldırımların etkisiyle bir hurda deposundan "kademe kademe" oluştuğunu iddia etmek kadar saçma ve imkansızdır. Bu nedenle konuyu geçiştirmeye ve dikkat dağıtmaya çalışırlar.

Doç. Dr. Haluk Ertan da aynı yöntemi kullanmıştır. Bakteri kamçısının kökenini açıklamaya çalışmak gibi, bir Darwinist için fikren "intihar" sayılacak bir işe girişmektense, diğer mikro organizmaların kullandığı diğer bazı hareket sistemlerinden bahsetmiş ve konuyu demagoji ile kapatmıştır.

Oysa Sayın Ertan'ın sözünü ettiği diğer hareket sistemleri de son derece komplekstir. Nitekim Michael Behe, *Darwin'in Kara Kutusu* kitabında bakteri kamçısını *(flagella)* konu edindiği gibi, diğer bir hareket sistemi olan kirpikçikleri *(cilia)* de anlatmakta ve bunların da indirgenemez kompleks yapılarını göstermektedir. Doç. Dr. Ertan'ın sözünü ettiği bir üçüncü hareket sistemi olan "gaz kesecikleri" ise, kompleks bir yapıya sahip oluşunun yanında, diğer iki sistemle *(flagella ve cilia)* hiçbir benzerliği bulunmayan apayrı bir yaratılış örneğidir.

Sonuçta Doç. Dr. Ertan, birbirlerinden tamamen farklı tasarımlara sahip olan bir kaç ayrı mikro organizmal hareket sisteminden söz etmekte ve sözü şu şekilde kapatmaktadır:

Görüldüğü gibi mikro organizmalar içinde biyolojik yapıların basitinden karmaşığa her çeşitini görmek olasıdır. İşte bu zengin çeşitliliğe dayanarak, dünyamızdaki canlılar içinde, genetik madde değişikliği ve alışverişine en yatkın canlılar olan mikro organizmalarda kamçı gibi sistemlerin evrimleşmesi mümkün olmuştur.[6]

Buradaki mantık, ilk başta verdiğimiz örneğe dönersek, bir arabanın hurda deposundan tesadüfen oluştuğunu iddia eden birisinin, "bunda şaşılacak ne var, zaten yakında bir yerlerde bir bisiklet, bir kay-kay bir de mopet var, bu zengin çeşitlilik içinde hepsi birbirinden yedek parça alışverişinde bulunmuş ve evrimleşmiştir" demesi gibidir. Üstteki alıntıda da birbirinden çok farklı moleküler sistemler sayılmakta, sonra da fazla düşünmeyip bunların bir şekilde evrimleştiğinin kabul edilmesi istenmektedir.

Bu tür bir yaklaşım kuşkusuz bilimsel değil dogmatiktir. Yazıda yer alan yukarıdaki açıklama, buna dair kanıtlar görüldüğü için değil, bu açıklamanın doğru olması istendiği için savunulmaktadır. Detaylar düşünülmemektedir ve başkalarına da düşündürülmemektedir. Çünkü, bilinmektedir ki, konu ne kadar detaylı düşünülürse, evrim teorisinin bir aldanış olduğu o kadar açık görülecektir.

Yazının sonunda bir başka demagojiye daha sığınılmış ve "hatalarla dolu sistemler" de olduğu ileri sürülmüştür. Ancak tek bir örneği dahi verilmeyen bu iddianın ciddiye alınacak bir tarafı yoktur. Eğer evrimciler, "hatalarla dolu sistemler" sandıkları biyolojik yapıları açıklarlarsa, o zaman kendilerine bu sistemler hakkındaki yanılgılarını anlatma fırsatı da doğacaktır.

Sonuç

Bilim ve Ütopya ekibi, yaratılış gerçeğinin açıklanmasından neden bu kadar rahatsız olmaktadır, bunu da sorgulamaları gerekir. Doğadaki milyonlarca farklı türde canlının tüm kompleks yapı ve sistemlerini birer "tasarım" olarak nitelendirmek, son derece mantıklıdır. Nasıl bir araba, telefon veya saat için "tasarım" diyorsak, bunlardan daha kompleks yapıdaki canlılar için de "tasarım" diyebiliriz. Bir tasarım olduğuna göre de, bunun yaratılmış olduğu sonucuna varmak, aklın ve mantığın doğal sonucudur. Akıl ve vicdan yoluyla düşünen her insan yeryüzünndeki canlılığın sonsuz güç ve akıl sahibi Allah'ın eseri olduğunu hemen görecektir. Canlılıktaki mucizevi özellikleri bilinçsiz ve kör tesadüflerin bir ürünü zannetmek akıl ve mantıkla kesin olarak çelişmektedir.

Bilim ve Ütopya çevresi evrim teorisine sahip çıkarken sergilediği mantıksal çelişkileri ve fanatizmi, Kuran ve İslam'ı konu edinirken de sergilemektedir. Derginin Aralık 2001 sayısında yer alan "Postmodern İslamcılık" başlıklı makale bunun yeni bir örneğidir. Makale yazarı Hasan Aydın'ın ve onun gibi düşünenlerin yanılgılarını görmek isteyenler, Harun Yahya'nın *Akılsız, Kuran'ı Nasıl Yorumlar* adlı eserine başvurabilirler. (http://www.harunyahya.net/imani/akilsiz.html)

1. *Bilim ve Ütopya*, Aralık 2001, s. 33
2. *Bilim ve Teknik*, Kasım 2001, s. 45
3. *Bilim ve Ütopya, Aralık 2001, s. 33*
4. *Bilim ve Ütopya, Aralık 2001, s. 35*
5. *Bilim ve Ütopya*, Aralık 2001, s. 36
6. *Bilim ve Ütopya*, Aralık 2001, s. 37
7. *Bilim ve Ütopya*, Aralık 2001, s. 35-36

ORHAN BURSALI'NIN "EVRİM KURAMI BİLİMİN TEMEL DİREĞİDİR"YANILGISI

C*umhuriyet* Gazetesi yazarı Sayın Orhan Bursalı 1 Haziran 2002 tarihli *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisinde yer alan ifadelerinde bilimsel gerçekleri bir kenara iterek büyük bir yanılgı sergilemektedir. ABD'nin bazı eyaletlerinde evrim teorisinin ders kitaplarından çıkartılmasının ardından, ülkemizde de evrim teorisinin eğitim sisteminden çıkartılmasıyla ilgili olarak bir milletvekilimiz tarafından TBMM'ye soru önergesi verilmiştir. Evrim teorisine bağlılığı ile tanınan Sayın Bursalı, bu önergeden son derece tedirgin olmuş ve taraflı yaklaşımını ortaya koyan bazı açıklamalarda bulunmuştur. Sayın Bursalı'nın bu konuda sergilediği yanılgıları ortaya koymakta yarar vardır.

1. Sayın Bursalı ABD'de bazı eyaletlerde Evrim Kuramı'nın ders kitaplarından çıkartılmasını politik ve dini bir çaba olarak değerlendirmektedir. Öncelikle şunu

belirtmek gerekir ki ABD'de evrime karşı olan bilim adamları arasında yaratılışa inananların sayısı oldukça fazladır. Fakat bu kişilerin evrimi reddetmesinin nedeni felsefi veya ideolojik değil tamamen bilimseldir. Dindar olsun veya olmasın bilim adamları, uzun yıllar süren bilimsel çalışmalar sonucu ortaya çıkan yaratılış gerçeğini reddedememekte ve sağduyulu hareket ederek, evrim teorisinin çıkmazlarını ortaya koymaktadırlar. Sayın Bursalı bugün Batı dünyasında evrim teorisini eleştiren en önemli isimler olan Michael Behe, Philip Johnson, William Dembski, Stephen Meyer, Paul Nelson, Michael Denton gibi ünlü bilim adamlarının eserlerini incelerse, getirmiş oldukları eleştirilerin tamamen bilimsel olduğunu kendisi de görecektir.

2. Gerçekte ideolojik ve felsefi ön yargılarına göre davrananlar, Darwinistlerdir. Evrim teorisine getirdiği eleştiriler ve bu konuda yazdığı kitaplarla dünya çapında tanınan Philip Johnson evrimcilerin, evrim karşıtı olan insanlara karşı var olan bu yaklaşımlarını şöyle açıklar:

Modern bilimin liderleri, kendilerini 'dini fundamentalistlere' -yani bir Yaratıcının var olduğunu ve bu dünyadaki olaylarda rol oynadığını kabul edenlere- karşı girişilen bir savaşın öncüleri olarak görmekteler... Darwinizm ise, 'fundamentalizme' karşı girişilen bu savaşta yeri doldurulamaz bir ideolojik rol oynamaktadır. İşte bu nedenle, bugün bilim çevreleri, Darwinizm'i test etmeyi değil, ne olursa olsun korumayı kendilerine amaç edinmişlerdir. Bilimsel araştırmaların kuralları da, bu ideolojiyi doğrulayacak şekilde belirlenmektedir.[1]

3. Orhan Bursalı bahsi geçen yazısında ABD'deki bazı eyaletlerin okul ders kitaplarından Evrim teorisini çıkartmasının bu teorinin "bilim dışı" olduğunun göstergesi olamayacağını söylemektedir. Oysa bu hatalı bir yaklaşımdır, çünkü evrim teorisi hakkında bu gibi bir karar alınabiliyor olması dahi, teorinin tartışmalı olduğunu, evrimcilerin iddia ettiği gibi "somut bir gerçek" olmadığını gösteren bir işarettir. Kaldı ki evrim teorisinin bilim dışı olduğunu anlamak için bir kurulun görüşüne ihtiyaç da yoktur, çünkü bilimsel gerçekler apaçık ortadadır. Teori 150 yıldır gündemde tutulmasına rağmen bugüne kadar ilgili bilim dallarında evrimi destekleyen tek bir delil dahi bulunamamıştır. Tam tersine elde edilen bilimsel bulgular evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koymakta ve canlılarda rastlantılar ve doğa kanunları ile açıklanamayan bir tasarım bulunduğunu göstermektedir. Nitekim her geçen gün bu gerçeği kabul eden ve evrimin açmazlarını ortaya koyan bilim adamlarının sayısı da artmaktadır.

4. Teorinin bilim dışı olduğunun en önemli kanıtlarından biri de, bizzat evrimi savunan bilim adamlarının kendi itiraflarıdır. Bu konuda çok sayıda itirafa rastlamak mümkündür. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Evrimcilerin İtirafları, Vural Yayıncılık)* Burada söz konusu itiraflardan yalnızca birkaç tanesini vermek dahi konunun anlaşılması için yeterli olacaktır.

Fred Hoyle: *"Doğanın kör kuvvetleri yoluyla hayatın ortaya çıktığı gibi akıl dışı, küçük bir ihtimali kabul etmek yerine hayatın kökeninin üstün akla sahip bir varlığın*

ürünü olduğunu düşünmek daha makul görünmektedir. Daha makul kelimesiyle ihtimali az olan şeyin yanlış olduğunu kastediyorum."[2]

Cemal Yıldırım: *"Canlılarda üstelik belli bir amaca yönelik görünen bu düzeni, tesadüf ya da rastlantı ürünü saymak inandırıcı olmaktan uzaktır."*[3]

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera şirketinden bilim adamı Gene Myers: *"Beni esas hayretler içerisinde bırakan yaşam mimarisidir... sistem son derece kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Orada büyük bir akıl var."*[4]

D.M.S. Watson: *"Evrim Teorisi'nin yaygın kabul gören bir teori olmasının nedeni bu teoriyi ispatlayacak yeterli delilin var olması değil, ancak diğer alternatifin yani doğaüstü yaratılışın tümüyle kabul edilemez olmasıdır."*[5]

Evrimcilerin kendi ifadelerinden de anlaşıldığı üzere canlılık Allah'ın yaratışının açık kanıtlarını taşımaktadır, fakat evrimciler bunu felsefi ve ideolojik nedenlerden ötürü kabul etmeye yanaşmazlar.

Sayın Bursalı "evrim kuramının tüm dünyadaki bilimsel faaliyetlerin direği olduğunu, bu direk yıkıldığı takdirde bilimin çökeceğini" iddia etmektedir. Oysa bu bilimsel yöntem hakkında son derece ciddi bir yanılgıdır. Hiçbir teori bilimin ayrılmaz bir parçası sayılamaz. Bilim teorileri test eder, doğrulananları bir model olarak kullanır, testi geçemeyen teorileri ise terk eder. Bilim tarihi Newton mekaniği, Batlamyus evren modeli gibi, yerlerini daha doğru teorilere bırakmış eski teorilerle doludur. Herhangi bir teoriye körü körüne bağlanmak, hem de onu "bilimin temeli" saymak ise, bunu yapan kişinin dogmatizmini gösterir.

Sonuç

Evrimciler ister kabul etsinler isterlerse etmesinler Evrim teorisi bilimin temeli değildir. Evrimciler, eğer gerçekten teorilerine inanıyorlarsa, bu gibi dogmatik savunmalar yapmak yerine, bilimsel deliller göstermeye çalışmalıdırlar. Doğadaki "indirgenemez kompleks" sistemler nasıl ortaya çıkmıştır? Kambriyen devrinde, bilinen tüm hayvan filumlarının tamamına yakını, bir anda ve daha önce hiçbir ataları olmadan nasıl belirmişlerdir? Evrim teorisi DNA'daki olağanüstü bilginin kökenini nasıl açıklamaktadır? Tartışılması gereken konular, bu gibi bilimsel sorulardır. Ancak bu sorular karşısında yenilgileri açık olduğu için, evrimciler hep demagoji ve propaganda yolunu seçmektedirler.

Ancak bunun fayda etmediğini artık herkes görmektedir. Umarız evrimciler de bunun farkına varır ve gerçeğe karşı direnmekten vazgeçerler.

1. Philip Johnson, *Darwin on Trial*, 2.b. Illinois: Intervarsity Press, 1993, s. 155

2. Fred Hoyle, *The Universe: Past and Present Reflections in Engineering and Science*, Kasım 1981, s. 8,12

3. Cemal Yıldırım, *Evrim Kuramı ve Bağnazlık*, s. 108

4. *San Francisco Chronicle*, İnsan Genomu Projesi hakkında Tom Abate tarafından yazılan bir makaleden, 19 Şubat 2001

5. D.M.S. Watson, "Adaptation", *Nature*, sayı 124, s. 233

CUMHURİYET BİLİM TEKNİK DERGİSİNİN BİLİM VE KURGUYU BİRBİRİNE KARIŞTIRMA YANILGISI

C*umhuriyet Bilim Teknik* dergisinin 11 Mayıs 2002 tarihli sayısında, "İlk memeliler dünyasında neler oldu?" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda, Tim Haines isimli yapımcının, BBC televizyonu için hazırladığı, *"Walking With Dinosaurs"* (Dinozorlarla Yürümek) ve *"Walking With Beasts"* (Dört Ayaklılarla Yürümek) isimli belgeselleri konu ediliyordu. *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisinde bu belgeseller için şu ifadeler kullanılmıştı:

BBC Televizyonu Üçüncü Zamanda ortaya çıkan memelilerin evrimini, paleontolojik buluntular yardımıyla belgeledi.

Bu ifadelerle, *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi, söz konusu belgesellerin, memelilerin evriminin delillerini görsel olarak da ortaya koyduğunu iddia ediyordu. Oysa, memelilerin evriminin hiçbir delili yoktur ve söz konusu belgeseller de tamamen yapımcıların hayal güçleri ile gerçekleştirilmiş birer bilim kurgu filmden farksızdır. Hatta, her iki belgesel de yayınlandıkları günden itibaren hem Amerika'da hem de İngiltere de, gerçeklerle kurguyu birbirine karıştırdığı, spekülasyonları bilimsel gerçekler gibi gösterdiği için eleştirilmiştir.

Örneğin Londra Doğa Tarihi Müzesi'nden Angela Milner, *Time* dergisinin 18 Ekim 2001 tarihli sayısında bu belgeseller için şu yorumu yapmıştır:

Korkarım gerçek ve kurgu birbirine karışacak... bu davranışların (belgeselde gösterilen soyu tükenmiş hayvanların davranışları) bazıları doğru mu gerçekten bilmiyoruz.

USA Today'in 1 Kasım 2001 tarihli sayısında ise, Cambridge Üniversitesi'nden Dr. David Norman'ın şu yorumuna yer verilmektedir: *"Programın gerçeklere dayandığı öne sürülüyor, oysa uydurmalardan oluşuyor... Gerçek ile kurgunun karışımı çok ileri gitmiş."*

Belgesel hakkındaki eleştirilerden bir başkası ise şöyle:

Seyirciler, gösterilen sahnelerin gerçeği ne kadar ortaya koyduğunu merak edebilirler. Bununla birlikte, bazı paleontologlar "Walking with Dinosaurs"un varsayımları tartışmasız gerçekler gibi gösterdiğinden yakınıyorlar. Acaba film yapımcıları bu dizide yaklaşımlarını mı değiştirdiler? James (belgeselin yapımcısı) "Konumumuz bir önceki ile tamamen aynı" diyor. Bu spekülasyon, ama son derece fazla bilgi içeren bir spekülasyon.[1]

Nature dergisi yazarlarından Helen Pearson ise, *"Digital Beasts Roam Large"* başlıklı makalesinde, şu yorumları yapmıştır:

Gerçeklerle varsayımlar arasındaki sınırı ortadan kaldırdığı için çok keskin eleştiriler aldı. Hayvan hareketlerinin mekaniği konusunda danışmanlık yapan İngiltere Leeds Üniversitesi'nden, Robert McNeill Alexander, "soyu tükenmiş hayvanlarda, çok fazla spekülasyon olur." diyor.

…Belki bundan sonra, gerçek ile kurgu arasındaki ayrım daha açık olur. Daha çok bilimsel kanıt ve daha derinlemesine bir araştırmaya dayalı yorumlar eklenebilir.[2]

Aslında filmin yapımcıları da, her iki belgeselin de spekülasyona ve hayal gücüne dayalı olduğunu kabul ediyorlar. Örneğin Tim Haines, BBC televizyonu ile yaptığı bir röportajında, kendisine yöneltilen *"sizce bu belgesel olabildiğince gerçekçi mi?"* sorusuna şu cevabı veriyor:

Temelde evet. Gerçekten iyi bilim olan sahneler var, ve çiftleşme gibi daha spekülatif olanlar da var. Bu hayvanların nasıl çiftleştiklerini biz nereden bilebiliriz ki? ***Biz insanlara her zaman doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri göstermiyoruz, biz onlara en iyi tahminimizi gösteriyoruz.***[3]

Haines kendisiyle yapılan bir başka röportajda *"Hayvanların, özellikle tüylü hayvanların üzerlerindeki desenlerin nasıl olacağını nasıl belirlediniz?"* sorusuna ise şu yanıtı vermektedir:

…Biz sadece en iyi renklerin neler olabileceğini tahmin ettik.[4]

Haines yine aynı röportajında *"Bir paleontolog böyle şeyler üzerinde spekülasyonda bulunmaktan son derece büyük bir zevk alır."* diyerek, hazırladığı program ve paleontoloji hakkındaki görüşlerini de özetlemektedir.[5]

Bu yorumların da açıkça ortaya koyduğu gibi, Haines tarafından hazırlanan her iki sözde "belgesel"de bolca hayal gücüne dayalı senaryo bulunmakta ve bu hayali canlıların bir günlerini nasıl geçirdikleri, en ince detaylarına kadar anlatılmaktadır. Ne var ki, dinozorların nasıl olup da kanatlı, mükemmel tüyleri olan kuşlara evrimleştikleri veya memelilerin süt bezlerini, tüylerini hangi evrimsel mekanizmalarla nasıl elde ettikleri, bu değişimler için gerekli olan genetik bilginin bu hayvanlara nasıl sağlandığı gibi soruların hiçbiri bu belgesellerde cevaplanmamaktadır. Oldukça gelişmiş teknikler kullanılarak hazırlanan silikon maketler, bilgisayarda hazırlanan tasarımlarla, oldukça çarpıcı görüntüler sunan bu programlar bilimsel bir içeriğe kesinlikle sahip değil. Bu nedenle birçok bilim adamı ve eleştirmen bunları belgesel olarak nitelendirmek yerine, Holywood yapımı Jurassic Park tarzında, eğlendirici, şaşırtıcı ve ilgi çekici bir program olarak nitelendirmeyi tercih etmektedir.

Ne varki, *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi, bilim kurgu filmlerinden farkı olmayan bu dizileri, memelilerin evrimini belgeleyen belgeseller olarak tanıtmıştır. *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisinin, evrim propagandası amacıyla okuyucuya sunduğu bu haber kesinlikle gerçekleri yansıtmamaktadır. *"The Lord of The Rings"* filminden yola çıkarak devlerin veya ateş püsküren cavarların varlığına inanmak ne kadar "bilimsel" ise,

"Walking With Dinosaurs" (Dinozorlarla Yürümek) veya *"Walking With Beasts"* (Dört Ayaklılarla Yürümek) gibi filmlerden yola çıkarak, evrim teorisinin öne sürdüğü hayali geçiş formlarına inanmak da o kadar "bilimsel"dir. *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi, bu gibi yayınlarla bir yere varılamayacağını artık görmelidir.

1. Davies, T., 16 million years AD (After dinosaurs), Radio Times, 10-16 November, s. 39, 2001.

2. http://www.nature.com/nsu/011108/011108-12.html

3. http://www.bbc.co.uk/dinosaurs/tv_series/production.shtml

4. http://www.bbc.co.uk/beasts/communicate/transcript1.shtml

5. http://www.bbc.co.uk/beasts/communicate/transcript1.shtml

CUMHURİYET BİLİM TEKNİK DERGİSİNDEN DİNO-KUŞ MASALLARI

C*umhuriyet Bilim Teknik* dergisinde 9 Mart 2002 tarihinde "Kuşlar dinozor soyundan" başlıklı bir haber yayınlandı. 14 Şubat 2002 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan bir makale kaynak alınarak hazırlanan bu haberde birçok yanılgı yer almaktadır.

Haberde, Çin'de bulunan 130 milyon yıllık *"Sinovenator changii"* ismi verilen bu dinozor fosilinin, kuşların dinozorlardan evrimleştiklerinin bir delili olduğu öne sürülmektedir. Bu haberdeki hatalar ve yanılgılar aşağıda açıklanmaktadır.

"Sinovenator Changii" Kuşların Atası Olarak İleri Sürülemeyecek Kadar Gençtir

Çin'de bulunan *"Sinovenator changii"* isimli dinozor fosilinin kuşların atası olduğu öne sürülmektedir. Bu fosilin yaşının ise 130 milyon olduğu hesaplanmıştır. Oysa bilinen en eski kuş olan *Archaeopteryx*, günümüzden 150 milyon yıl önce yaşamıştır, yani yeni bulunan fosilden 20 milyon yıl daha yaşlıdır. Bu durumda, *Sinovenator changii*'nin kuşların atası olması imkansızdır, çünkü günümüz kuşları ile aynı özelliklere sahip kuşlarla aynı dönemlerde, hatta onlardan 20 milyon yıl sonra yaşamıştır.

*"Sinovenator Changii"*nin Hayali Tüyleri

Haberde, *"Sinavenator changii"*nin tüylerinin bulunamadığı, ancak bu canlının "muhtemelen tüylü olduğu" varsayılmaktadır. Bu varsayıma dayanak olarak ise, bu fosilin bulunduğu bölgedeki diğer dinozor fosillerinin tüylü oldukları gösterilmektedir.

Fosilde tüyler bulunmamasına rağmen, bu fosilin tüyleri olduğunu varsaymak ve bundan yola çıkarak "dinozorlar kesin olarak kuşların atasıdır" sonucunu çıkarmak elbette ki bilimsel değildir. Dahası, sözü edilen Yixian bölgesinde daha önce bulunan dinozor fosillerindeki tüyler tartışmalıdır. Birçok bilim adamı, bu dinozorlardaki yapıların tüy olmadığı görüşünde birleşmektedir.

Öne sürülen diğer hiçbir "tüylü dinozor" adayı da kesin değildir. Bu canlıların fosillerinde bazı "tüyümsü" yapılara rastlansa da, bunların gerçekte tüy mü yoksa klasik sürüngen pullarının uzantıları mı olduğu kesin olarak belirlenebilmiş değildir. Feduccia gibi otoriteler bu yapıların "kolajen fiberleri" olduğunu ve tüy olarak kabul edilmesinin büyük hata olacağını savunmaktadırlar.[1]

Öte yandan, "tüylü dinozor"lara en güçlü aday olarak gösterilen *Archaeoraptor*'un ise tamamen bir fosil sahtekarlığı olduğu ortaya çıkmıştır. 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen ve Yixian bölgesinde bulunan *Sinosauropteryx*

fosilinin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı ise 1997 yılında yapılan incelemelerle anlaşılmıştır.[2]

Kaldı ki "tüylü dinozorlar" yaşamış olsa bile, bu dinozor-kuş evrimi iddiasına bir delil oluşturmaz. Çünkü söz konusu dinozorlarda var olduğu öne sürülen "tüyler", son derece özgün bir yaratılışa sahip olan kuş tüylerine hiçbir benzerlik göstermemektedir. Kuş tüyleri son derece özgün bir yapıya ve kompleks bir yaratılışa sahiptir. Ayrıca kuş tüylerinin biyokimyasal yapısı da çok farklıdır. Sözü edilen canlılarda ise, kuş tüylerine benzer bir yapı kesinlikle bulunmamaktadır. Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A.H. Brush'a göre *"kuş tüylerinin protein yapısı diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün"* bir yapıdır.[3]

Ayrıca, kuş tüyleri son derece kompleks olduğu için, böyle bir yapının evrimini gösteren birçok ara form bulunması gerekir. Ancak böyle bir ara geçiş formu bulunmamaktadır. Bu gerçek *Nature* dergisinde şöyle itiraf edilmektedir:

Tüyler kompleks yapılardır. Kuş fosili kayıtlarında aniden belirişlerinin açıklanması zordur, çünkü fosil kayıtlarında hiçbir ara geçiş yapısına rastlanmamıştır.[4]

Dolayısıyla tüylü bir dinozor bulunsa dahi bu hiçbir zaman kuşların dinozorlardan evrimleştiğine bir delil sayılmaz, çünkü kuş tüyleri tamamen özgün yapılardır ve başka bir yapıdan evrimleştiklerini gösteren hiçbir delil bulunmamaktadır.

Sonuç

Cumhuriyet Bilim Teknik dergisinde yeralan haber tamamen ön yargılara dayalı bir evrim propagandasıdır. Bir dinozor fosili bulan evrimci bilim adamları, olmayan tüyleri "varsaymış" ve bunun üzerine bir senaryo hazırlamışlardır. Söz konusu haber, evrimcilerin araştırma ve gözlemlere dayalı objektif sonuçlar çıkarmaktan çok, ideolojilerine uygun hayaller kurduklarının bir delili niteliğindedir.

1. Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds*, 2nd Ed. New Haven: Yale University Press, 1999

2. "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, cilt 278, 14 Kasım 1997, s. 1229

3. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, Vol. 9, 1996. s. 132

4. Xing Xu, Zhi-Lu Tang, Xiao-Lin Wang, "A therizinosauroid dinosaur with integumentary structures from China", *Nature* 399, 350 - 354 (1999)

CUMHURİYET BİLİM TEKNİK DERGİSİ YANILIYOR: EVRENİN HAKİMİ RASTLANTI DEĞİL, ALLAH'TIR

C*umhuriyet Bilim Teknik* Dergisinin 25 Ağustos 2001 tarihli sayısında "Rastlantı Evrenin Hakimi mi" başlıklı bir yazı yayınlandı. Fransız bilim dergisi *Science et Vie*'nin

Nisan 2001 sayısında yeralan bir yazıdan tercüme edilen bu yazıda, evrendeki canlı ve cansız tüm varlıkların, kusursuz düzen ve dengenin yaratıcısının rastlantılar olduğu öne sürülmektedir. Hem bilimle, hem de akıl ve mantıkla açıkça çelişen bu iddia ile ilgili aşağıda bazı açıklamalara yer verilmektedir.

Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisinin ve Diğer Darwinist Materyalistlerin Tesadüfleri Yaratıcı Sanma Yanılgıları

Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisi'nin bahsedilen sayısındaki yazıda da yeraldığı gibi materyalistler ve darwinistler, evrendeki düzenin ve tüm canlıların tesadüfen gelişen olaylar sonucunda kendiliğinden oluştuğunu öne sürerler. Bu iddiaya göre, güneş sistemi, hücre, bitkiler, insan beyni, göz, tavus kuşunun muhteşem tüyleri, gülün kokusu ve şekli, kelebekler, atlar, dünya, proteinler, yapraklar, sinir sistemi gibi tüm varlıklar ve sistemler tesadüflerin eseridir. *Cumhuriyet Bilim Teknik*'te yeralan bir cümle materyalistlerin ve darwinistlerin bu inancını şöyle özetlemektedir:

Rastlantısal çarpışmalar yavaş yavaş gezegenimizi oluşturdu. Ayçiçeği, beynimizdeki nöron bağlantıları hep rastlantısal değişimlerin ürünü...

Bu mantık dışı iddianın açılımı şöyledir: Şuursuz, cansız atomlar, rastlantısal olaylar sonucunda biraraya geldiler. Daha sonra bir rastlantısal olaylar zinciri daha gerçekleşti ve bu atom topluluğu protein üreten bir fabrika olarak kendi kendini organize etti. Milyarlarca yıl devam eden rastlantılar sonucunda bu atom topluluğu görmeye, duymaya, duyduklarını ve gördüklerini anlamaya, bunlardan zevk almaya, düşünmeye, eğlenmeye başladı, medeniyetler kurdu, binalar inşa etti, sanat eserleri meydana getirdi. Hatta bu atom topluluğu öyle rastlantısal olaylarla karşılaştı ki, en sonunda tesadüfen kendini oluşturan atomları inceleyecek kadar gelişti ve atom profesörü oldu. İşte materyalist Darwinistlerin inancı kısaca bu şekilde özetlenebilir. Nitekim, *Cumhuriyet Bilim Teknik*'teki yazının özeti de bu şekildedir.

Oysa 20. yüzyılda ortaya çıkan bilimsel bulgular bu inancı yıkmış, evrenin ve canlılığın tesadüfler sonucunda oluşmasının imkansız olduğunu göstermiştir.

Proteinlerdeki Tasarım

Tesadüf iddiasını yıkan bilimsel gelişmelerin bir kısmı, moleküler biyoloji alanındadır. Bu konuda tek bir örnek vereceğiz: Proteinlerin yapısı.

1960'lı yıllardan itibaren moleküler biyologlar proteinlerin, amino asitlerin özel dizilimleri ile oluştuklarını anladılar. Bu ise, rastlantılarla açıklanacak bir durum değildi. Bunun üzerine birçok evrimci biyolog, işlev gören bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimallerini hesaplamaya başladı. En uygun koşullar gözönünde bulundurulduğunda dahi yapılan hesaplar, proteinlerin rastlantılar sonucunda oluşma ihtimalinin Belçikalı materyalist bilim adamı Ilya Prigogine'in ifadesiyle *"milyarlarca yıl geçse bile yok denecek kadar az"* olduğunu ortaya koydu.[1]

Söz gelimi, yaklaşık 100 amino asitten oluşan çok küçük bir protein molekülünün oluşumunu dahi rastlantılarla açıklamak imkansızdır. Bu küçük protein molekülünün oluşabilmesi için, ilk olarak 100 amino asitin aralarında peptid bağı denen bir bağ kurmaları gerekir. Oysa doğada iki amino asiti birbirine bağlayan daha birçok kimyasal

bağ bulunmaktadır. 100 amino asitlik bir zincir oluşturmak için tüm bağların peptid bağı olma ihtimali ise bu durumda yaklaşık **10^{30}'da 1 ihtimaldir.**

İkinci olarak, doğada her amino asitin aynadaki aksi gibi olan bir çeşidi daha vardır. Bunlara sağ elli ve sol elli amino asitler denir. İşlev gören proteinler sadece sol elli amino asitlerden oluşurlar. Ancak her iki amino asit türü de doğada aynı sayıda bulunur. Rastlantısal olarak bu amino asit zincirine sadece sol elli amino asitlerin katılması ihtimali ise $(1/2)^{100}$'dir. Bu da yaklaşık **10^{30}'da 1 ihtimal** demektir.

Üçüncü ve en önemlisi ise işlev gören proteinleri oluşturan amino asitler, aynı kelimelerin anlamlı bir cümle oluşturmak için belli bir sırada dizilmeleri gerektiği gibi, belli bir sıralamada dizilmelidirler. Doğada 20 biyolojik amino asit olduğuna göre belli bir yerde belli bir amino asitin bulunma ihtimali 1/20'dir. 100 amino asitlik bir zincirde 100 amino asitin doğru bir dizilimle dizilme ihtimali ise, **10^{65}'de 1 ihtimaldir.** Bu astronomik büyüklükte bir sayıdır. Bu arada belirtmek gerekir ki, doğada proteinlerde kullanılmayan başka amino asitler de vardır. Bu amino asitler de hesaba katıldığında ortaya çok daha büyük bir sayı çıkacaktır.

Tüm bu şartlar göz önünde bulundurulduğunda 100 amino asitten oluşan çok küçük bir proteinin dahi rastlantılar sonucunda oluşma ihtimali sıfırdır. (10^{125}'de 1 ihtimal.) Evrene milyarlarca yıl daha ömür verilse bu ihtimalin gerçekleşebilmesi kesinlikle imkansızdır. Bu arada unutmamak gerekir ki DNA'nın oluşumu için de benzer şekilde imkansız şartlar gerekecektir. Dahası, en az kompleksliğe sahip bir hücre dahi en az 100 kompleks proteine ihtiyaç duyar (ve ayrıca DNA ve RNA gibi diğer biyomoleküler parçalara da gereksinimi vardır). Bu nedenle bu gerçeklerin anlaşıldığı 1960'lı yıllardan bu yana "rastlantı" kavramı biyolojik komplekslikliği açıklamak için yeterli görülmemektedir.

Kimya profesörü Perry Reeves bu konunun özetini şöyle yapmaktadır:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, ***hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini*** *görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.*[2]

Reeves’in de ifade ettiği gibi tesadüflerin proteinleri meydana getirdiği iddiası akıl ve bilimle çelişmektedir. Proteinlerdeki kusursuz tasarım sonsuz kudret sahibi Allah’ın eserlerinden biridir.

Evrendeki İhtişamlı Düzen

Rastlantıların bir açıklama olarak yeterli görülmediği konulardan bir diğeri ise evrendeki kusursuz düzen ve denge ile son derece kompleks sistemlerdir. Evrendeki birçok özellik, evrenin yaşam için en elverişli şekilde yaratıldığını açıkça göstermektedir. Fizikçi Dr. Karl Giberson, bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

Son 40 yıldır, fizik ve kozmolojideki gelişmeler bilim sözlüğüne "tasarım" kelimesini geri getirdi. 1960'ların başında fizikçiler, insan hayatı için açıkça "ince ayar" yapılmış bir evrenin örtüsünü açtılar. Evrende hayatın var olmasının kesinlikle olanaksız ve kusursuz bir dengedeki fiziksel faktörlere bağlı olduğunu keşfettiler.[3]

Fizik sabitlerinin, evrenin başlangıç koşullarının ve daha birçok özelliğin hayatın oluşabilmesi için dikkatlice dengelendikleri çok açıktır. Örneğin evrenin genişleme oranı, yerçekimi, elektromanyetik çekim kuvveti veya Planck sabiti gibi faktörlerin değerlerindeki çok küçük değişiklikler dahi hayatın oluşmasını imkansız kılacaktır. Bu nedenle fizikçiler bu tür faktörlere, evrende insan yaşamına olanak sağladıkları için "insani uygunluklar" adını verirler. Bu faktörlerin birbirleriyle kusursuz bir uyum içinde olmaları ise "evrenin ince ayarı" olarak tanımlanır. Birçok fizikçi bu ince ayarın tesadüfen kurulmasının imkansız olduğu, evrenin ezelden beri var olan bir Yaratıcı tarafından meydana getirildiği konusunda hemfikirdir. Ünlü İngiliz astrofizikçi Prof. Paul Davies'in materyalist bir bilim adamı olmasına rağmen söylediği gibi *"(Evrendeki) Tasarım son derece çarpıcı ve etkileyicidir."*[4]

Evrenin oluşum anı olan Big Bang'de kurulan dengeler, evrenin tesadüfen oluşamayacağının göstergelerinden biridir. Örneğin, *Science* dergisindeki bir makalede bu dengelerden biri şöyle açıklanmaktadır:

Eğer evren maddemizin yoğunluğu, bir parça daha fazla olsaydı, o zaman Einstein'ın genel görecelik kuramına göre evren, atomik parçacıkların birbirini çekme kuvvetleri dolayısıyla bir türlü genişleyemeyecek ve tekrar küçülerek bir noktacığa dönüşecekti. Eğer yoğunluk başlangıçta bir parça daha az olsaydı, o zaman evren son hızla genişleyecek, fakat bu takdirde atomik parçacıklar birbirini çekip yakalayamayacak ve yıldızlarla galaksiler hiçbir zaman oluşamayacaktı. Doğaldır ki biz de olmayacaktık! Yapılan hesaplara göre, evrenimizin başlangıçtaki gerçek yoğunluğu ile ötesinde oluşması imkanı bulunmayan kritik yoğunluğu arasındaki fark, yüzde birin bir kuvadrilyonundan azdır. Bu, bir kalemi sivri ucu üzerinde bir milyar yıl sonra da durabilecek biçimde yerleştirmeye benzer... Üstelik, evren genişledikçe, bu denge daha da hassaslaşmaktadır.[5]

Princeton Üniversitesi'nden ünlü fizikçi John Wheeler de evrendeki özel olarak yaratılmış bu düzene şöyle dikkat çekmektedir:

Yerçekimi veya elektromanyetizma gibi fizikteki ufak değişiklikler hayatı imkansız hale getirir. Hayat için olan gereklilik, evrenin temelindeki tasarımda mevcuttur.[6]

Ünlü İngiliz matematikçi Prof. Roger Penrose bize hayat imkanı veren böyle bir evrenin tesadüfen oluşabilme ihtimalini hesaplamıştır. Penrose, tüm fiziksel değişkenleri hesaba katmış, bunların kaç farklı biçimde dizilebileceğini dikkate almış ve içinde canlıların yaşayabileceği bir ortamın oluşmasının, Big Bang'in diğer muhtemel sonuçları içinde kaçta kaç ihtimale sahip olduğunu tespit etmiştir. Penrose'un bulduğu ihtimal şudur: **"10 üzeri 10^{123}'de 1 ihtimal**!". Bu sayının ne anlama geldiğini düşünmek bile zordur. Matematikte 10^{123} şeklinde yazılan bir rakam, 1 sayısının yanına 123 tane sıfır

gelmesiyle oluşur. Bu sayı evrendeki tüm atomların sayısının toplamından, yani 10^{78}'den bile büyük, astronomik bir sayıdır. Penrose'un bulduğu sayı ise bunun çok daha üstündedir. Kısacası bu sayı bize evrenin tesadüfle açıklanmasının imkansız olduğunu göstermektedir. Prof. Penrose, aklın sınırlarını çok aşan bu sayı hakkında şu yorumu yapar:

Bu sayı, yani "10 üzeri 10^{123}'de 1 ihtimal", Yaratıcının amacının ne kadar keskin ve belirgin olduğunu bize göstermektedir. Bu gerçekten olağanüstü bir sayıdır. Bir kimse bunu doğal sayılar şeklinde bile yazmayı başaramaz. Çünkü 1 rakamının yanına 10^{123} tane sıfır koyması gerekecektir. Eğer evrendeki tüm protonların ve tüm nötronların üzerine birer tane sıfır yazsa bile, yine de bu sayıyı yazmaktan çok çok geride kalacaktır.[7]

Kısacası bilimsel bulgular da açıkça göstermektedir ki, Big Bang patlamasıyla beraber evrende ortaya çıkan bu mükemmel düzen, Allah'ın yaratmasıyla yoktan var olmuştur.

Son yıllarda bu konu üzerinde yoğunlaşan evren bilimciler ve teorik fizikçiler, evrendeki bu ince ayarın sayısız örneklerini bulmuşlardır. Bu bilim adamlarının vardıkları sonucu dile getiren şaşkınlık ve hayranlık dolu ifadelerinden birkaçı şöyledir:

NASA'da astronomi uzmanı Prof. John O'Keefe: *"Biz astronomik standartlar göz önüne alındığında, çok fazla özen gösterilmiş, kollanmış ve şefkat gösterilmiş bir grup yaratığız... Eğer evren şu anki en hassas kesinliğinde yapılmış olmasaydı hiçbir zaman var olamazdık. Benim görüşüme göre mevcut şartlar, evrenin insanın içinde yaşaması için yaratıldığını gösteriyor"*[8]

İngiliz astrofizikçi Prof. George F. Ellis: *"(Evrendeki) bu kompleksliği mümkün kılan kanunlarda hayret verici bir ince ayar görünüyor. Evrende var olan bu kompleksliğin gerçekleşmesi, "mucize" kelimesini kullanmamayı çok güçleştiriyor"*[9]

İngiliz astrofizikçi Prof. Paul Davies: *"Fizik kanunları çok üstün bir dehanın ürünü gibi görünüyor... Evrenin bir amacı olmalı".*[10]

Cumhuriyet Bilim Teknik dergisinin çevirisini yayınladığı ancak bazı bölümlerini muhtemelen kasıtlı olarak yayınlamadığı *Science et Vie* dergisinde yeralan yazıda da, tesadüflerin yaratılışı açıklayamayacağı hakkında şu yorumlara yer verilmektedir:

Bu açıkca çok şaşırtıcı: Tesadüf nasıl olurda bu kadar gelişmiş yapıları, insanı, kuşları veya akasyayı açıklayabilir? Aslında hayat mekanizmaları büyük bir kompleksliğe sahiptir... Bu kadar kompleks yapıların tesadüfler sonucu oluştuğuna nasıl inanabiliriz ?[11] *(Alıntının orjinalinde yer alan bu cümleler, Cumhuriyet Bilim Teknik dergisinde yer almamıştır)*

Sonuç

Özetle, çağımızın bilimsel bulguları, evrenin ve canlıların "tesadüflerin" ürünü olmadığını, kusursuz bir yaratılışın eseri olduklarını göstermektedir. Bu, evreni ve canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğinin bilimsel ifadesidir.

Peki neden materyalist evrimciler -örneğin *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisi- bu açık gerçeği gözardı etmekte, "tesadüf"e inanma konusunda garip bir bağnazlık ve dogmatizm sergilemektedirler?

Bu, sahip oldukları "dünya görüşünün" bir sonucudur. Bu dünya görüşü, Allah'ın varlığını inkar etmeyi onlara zorunlu kılar. Allah'a inanmamak için, var olan herşeyin tesadüflerin eseri olduğu gibi akıl ve bilim dışı bir düşünceye körü körüne inanmaktadırlar.

Evrim teorisinin açıklarını ortaya koyan *Not By Chance* (Tesadüfle Değil) adlı kitabın yazarı, biyofizik profeösrü Lee Spetner, teadüf kavramının materyalistler açısından önemini şöyle açıklamaktadır:

Rastgelelik niçin önemlidir? Önemlidir, çünkü Batı toplumunun dünyaya bakış açısının şekillenmesinde büyük bir etkiye sahiptir. Ateizme ve insanların kozmik bir kaza dışında başka bir nedenle oluşmadığı inancına neden olmuştur. Bu inanç (Darwinist düşünceye sahip) Batı entellektüellerinin sahip olduğu sosyal ve ahlaki değerlere, dinle ilgili tutumlarına bir temel oluşturmaktadır.[12]

Not A Chance (Tesadüf Değil) adlı kitabın yazarı Prof. R. C. Sproul ise, materyalistlerin evrenin yaratılışını tesadüflerle açıklamaya çalışmalarının nasıl büyük bir hata olduğunu şöyle açıklamaktadır:

Bilim adamları tesadüfe bir güç atfettiklerinde fiziğin alanını sihire terk etmiş olurlar. Tesadüf (Darwinistlere göre) sadece tavşanları değil, fakat tüm evrenin hiçlikten ortaya çıkmasını sağlayan sihirli bir değnektir... Tesadüfe bir güç atfetmek, modern bilim ve kozmolojide yapılan en ciddi hatadır. En çarpıcı hata budur. Bu ciddi bir hatadır, çünkü yanlış olduğu açıkça belli olan böyle bir varsayım eğer düzeltilmez ve karşı konmazsa, bilimi saçmalığa götürecektir.[13]

Materyalistlerin "tesadüf" kavramına olan bu batıl inançlarının onları götürdüğü sonuç ise, bu kavramı "yaratıcıları" olarak kabul etmeleri, yani putlaştırmalarıdır. Geçmiş çağlardaki putperestlerin taştan, tahtadan yapılmış totemlere hayali güçler atfetmeleri gibi, evrimciler ve materyalistler de "tesadüf" kavramına hayali bir güç atfetmektedirler. Allah, inkarcıların bu batıl inancının ne kadar saçma, akılsızca olduğunu Kuran'da şöyle açıklamaktadır:

Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur. Herşeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir. O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 2-3)

De ki: "Sizin şirk koştuklarınızdan ilk kez yaratacak, sonra onu iade edecek olan var mı?" De ki: "Allah yaratmayı (ilkin) başlatır, sonra onu iade eder. Öyleyse nasıl çevriliyorsunuz?" (Yunus Suresi, 34)

1. William A. Dembski, James M. Kushiner, *Signs of Intelligence*, Brazos Press, Michigan, 2001, s. 10

2. J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82

3. K. Giberson, "The Anthropic Principle", *Journal of Interdisciplinary Studies*, 9 (1997):63-90, and response by Steven Yates, s. 91-104

4. Paul Davies, *The Cosmic Buleprint*, NewYork:Simon and Schuster, 1988, s. 203

5. *Bilim ve Teknik*, sayı 201, s. 16, *Science* dergisinden tercüme

6. *Reader's Digest*, Eylül, 1986

7. Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, 1989; Michael Denton, *Nature's Destiny*, New York:The Free Press, 1998, s. 9

8. F. Heeren, *Show Me God*, Wheeling, IL, Searchlight Publications, 1995, s. 200

9. F. Bertola, U. Curi, *The Anthropic Principle:laws and Environments*, Cambridge University Press, 1993, s. 30

10. Paul Davies, *Superforce: The Search for a Grand Unified Theory of Nature*, (New York: Simon & Schuster, 1984), s. 243

11. *Science et Vie*, Nisan 2001, sayı 1003, s. 63

12. Lee Spetner, *Not By Chance*, *Shattering The Modern Theory of Evolution*, s. vii

13. R.C. Sproul, *Not A Chance*, *The Myth of Chance in Modern Science & Cosmology*, Baker Books, USA, Kasım 1997, s. 10

SCIENTIFIC AMERICAN’IN ONBEŞ YANILGISINA CEVAPLAR

Amerika'nın önde gelen bilim dergilerinden biri olan *Scientific American*'ın Temmuz 2002 sayısında ilginç bir yazı yayınlandı. Derginin editörü John Rennie tarafından yazılan yazıda, Darwinist fanatizminin önemli örnekleri sergileniyordu. Başta başlığı olmak üzere, yazıda yer alan tüm saldırgan üslup, aslında yıllardır anlattığımız bir gerçeğin canlı teyidi idi: Darwinistler, evrim teorisine tamamen dogmatik bir biçimde bağlıdırlar. Eleştirilere karşı verdikleri tahammülsüz, öfkeli ve bağnaz tepkiler, sahip oldukları dogmatizmin bir sonucudur.

Bu makalede *Scientific American*'ın bahsedilen yazısındaki yanılgılar ve yanıltmalar incelenecektir .

Zor Sorulardan Kaçmak

Eğer bir konuda, karşı çıktığınız bir tezin 15 sorusuna cevap getirecekseniz, soruların her birinde elle tutulur bir konuyu ele almanız beklenir. Ama eğer karşı tarafın gerçek sorularını ele almak yerine, hayali sorular üretir ve bunların cevaplarıyla zaman harcarsanız, sizi izleyenler inandırıcılığınızdan haklı olarak kuşku duyarlar. Çünkü gerçek sorularla yüzleşmekten kaçınmak, kendi kendinizi veya sizi izleyenleri aldatmaya çalıştığınızı gösterir.

Scientific American'ın "15 Soru"su da, tam bir "gerçeklerle yüzleşmekten kaçınma" yöntemidir. Soruların bir kaçı, daha ilk başta bu yönden kendini ele vermektedir:

"Evrim sadece bir teoridir. Bir gerçek veya bilimsel kanun değildir."

"Evrim bilim dışıdır, çünkü deneye veya gözleme tabi değildir. Hiçbir zaman gözlemlenmemiş ve asla tekrar edilemeyecek olaylar hakkında iddialarda bulunur."

"Eğer insanlar maymunlardan geldilerse, hala neden maymunlar var?"

Üstteki soruların hiçbiri, evrim teorisine karşı eleştiri getiren bilim adamlarınca dile getirilen itirazlar değildir. Darwinizm'i ciddi biçimde eleştiren herkes, "teori" kavramının ne anlama geldiğini bilmekte ve geçmişte yaşanmış olaylara dair bilimsel araştırmaların gözlem ve tekrarlama yöntemleriyle yürütülemeyeceğini kabul etmektedir. Aynı şekilde, insanın kökeni konusundaki Darwinist tezi ciddi bir biçimde eleştiren hiçbir bilim adamı da, "maymunlardan geldiysek, hala neden maymunlar var" gibi komik bir itiraz öne sürmemektedir.

Kuşkusuz makalenin yazarı olan John Rennie de bunları biliyor olmalıdır. Buna rağmen üstteki üç komik soruyu "yaratılışı savunanların itirazları" gibi sunması ve bunlara tatminkar cevaplar verdiğini düşünerek avunması, Rennie'nin "kaçak güreştiğini" göstermektedir. Eğer gerçekten "yaratılışı savunanlara cevap" vermek istiyorsa; hayvan filumlarının tamamına yakınının nasıl olup da Kambriyen devirde bir anda ortaya çıktıkları; neden canlıların genetik bilgisini geliştiren bir mutasyon örneğine hiçbir zaman rastlanmadığı; veya neden Darwin'e göre milyarlarcası bulunması gereken ara form fosillerinden eser olmadığı gibi gerçek sorulara cevap vermelidir.

Rennie'nin cevaplandırmaya çalıştığı -ve çoğu yine "kolay soru" sayılabilecek olan- diğer sorular hakkındaki gerçekler ise aşağıda sırayla ele alınmıştır.

Doğal Seleksiyon Hakkındaki Yanılgı I (Soru 2)

Scientific American editörü John Rennie, 15 sorusunun ikisinde doğal seleksiyon kavramını ele almaktadır. Bunların ilkinde (soru 2) doğal seleksiyonun bir tötoloji (yani kısır döngü mantığı) olduğu yönündeki itirazı cevaplamaya çalışmaktadır. İkincisinde ise (soru 11) doğal seleksiyonun mikroevrim (aslında evrimle ilgisi olmadığı halde bu şekilde isimlendirilen türler içindeki çeşitlenmeler) sağlayabileceği ancak makroevrim sağlamadığı yönündeki itiraza yanıt vermeye uğraşmaktadır.

İlk makalede Rennie'nin referans verebildiği tek örnek, Peter P. Grant'in Galapagos adalarındaki ispinozlar üzerinde yaptığı ünlü gözlemlerdir. Rennie, bu örneği kısaca *"population shifts in the wild"* (doğadaki popülasyon değişimleri) olarak tanımlamakta ve doğal seleksiyonla evrime delil saymaktadır. Oysa Peter P. Grant'in çalışmaları, Galapagos'taki ispinoz popülasyonlarının doğal şartlardaki değişimlere göre sadece "dalgalandıklarını", yani belirli bir yönde değişim geçirmediklerini göstermiştir. Dahası, 13 ayrı tür olarak tanımlanan bu ispinoz popülasyonlarının gerçekte çok daha az sayıda türe ayrıldıklarını ve bunun da ötesinde, söz konusu farklı türlerin birbirleriyle birleşme eğiliminde olduklarını ortaya koymuştur. Bunların anlamı; doğal seleksiyon vasıtasıyla Galapagos adalarındaki ispinoz türleri üzerinde evrim (yani belirli bir yönde gelişme ve yeni tür oluşumu) sağlanamadığıdır.

Biyolog Jonathan Wells, *Evrimin İkonaları* adlı önemli kitabında Grant'in çalışmasını bütün detaylarıyla ele almış ve yukarıda belirttiğimiz sonucu gözler önüne

sermiştir. Rennie'nin buna rağmen hala ve ısrarla Grant'in Galapagos gözlemlerine atıfta bulunması, tek kelimeyle çaresizlik ifadesidir.

Doğal Seleksiyon Hakkındaki Yanılgı II (Soru 11)

Rennie'nin doğal seleksiyon hakkındaki ikinci soruda (soru 11'de) yaptığı küçük kaçamak da ilgi çekicidir. Soru şudur:

"Doğal seleksiyon mikroevrimi açıklayabilir, ama yeni türlerin ve daha üst yaşam kategorilerinin kökenini açıklayamaz."

Rennie'nin bu soruya verdiği cevap ise, Ernst Mayr'ın bilim dünyasının gündemine getirdiği "allopatrik türleşme" kavramına dayanmaktadır.

Buradaki yanılgıyı göstermek için, öncelikle "allopatrik türleşme" kavramını ve bunun temeli olan "coğrafi izolasyon"u belirtmek gerekir: Bilindiği gibi her canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden "izole" olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar. Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara "alt tür" adı verilir.

Rennie'nin bahsettiği türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" *(speciation)* adı verilir.

Ancak burada iki önemli nokta vardır:

1. Birbirlerinden izole olmuş olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2. Asıl önemli nokta ise, "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki popülasyon vardır.

Dolayısıyla Rennie'nin evrim örneği olarak gösterdiği "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Bu konuyu açıkladıktan sonra, *Scientific American* editörü Rennie'nin ikinci bir yanılgısına (daha doğrusu yanıltmasına) gelelim.

Dikkat ederseniz, Rennie, 11 no.lu "yaratılışa yönelik" soruyu; *"Doğal seleksiyon mikroevrimi açıklayabilir, ama yeni türlerin ve daha üst yaşam kategorilerinin kökenini*

açıklayamaz." diye sormaktadır. Yani soruda, hem türlerin, hem de, "daha üst yaşam kategorilerinin" kökeninden söz etmektedir.

Oysa cevapta sadece türlerin kökeninden bahis vardır! (O da yukarıda açıkladığımız gibi geçersiz bir açıklamadır.) Rennie, türden daha üst kategoriler olan cins, aile, takım, sınıf veya filum gibi kategorilerin kökeninden hiç söz etmemekte, bu konuda bir açıklama yapmamaktadır.

Bu üslup, büyük olasılıkla dikkatsiz okuyucuları ikna etmeye yöneliktir: Sadece "15 Soru"yu okuyup, altındaki uzun (ama boş) cevapları okumaktan sıkılan okuyucular, Rennie'nin tüm bu sorulara gerçekten cevap verdiğini sanacaklardır.

Darwinizm'in savunucularının bu gibi yöntemlere başvurmaları, teorinin ne denli büyük bir çıkmaz içinde olduğunu bize bir kez daha göstermektedir.

Rennie'nin doğal seleksiyon konusunda yazdığı son açıklama ise, doğal seleksiyon dışında da evrim mekanizmaları olabileceği yönündedir. Bu konuda verdiği tek örnek, evrimcilerin mitokondrinin kökeni konusunda uzun süredir dile getirdikleri bir spekülasyondan ibarettir. Kendisi bir spekülasyon olan evrim teorisini desteklemek için kanıta değil de spekülasyona başvurmak, kuşkusuz ancak evrimcilerin umutsuzluğunun bir göstergesi olabilir.

İnsanın Kökeni Hakkındaki Yanılgı (Soru 3)

John Rennie, yazısındaki 3. soruda insanın kökenine de değinmekte ve şöyle yazmaktadır:

Evrim, insanın bilinen ilk ataları (yaklaşık 5 milyon yıl öncesi) ile anatomik yönden modern insanların (yaklaşık 100.000 yıl önce) ortaya çıkışı arasında, insansı yaratıklardan oluşan bir seri bulunmasını ve bunların giderek daha az maymunsu ve daha modern yapılara sahip olmasını öngörür. Ve nitekim fosil kayıtları da bunu göstermektedir.

Oysa evrimcilerin, geçmişte yaşamış canlıları teorilerine göre arka arkaya diziyor olabilmeleri, bu canlıların gerçekte böyle bir evrim geçirdiklerini göstermez. Nitekim John Rennie'nin meslektaşı olan *Nature* dergisinin editörü Henry Gee de aynı kanıdadır. Gee, 1999 basımı *In Search of Deep Time* adlı kitabında *"insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu"* söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların ön yargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır - eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[1]

John Rennie'nin yazdıklarını inceledikçe, evrimin bir "geceyarısı masalı" olduğu daha da iyi ortaya çıkmaktadır.

Bilim Adamlarının Evrime Olan İnancı Hakkındaki Yanılgı (Soru 4)

John Rennie'nin Darwinizm'i savunmaya çalışırken öne sürdüğü bir diğer açıklama, evrim teorisinin bilim dünyasında yaygın bir kabul gördüğü yönündedir.

Bir görüşün yaygın kabul görmesinin genelde iki farklı nedeni olabilir: Ya bu görüşü kanıtlayan pek çok delil vardır, ya da sistem insanlara bu görüşü bir şekilde empoze etmektedir. Evrim teorisinin ardındaki "yaygın bilimsel destek" hikayesinde de ikinci durum geçerlidir. Akademik dünya, bilimi materyalist felsefeyle özdeş zanneden büyük bir yanılgının etkisi altındadır ve bu dünyanın liderleri, bu yanılgıyı diğer bilim adamlarına empoze etmektedirler. Evrime karşı çıkmak, bilime karşı çıkmak gibi gösterilirse, bilim adamları bu konuda nasıl özgürce eleştiri yapabilirler?

Aslında John Rennie'nin bizzat kendi yazısı, evrim konusundaki fikri diktatörlüğün izlerini taşımaktadır. Rennie yazısının başlığında yaratılışı "saçmalık" olarak göstermektedir. Bilimsel bir dergi bu konuda böyle bir başlık kullanıyorsa, o konunun özgür tartışma zemininde tartışıldığı söylenebilir mi? Rennie derginin sunuş yazısında daha da saldırganlaşmakta ve yaratılışı savunmanın "düz dünya kozmolojisi"ni savunmak kadar bilim dışı olduğunu söylemektedir. Darwinizm konusunda bu denli büyük bir fanatizm sergileyen insanların yönettiği bilim dergilerinin bu konuda objektif oldukları düşünülebilir mi? Bu denli büyük bir fikri baskı ortamında, makalelerini bilimsel dergilerde yayınlatmak zorunda olan bilim adamları nasıl Darwinizm'i eleştirebilirler? Kaç kişi "kral çıplak" demeyi göze alabilir?

John Rennie'nin makalesinde yer alan ve eğitim seviyesi arttıkça yaratılışa olan inancın azaldığını gösteren tablo da *(s. 65)*, Darwinist düşünce diktatörlüğünü ifade etmekten başka bir anlam içermemektedir. Üniversitelerin dogmatik Darwinistler tarafından kontrol edildiği bir eğitim sisteminin Darwinist bireyler yetiştirmesinden daha doğal bir şey olamaz.

Ancak bilimin güzel tarafı, baskıların uzun vadede başarısız olmalarıdır. Darwinizm tapınağının çatırdamakta olan temelleri, özgür bilimin yakında bu dogmayı tamamen yıkacağının habercisidir.

Alıntıların Çarpıtılması İddiası (Soru 5)

John Rennie okuyucularının zihninden Darwinizm'le ilgili tüm kuşkuları silebilmek için uğraşırken, yaratılışı savunanların evrimci otoritelerden yaptığı alıntıları gündeme getirmekte ve bu alıntıların hep çarpıtıldığını iddia etmektedir.

Oysa gerçek daha farklıdır. Yaratılışı savunanlar evrimci otoritelerden alıntı yaparken bu kişilerin evrim karşıtı olduklarını iddia etmemektedirler. Stephen Jay Gould, Alan Feduccia ya da Henry Gee... Bu bilim adamlarının "evrim karşıtı" olduklarını kimse iddia etmemektedir. Ama bu ve benzeri pek çok evrim yanlısı bilim adamı, evrim teorisinin açıklarını görmüş ve bunları dile getirmişlerdir. Bu konudaki açıklamalarının alıntılanmasından daha doğal bir şey ise olamaz.

Bu alıntı bolluğunun nedeni ise, evrim teorisinin bir spekülasyonlar yumağı olmasıdır. Ortada evrim lehinde somut kanıtlar olmadığı için, evrimciler hemen her konuda spekülasyon geliştirmektedir. Spekülasyonlar eldeki bilgilere uymadığı için de sürekli açık vermekte ve bu durum çeşitli bilim adamları tarafından ifade edilmektedir.

Hayatın Kökeni ve John Rennie'nin Çırpınışları (Soru 7)

Daha önceki 6 soruda dile getirdiği spekülasyonlardan sonra John Rennie 15 sorunun 7.sinde nihayet gerçekten önemli bir konuya el atmaktadır: Yaşamın Kökeni. İlk canlı nasıl ortaya çıkmıştır?

Bu soru karşısında Rennie'nin tek yaptığı şey, Alexander Oparin'den (1920'lerden) bu yana evrimciler tarafından ileri sürülen senaryoyu bir kaç cümleyle özetlemekten ibarettir. "Hayatın kökeninin hala bir sır olduğunu" kabul ettikten sonra, Rennie senaryoyu şu şekilde inandırıcı kılmaya çalışmaktadır:

...Ama biyokimyacılar, ilkel nükleik asitlerin, amino asitlerin ve yaşamın diğer yapıtaşlarının kendi kendilerini oluşturabileceklerini ve kendini-kopyalayan, kendine-yeterli birimler şeklinde organize edebildiklerini göstermişler ve hücresel biyokimyanın temellerini atmışlardır.

Rennie hayatın kökeni gibi kritik bir konuyu bu denli yüzeysel bir açıklama ile geçiştirmekte haklıdır; çünkü detaya girme imkanı yoktur. Üstteki cümleyi biraz detaylandırarak ele alırsak, Rennie'nin iddiasının tamamen gerçek dışı olduğunu görürüz:

1. Öncelikle, "primitif nükleik asitler, amino asitler ve diğer yapıtaşları"nın ilkel dünya atmosferinde nasıl oluştuğu sorusu, Rennie'nin iddiasının aksine, evrimciler için büyük bir çıkmazdır. Bu sorunun Stanley Miller'in öncülük ettiği ilkel atmosfer deneyleriyle çözüldüğünü sanmışlardı, ancak 1970'lerin sonundan itibaren ilkel atmosferin metan-amonyak temelli olmadığı ve bol miktarda oksijen içerdiği anlaşılmış ve bu nedenle amino asitler gibi en basit organik moleküllerin bile ilkel atmosferde sentezlenmesinin imkansız olduğu ortaya çıkmıştır.

2. Eğer nükleik asitler veya amino asitler gibi basit yapıtaşlarının bir şekilde ilkel atmosferde sentezlendiğini (veya Rennie'nin üstteki satırlarından sonra iddia ettiği gibi dış uzaydan geldiklerini) varsaysak bile, bu varsayım evrim teorisine hiçbir şey kazandırmamaktadır. Çünkü mesele, bu basit organik bileşiklerin, olağanüstü bir kompleksliğe ve genetik bilgiye sahip olan canlı hücresine nasıl dönüştüğüdür. Rennie'nin iddiasının aksine, basit moleküllerin "kendi kendilerini organize ederek" kendini kopyalayan ve kendine yeten (yani canlı) organizmalara dönüştüğü asla gözlemlenmemiş, bunun mümkün olduğunu gösteren en ufak bir gözlem, deney ve hatta teorik açıklama bile yapılamamıştır.

Kısacası Rennie'nin evrim teorisinin hayatın kökeni konusundaki büyük açmazını ört-bas etmek için yaptığı açıklama hiçbir değer taşımamaktadır. Rennie'nin bu konunun

sonunda yazdığı aşağıdaki satırlar ise, hem bu yenilgiyi itiraf etmesi hem de yaratılış karşısındaki ön yargısını göstermesi açısından ilginçtir:

Yaratılışı savunanlar bazen bilimin yaşamın kökenini açıklamaktaki mevcut yetersizliğine işaret ederek tüm evrimi geçersiz kılmaya çalışmaktadırlar. Ancak eğer dünyadaki yaşamın evrimsel olmayan bir kökeni olsaydı (örneğin, ilk hücreleri milyarlarca yıl önce uzaylılar getirmiş olsalardı) bile, evrim yine de sayısız mikroevrimsel ve makroevrimsel çalışma ile güçlü şekilde kanıtlanmış olacaktı.

Bu satırları analiz ettiğimizde ilginç gerçeklerle karşılaşırız:

1. Dikkat edilirse Rennie evrim teorisinin hayatın kökenini açıklayamadığını kabul etmekte, ancak bunun "şimdilik" olduğunu belirtmektedir. Yani, gelecekte bir gün bu konuda evrim lehinde bulgular elde edileceğini ummaktadır. Bu şekilde geleceğe randevu vermek, evrim teorisine olan inancın, bilimsel bulgulardan değil, felsefi kabullerden kaynaklandığını gösterir. Rennie'nin bu yaklaşımı, Karl Marx'ın teorilerinin mevcut sosyal ve siyasi verilere uymadığını gören, ama buna rağmen gelecekte bir gün o beklenen "proletarya devrimi"nin gerçekleşeceğine inanan dogmatik bir Marksistten farklı değildir.

2. Rennie yaşamın kökeninin yaratılışla açıklanabileceğini, bilimin bu sonuca varabileceğini kabul etmekte, ancak nedense bu yaratılışın kaynağı olarak uzaylıları göstermektedir. "Uzaylılar" tezi Rennie'nin makalesinin bir yerinde daha (Soru 3'ün cevabında) geçmektedir. İlginç olan ise, "uzaylılar" tarafından yapılmış bir tasarımın varlığına ihtimal tanıyan Rennie'nin, bir Yaratıcının müdahalesini kesinlikle reddetmesidir. Bu da Rennie'nin Darwinizm'e olan bağlılığının ve yaratılış gerçeğine olan tepkisinin, gerçekte felsefi ön yargılarından kaynaklandığını göstermektedir.

3. Rennie'nin yaşamın kökeninde yaratılış bulunabileceğini kabul etmesi, ancak daha sonraki doğa tarihi boyunca bunun varlığını reddetmesi de yine tamamen ön yargılı ve bilimsel bir dayanağı olmayan bir tutumdur. Çünkü yaşamın kökeninde ortaya çıkan yaratılış gerçeği kadar, diğer pek çok kompleks organik sistemin kökeninde de açık yaratılış delilleri vardır. Rennie'nin bunları gözardı edebilmek için, *"kuvvetle teyid edilmiş"* gibi okuyucuları etkilemeye yönelik etkileyici ifade kalıpları kullanması, sorunu çözmemektedir.

Rennie'den Dawkins Tarzı Küçük Oyunlar (Soru 8)

Evrim teorisinin en büyük yanılgısı, canlıları bilinçsiz doğa mekanizmalarının ürünü saymasıdır. Rennie 8. soruda bu itirazı cevaplandırmaya çalışmış, ancak kendi adına hayal kırıklığına neden olmuştur. *"Canlılıktaki komplekslik tesadüflerle açıklanamaz"* itirazına karşı Rennie'nin "cevabı", bakın şu şekildedir:

Tesadüf evrimde bir rol oynar (örneğin, rastlantısal mutasyonlar yeni özelliklerin oluşumuna yol verebilirler), ama evrim, organizmaları, proteinleri veya diğer birimleri oluşturmak için sadece tesadüfe dayanmaz. Tam tersine; evrimin temel mekanizması olan doğal seleksiyon, "istenen" (adaptasyon sağlayan) özellikleri korumak ve

"istenmeyen" (adatasyon sağlamayan) özellikleri elemek yoluyla tesadüfi olmayan bir değişim sağlar.

Bu bir cevap değildir, çünkü zaten herkes bunu bilmektedir. Evrim teorisine göre, tüm canlılar "tesadüfler" (mutasyonlar) ve bunların yararlı olanlarını seçtiği varsayılan "doğal seleksiyon" vasıtasıyla üretilmiştir.

Mesele şudur: Doğal seleksiyon bilinçli bir mekanizma değildir. Dolayısıyla bu yolla eğer bir tesadüfi değişim seçilecekse, bunun mutlaka organizmaya belirgin bir avantaj sağlaması gerekir. Ancak canlılardaki pek çok kompleks organ, eksiksiz olmadıkları sürece bir avantaj sağlamaz. Dolayısıyla doğal seleksiyon vasıtasıyla bunlara yönelik bir seçme yapılması mümkün değildir. (Kaldı ki yaşamın kökeni konusunda, ortada bir canlılık ve dolayısıyla rekabet bulunmadığı için, doğal seleksiyon hiç yoktur.)

Rennie evrim teorisinin bu büyük çıkmazını tamamen gizlemeye çalışmakta, bunun için de Richard Dawkins'inkilere benzer bir çocuk kandırma yöntemi kullanmaktadır. Verdiği örnek, 13 harften oluşan "TOBEORNOTTOBE" (OLMAKYADAOLMAMAK) ifadesinin, bir seleksiyon yöntemi sonucunda, bilgisayar tarafından 336 denemede oluşturulmasıdır.

Evrimciler bu örneklere gerçekten inanıyorlar mı, yoksa konuyu yeterince incelememiş okuyucular karşısında durumu kurtarmak için mecburen mi bunları kullanıyorlar? Bu örneğin çok açık bir yanıltmaya dayandığı ortadadır. "TOBEORNOTTOBE" ifadesini oluşturan bilgisayar, bu ifadeyi oluşturmak için programlanmaktadır. En sonda varılacak olan sonuç, baştan bellidir. Program, 13 hanelik boşluklara harfleri rastgele koymakta, ama gerekli harf önceden belirlenmiş olan kalıba oturduğunda, bunu seçmektedir. Yani ortada henüz "TOBEORNOTTOBE" ifadesi yokken, ilk harfin T olması gerektiğini bilmekte ve oraya T geldiğinde bunu seçip sabitlemektedir.

Kısacası ortada önceden belirlenmiş bir plan ve bu plana göre bilinçli olarak çalışan bir seçme mekanizması vardır.

Oysa evrim teorisi, canlıların önceden belirlenmiş bir plan olmadan ve bilinçsiz bir seçme mekanizmasıyla oluştuğunu savunmaktadır. Yani Rennie'nin verdiği örnek, konuyla tamamen ilgisizdir.

Termodinamiğin İkinci Kanunu Hakkındaki Yanılgılar (Soru 9)

Evrimcilerin termodinamik konusundaki iddiaları klasik bir kaç yanılgıya ve yanıltmaya dayalıdır ve John Rennie de bunları tekrarlamıştır.

İlk yanılgı, "düzenli" (ordered) yapılar ile organize yapılar arasındaki farkın gözardı edilmesidir. Rennie, mineral kristallerini ve kar tanelerini örnek vermekte, ve bunların "kompleks" yapısının doğal süreçlerle spontane olarak oluştuğunu belirtmektedir. Oysa bu yapılar "kompleks" değil, "organize"dir.

Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz. Deniz kenarında dümdüz uzanan bir kumsal düşünün. Güçlü bir dalga kıyıya vurduğunda, bu kumsalda bazı büyüklü küçüklü kum tepecikleri, kumda dalgalanmalar oluşturur. Bu bir "düzenleme" işlemidir: Deniz kıyısı açık bir sistemdir ve içeri doğru enerji akışı (dalga) kumsalın başlangıçtaki tekdüze görünümünü basit şekillere sokabilir. Termodinamik anlamda burada eskiye göre bir düzen oluşturabilir. Fakat şunu belirtmek gerekir ki, aynı dalgalar deniz kıyısında kumdan bir kale yapamazlar. Eğer kumdan yapılmış bir kale görürsek, bunu birinin yaptığından eminizdir. Çünkü kale "organize" bir sistemdir. Yani belli bir tasarıma ve bilgi içeriğine (enformasyona) sahiptir. Bilinçli bir kimse tarafından planlı bir biçimde, her parçası düşünülerek yapılmıştır.

Amerikalı bilim adamları Thaxton, Bradley ve Olsen *The Mystery of Life's Origin* (Canlılığın Kökeninin Sırrı) adlı kitaplarında, düzenli sistemler ile organize sistemler arasındaki farkı ve evrimcilerin bunu karıştırma yanılgısını şöyle açıklarlar:

.. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esası olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.[2]

John Rennie'nin açık sistemler hakkındaki iddiası da klasik bir evrimci yanılgıdır. Dışarıdan enerji alan açık sistemlerde entropi azalması olabilir, ama bu üstte belirttiğimiz gibi "düzenlilik" sağlayabilir, "organizasyon" sağlayamaz. Organizasyon sağlanması için, bu ham enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılığın enerjisini Güneş'ten aldığı doğrudur. Fakat Güneş enerjisi, ancak canlılardaki olağanüstü komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Örneğin, midesi ve bağırsakları olmayan bir insan en kalorili gıdaları da yese bu gıdalardaki enerjiyi kullanamaz ve ölür. Bu tür enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in de enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı ya da cansız bir varlık için, yakıcı, bozucu ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Mutasyonlar (Soru 10)

Bu soruda John Rennie evrim teorisinin en temel sorunlarından birine cevap verirmiş gibi görünmeye çalışmaktadır. Sorun, mutasyonların canlıların genetik bilgisini hiçbir zaman artırmamalarıdır. Rennie, bunun aksini iddia etmekte, mutasyonların genetik bilgi artışı (dolayısıyla evrim) sağlayabileceğini ileri sürmektedir. Bunun ciddiye

alınabilmesi içinse elbette örnek gerekir. Ama, Rennie'nin verdiği örnekler geçerli değildir.

Rennie'nin ilk örneği bakterilerin antibiyotik direncidir. Bu konu evrimci literatürün en popüler örneklerinden biridir. Ancak evrimciler bu konuda yanılmaktadırlar. Bakteriler antibiyotiklere kimi zaman mutasyonların etkisiyle direnç gösterebilmektedirler gerçekten; ama söz konusu mutasyonlar bu bakterilere yeni bir genetik bilgi sağlamamakta, aksine bunlarda yapısal dejenerasyona neden olmaktadır. İsralli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'ın çok detaylı olarak açıkladığı *streptomicin* bağışıklığında olduğu gibi: Bazı bakterilerin streptomicine karşı bağışıklık kazanmaları, ribozomlarını etkileyen ve yapısal olarak bozan bir mutasyondan kaynaklanmaktadır. Bu mutasyon antibiyotik bağışıklığı konusunda bakteriye yarar sağlasa da, gerçekte ribozomun işlevini azaltan bir genetik bilgi kaybıdır. Spetner'ın belirttiği gibi, bu gibi mutasyonlar evrim teorisini ihtiyaç duyduğu mutasyonlar değildir. (*Spetner, Not By Chance, 1997)*

Rennie'nin mutasyonlar konusundaki ikinci örneğinin geçersizliği ise, zaten kendi satırlarından anlaşılmaktadır:

Örneğin meyve sineklerinde *Antennapedia* adı verilen mutasyon, bacakların normalde antenlerin bulunduğu yerden çıkmasına neden olmaktadır. Bu anormal organlar fonksiyonel değildirler ama varlıkları, bizlere genetik hataların, doğal seleksiyonun muhtemel kullanımlar için test edebileceği kompleks yapılar üretebileceklerini göstermektedir.

Bazı mutasyonların canlılar üzerinde büyük morfolojik değişiklikler oluştuğunu herkes bilmektedir ve bunun tek başına evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Soru şudur: Bu mutasyonların neden olduğu morfolojik değişiklikler canlılara yeni ve yararlı özellikler kazandırmakta mıdır? Hayır. Böyle bir örnek yoktur. Nitekim Rennie de bunu itiraf etmekte ve sözünü ettiği mutasyonun sineklere fonksiyonel olmayan (yani sakat) ve normalde antenlerin bulunması gereken yerden çıkan bacaklar verdiğini söylemektedir. Canlıları sakat bırakan bir sürecin onları evrimleştirdiğine nasıl inanılabilir? Ve John Rennie bunu nasıl olup da evrime delil olarak öne sürmektedir? Açıkçası bu sorulara cevap bulmak çok zordur.

Rennie'nin mutasyon konusundaki son paragrafında ise, nokta mutasyonlarının ötesinde yer alan daha büyük genetik değişimlerden söz edilmektedir. Ama sorun yine aynıdır: Bu gibi değişimlerin canlılarda genetik bilgi artışı sağladığı hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Zaten Rennie bu sefer örnek vermeye bile çalışmamıştır.

Globin konusunda yaptığı yorum ise, evrimci bir spekülasyonu aktarmaktan ibarettir. Söz konusu speküasyon, farklı canlıların karşılaştırmalı DNA analizlerinden yola çıkılarak, bunların globin yapıları arasında evrimsel bir bağ kurulmasıdır. Dikkat edilirse burada açık bir "kısır döngü mantığı" vardır: Karşılaştırmalı DNA analizlerinden yola çıkılarak kurulan evrimsel akrabalıklar, canlıların ortak bir atadan geldikleri varsayımına dayanmaktadır. Dolayısıyla zaten evrimin doğru olduğu varsayılarak

kurulan bu teorik akrabalıkları evrime kanıt olarak göstermek, aynı iddiayı tersten ifade etmekten başka bir şey değildir.

Ara Formlar Sorunu (Soru 13)

John Rennie 15. soruda evrim teorisinin en büyük açmazlarından biri olan ara formların yokluğu konusunu ele almaya çalışmış, ancak diğer konularda olduğu gibi burada da tatminkar bir cevap verememiş, sadece bazı evrimci spekülasyonları aktarmıştır. İleri sürdüğü ara formların durumu sırasıyla şöyledir:

***Archaeopteryx*:** Rennie, tüm zamanların en büyük ara form adayı olan *Archaeopteryx*'in sürüngenler ve kuşlar arasında ara form olduğunu, ancak "yaratılışı savunanların" bunu kabul etmeyerek bu canlı için "bazı sürüngensel özelliler taşıyan soyu tükenmiş bir kuş" dediklerini yazmaktadır. Oysa *Archaeopteryx* için bu yorumu yapanlar sadece "yaratılışı savunanlar" değil, aynı zamanda konuyu detaylıca inceleyen dünyaca ünlü kuşbilimcileridir. Ornitolojinin en büyük isimlerinden biri olan Alan Feduccia, *Archaeopteryx* hakkında aynı görüştedir.

Nitekim *Archaeopteryx* için öne sürülen ara form iddiasının geçersizliğini gösteren pek çok delil ortaya çıkmış durumdadır. Feduccia'nın belirttiği gibi *"Archaeopteryx'in çeşitli anatomik özelliklerini inceleyen yeni araştırmacıarın pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri olduğunu göstermiştir"* ve *"Archaeopteryx'in theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."*[3] *Archaeopteryx* hakkındaki bir diğer sorun, pek çok evrimcinin bu canlının atası olarak kabul ettiği theropod dinozorların fosil kayıtlarından *Archaeopteryx*'ten önce değil sonra ortaya çıkmalarıdır.

John Rennie'nin sözünü ettiği "tüylü dinozorlar" hikayesi ise, evrimcilerin spekülasyonlarından başka bir şey değildir. Son 10 yıl içinde "tüylü dinozor" olarak ileri sürülen fosillerin gerçekte hepsi tartışmalıdır. Detaylı incelemeler, "tüy" olarak gösterilen yapıların kolajen fiberleri olduğunu göstermiştir.[4] Bu spekülasyonlar, evrimci ön yargılardan kaynaklanmaktadır. Feduccia'nın belirttiği gibi *"pek çok dinozor, hiçbir kanıtı olmamasına rağmen, aerodinamik ve tam uyumlu tüylerle kaplı gibi gösterilmiştir"*[5] (Söz konusu "tüylü dinozor"lardan birinin de, bir fosil sahtekarlığı olduğu ortaya çıkmıştır.) Feducia konuyu şöyle özetler: *"Sonuçta, çeşitli bölgelerden iyi korunmuş derilere sahip pek çok dinozor mumyası bilinmesine rağmen, şimdiye kadar hiçbir tüylü dinozor bulunmamıştır."*[6]

At Serileri: John Rennie'nin önemli bir evrim kanıtı olarak gösterdiği at serileri ise gerçekte kendisi adına önemli bir gaftır. Çünkü *Eohippus*'tan günümüz atına (*Equus*) kadar uzandığı ileri sürülen sözde evrim sürecine dair oluşturulan at serileri, pek çok evrimci otorite tarafından da geçersizliği kabul edilmiş bir yanılgıdır. Örneğin evrimci yazar Gordon R. Taylor, at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok

tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerine izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.[7]

Balinaların Kökeni: John Rennie, kanıtlanmış evrim örnekleri arasında balinaların evrimi senaryosunu da saymaktadır. Oysa bu da sadece ve sadece evrimci bir spekülasyondur. Bir kara memelisi olan *Ambulocetus* ile, bu canlının torunu olarak gösterilen *Rodhocetus* gibi eski balinalar arasında çok büyük morfolojik farklar bulunmaktadır. Konunun detayları, *"National Geographic'ten Bir Balina Masalı"* isimli makalemizde incelenmiştir.

Molluskların Kökeni: Rennie'nin evrim örneği olarak sayıp geçtiği bu konu da gerçekte evrim teorisi için önemli bir sorundur. Mollusca filumunu oluşturan bu kabuklu canlılar, sekiz ayrı sınıfa ayrılırlar ve bunların hepsi diğer pek çok canlı filumu ve sınıfı gibi Kambriyen devirde aniden ortaya çıkmıştır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçek, evrim teorisi için büyük sorun oluşturur. Evrimin koyu bir savunucusu olan Britannica Ansiklopedisi bile *"fosil kayıtları, molluskların nasıl ortaya çıktığına ve (molluskların) sekiz ayrı sınıfının Prekambriyen devirde nasıl farklılaştığına dair çok az ipucu vermektedir. Evrimsel soyağacı, büyük ölçüde karşılaştırmalı anatomiden ve gelişmeden çıkarsanmak zorundadır"*[8] diyerek, molluskların evrimi lehinde hiçbir fosil kaydı bulunmadığını kabul etmektedir.

İnsanın Kökeni: John Rennie'nin bu konudaki iddiası, *"20 veya daha fazla hominidin, Lucy ile modern insanın arasını doldurduğu"*dur. Oysa gerçekte *Austraolpithecus*'tan insana (*Homo sapiens*'e) doğru uzanan bir evrim çizgisi yoktur.

Bunun bir göstergesi, *Australopithecus* ile *Homo sapiens* arasındaki *(Homo habilis, Homo rudolfensis, Homo erectus)* kategorilerin son derece spekülatif ve tartışmalı oluşudur. Evrimci paleoantropologlar Bernard Wood ve Mark Collard, 1999'da *Science*'de yayınlanan makalelerinde, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* kategorilerinin hayali olduğunu ve bu kategorilere dahil edilen fosillerin aslında *Australopithecus* genusuna transfer edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.[9] Michigan Üniversitesinden Milford Wolpoff ve Canberra Üniversitesinden Alan Thorne ise, *Homo erectus*'un hayali bir kategori olduğu, bu sınıflamaya dahil edilen fosillerin aslında *Homo sapiens*'in birer varyasyonu oldukları düşüncesindedirler.[10] Bunun anlamı şudur: Ortada soyu tükenmiş bir maymun cinsi olan *Australopithecus* ile, günümüz insanın ve onun farklı ırksal varyasyonlarını içine alan *Homo sapiens* türünden başka bir hominid yoktur. Yani, insanın evrimsel bir kökeni yoktur.

Australopithecus'tan insana (*Homo sapiens*'e) doğru uzanan bir evrim çizgisi iddiasını çürüten bir başka gerçek, bu çizgi üzerinde evrimsel bir sıralama izlediği öne sürülen kategorilerin gerçekte aynı dönemde yaşadıklarının ortaya çıkmasıdır. Bunu

ortaya koyan en yeni kanıt, *Science* dergisinde yayınlanan ve *Homo habilis*, *Homo ergaster* ve *Homo erectus* kategorilerine dahil edilen fosillerin aynı dönemde yanyana yaşadığını gösteren bulgudur. Araştırmayı yöneten North Texas Üniversitesinden Reid Ferring, bu buluşun anlamını şöyle açıklamaktadır: *"Bu tamamen beklenmedik bir durumdur, çünkü şimdiye kadar hakim olan bilimsel görüşler habilis, ergaster ve erectus'u evrimsel bir sıralama içine yerleştirmişti"*.[11]

Moleküler Biyoloji ve Evrim Ağacı: John Rennie, fosiller konusundaki iddialarının zayıflığını fark ettiğinden olacak, bu konunun sonunda bir de moleküler biyolojiye değinerek evrime buradan kanıt bulmaya çalışmaktadır. Rennie'nin iddiası genler hakkındadır ve *"genlerin yapısı ve ürünleri türler arasında, onların evrimsel akrabalıklarına uygun şekilde dağılmaktadır"* demektedir.

Evrimcilerin moleküler biyolojiden bekledikleri budur -yani evrim teorisine göre yakın akraba olan canlıların moleküler olarak da birbirlerine çok yakın çıkmalarıdır. Ama veriler, bu beklentinin tam aksinedir. Son yıların moleküler bulguları, 150 yıllık evrim ağacı ile hiç uyuşmayan sonuçlar vermektedir.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, *"sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."*[12]

rRNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır, Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.[13]

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. Bu gerçek, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan *"Is It Time to Uproot the Tree of Life?"* başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, *"yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı"* ifade edilmiştir.[14]

Kısacası, canlılar arasındaki moleküler karşılaştırmalar, John Rennie'nin iddiasının aksine, evrim teorisinin aleyhinde sonuçlar vermektedir.

Gözün Kökeni ve Darwin'den Bu Yana Evrimleşemeyen Evrim Teorisi (Soru 14)

John Rennie soru 14'te indirgenemez kompleksliklik konusuna girmekte ve evrimciler için her zaman büyük bir sorun olmuş olan gözün kökeninden söz etmektedir. Rennie'nin bu konuda yaptığı açıklama ise, Darwin'in 150 yıl önce öne sürdüğü bir

spekülasyonun tekrarından başka bir şey değildir: Doğada zayıf bir görme yeteneğine sahip "ilkel" gözler bulunduğu ve daha kompleks gözlerin bunlardan evrimleşmiş olabileceği iddiası.

Oysa Darwin'den bu yana, bu iddiayı çürüten açık delliler ortaya çıkmıştır.

1. Doğa tarihi, yeryüzünde tespit edilen ilk göz yapısının hiç de ilkel değil, aksine olağanüstü derecede kompleks olduğunu göstermektedir. Söz konusu göz yapısı, trilobitlerin sahip olduğu çift-mercek sistemli petek gözlerdir. Trilobitler konusunda uzman olan Levi-Setti *"trilobit gözündeki iki lensin arasındaki kırılma arayüzeyinin, 17. yüzyılda Descartes ve Huygens tarafından yapılan optik konstrüksiyonlara benzer bir şekilde tasarlandığını"* söyler.[15] "Optik tasarım harikası" olarak tanımlanan bu gözlerin en çarpıcı özelliği ise, arkalarında daha ilkel bir form bulunmaması, aniden ortaya çıkmalarıdır.

2. Darwin'in "ilkel göz" dediği ışığa duyarlı hücreler bile, kendi içlerinde olağanüstü kompleks bir sisteme sahiptir. En "ilkel" göz bile, ışığa duyarlı bir hücreye, bu hücrenin içindeki olağanüstü kompleks biyokimyasal mekanizmalara[16], bu hücreyi beyne bağlayacak sinirlere ve beyinde bunları yorumlayacak bir görme merkezine muhtaç olan indirgenemez kompleks bir sistemdir. Aşama aşama gelişemez. Dolayısıyla evrim teorisi en "ilkel" gözün bile kökenini açıklamamaktadır ki, bundan yola çıkarak daha kompleks gözleri açıklamaya çalışmasının bir anlamı olsun.

Rennie, *"bilinçli tasarım savunucularının, öncüllerinden çok daha sofistike olduklarını"* yazmıştır. Ancak kendi adına üzücü olan bir durum, evrim teorisinin savunucularının hala Darwin'in 150 yıl önceki geçersiz tezlerini savunmalarıdır. Gözün kökeni hakkında hala "ilkel gözlerden evrimleşme" senaryosunu öne sürmeleri, evrim teorisinin 150 yıldır evrimleşemediğini göstermektedir.

İndirgenemez Komplekslik Karşısındaki Çaresizlik (Soru 15)

John Rennie yazısının en son başlığı altında ise Michael J. Behe ve William Dembski gibi yaratılış gerçeğini savunanlar tarafından ortaya konan kanıtları eleştirmeye çalışmıştır. John Rennie'nin bu konuda yaptığı ilk şey, Michael Behe'yi eleştiren Kenneth R. Miller ve Russell F. Doolittle evrimcilerin itirazlarını aktarmaktır. Oysa Dr. Behe bu itirazları son derece kapsamlı bir şekilde yanıtlamış ve çürütmüştür. *(Bkz. Behe'nin yanıtları)*

Rennie'nin indirgenemez komplekslik karşısındaki çaresizliğini gösteren asıl paragraf ise şudur:

Kilit nokta şudur ki, Behe'nin itiş dışında bir fonksiyonu taşımadıklarını öne sürdüğü flagellumun parçaları, evrimlerine yardımcı olmuş olabilecek başka fonksiyonlara da hizmet edebilirler. Dolayısıyla flagellumun son evrimi, başka amaçlar için evrimleşmiş sofistike parçaların yeni bir rekombinasyonu ile sağlanmış olabilir.

Kısacası Rennie, flagellumun "başka amaçlar için evrimleşmiş parçaların birleşmesiyle" meydana gelmiş olabileceğini söylemektedir. Ama zaten sorun budur: O "başka amaçlar" nedir? Flagellumu oluşturan moleküler parçalar hangi amaçlar için ortaya çıkmış olabilir? Bu konu aşama aşama ortaya konmadıktan sonra, "bilemediğimiz başka aşamalar olmuş olabilir" demek, sadece Darwinist dogmayı tekrar etmek anlamına gelir.

Rennie'nin flagelluma kısmen benzeyen Yersinia pestis organelini veya daha basit yapıdaki flagellumları flagellumun evrim aşamaları olarak göstermesi ise anlamsızdır. Bu, bir jet uçağının sözde "evrimsel" kökenini açıklamak için, bir arabayı veya bir planörü örnek göstermek gibidir. Arada benzerlikler olabilir, ama bu durum söz konusu araçların rastlantılar sonucunda birbirlerinden evrimleştiklerini göstermez. Her biri ayrı ayrı yaratılmış yapılardır.

Rennie'nin Dembski'nin tezine karşı getirdiği itiraz da, Santa Fe Enstitüsünün çalışmalarına atıfta bulunmaktan ibarettir. Oysa söz konusu enstitüdeki teorik çalışmalar da, aynen Ilya Prigogine gibi öncülleri gibi, "öz-örgütlenme" kavramını materyalist bir inanç olmaktan ileri taşıyamamaktadır. (Öz-örgütlenme senaryolarının geçersizliği, Dembski'nin 2002 basımı *No Free Lunch: Why Specified Complexity Cannot Be Purchased Without Intelligence* adlı kitabında detaylı olarak açıklanmaktadır.) Bu arada Santa Fe Enstitüsündeki evrimcilerin John Rennie'ye kıyasla daha sağduyulu olduklarını belirtmek gerekir. Rennie yaratılış gerçeğini bilim dışı bir tez olarak göstermeye çalışırken, Santa Fe Enstitüsü'nün önde gelen bilim adamlarından biri olan Stuart *"bilinçli tasarımın entellektüel ve bilimsel yönden geçerli bir yaklaşım olduğunu kabul etmiştir."*[17]

Rennie'nin Materyalizme Olan Dogmatik İnancı

Yaratılış gerçeği konusundaki itirazlarının ardından sonuçta Rennie ister istemez doğadaki kompleksliğin evrim mekanizmaları ile açıklanamadığını kabul etmekte, çözüm olarak da geleceğe randevu vermeyi seçmektedir:

Dolayısıyla organizmalarda görünen bazı kompleksliker henüz anlamadığımız doğal olgular sayesinde ortaya çıkmış olabilir. Ama bu, bunların doğal olarak ortaya çıkmış olamayacağını söylemekten çok farklıdır.

Rennie'nin mantığında tam bir dogmatizm okunmaktadır: Eğer doğadaki biyolojik olguları evrim mekanizmalarıyla açıklayabileceğini düşünüyorsa, bu durumda bu mekanizmaları belirtmelidir. Eğer biyolojik olguları açıklayabileceği bir mekanizma bulamıyorsa, bu kez de "henüz anlaşılamamış" mekanizmaların varlığını ileri sürmektedir. Ancak eğer bu mekanizmalar anlaşılamamış ise, Rennie bunların varlığından nasıl emin olabilmektedir? Bu mekanizmaların varlığına inanmakla, basit metalleri altına çevirecek bir "simya mekanizması"na inanmak arasında ne fark vardır?

Ve dolayısıyla, evrime inanmakla simyaya inanmak arasında ne fark vardır?

Bütün bu sorular, bizlere Rennie'nin ve diğer koyu Darwinistlerin, evrim teorisini sadece materyalizme olan dogmatik inançları nedeniyle savunduklarını göstermektedir. Darwin bile daha ön yargısız davranmış ve *"eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"*[18] demiştir. John Rennie ve diğer çağdaş Darwinistler ise, Darwin'in tarif ettiği gibi indirgenemez kompleks organlar kendilerine gösterildiğinde, teorinin çöktüğünü kabul etmek yerine, geleceğe randevu vermeyi yeğlemektedirler.

Rennie'nin yazısı incelendiğinde, tüm bu dogmatizmin altında yatan daha da temel bir düşünce ortaya çıkmaktadır. Aşağıdaki satırlar, bu konuda oldukça aydınlatıcıdır:

Bilim, doğal seleksiyonun ötesinde de bazı güçlerin evrimde rol oynama olasılığını kabul eder. Ama bu güçler doğal olmalıdır; varlıkları bilimsel kavramlarla kanıtlanmamış olan gizemli yaratıcı zihinlere atfedilemezler.

Buradaki ilk cümlede, dikkat edilirse, Rennie varlığı kesin olarak kanıtlanmamış bazı güçlerin evrime katkı sağlayabileceğini belirtmektedir. Ama ikinci cümlede bir şart koşmaktadır: Bu güçler, doğal kuvvetler olmalıdır, bilinçli bir Yaratıcının varlığı reddedilmelidir. Bu şartın nedeninin de bilinçli Yaratıcının varlığının bilimsel olarak "kanıtlanmamış" olması olduğunu yazmaktadır. Oysa Rennie bir önceki cümlede kanıtlanmamış güçlere ihtimal vermektedir. Yazısının diğer kısımlarında da, yukarıda incelediğimiz gibi, henüz bulunamamış ama gelecekte bulunmasını umut ettiği evrim mekanizmalarından söz etmektedir. Demek ki Rennie'nin sorunu, yaratılış gerçeğinin kanıtlanmış olup-olmaması değil, bu gerçeğin varlığının inandığı materyalist felsefeye aykırı olmasıdır.

Kuşkusuz Rennie'nin istediği gibi inanma özgürlüğü vardır. Bazı insanlar materyalist felseye inanır, bazıları yıldız falına, bazıları simyaya... Sorun, Rennie ve benzeri materyalistlerin, inandıkları bu dogmayı bilimin bizzat kendisi gibi göstermeye çalışmalarıdır. İki yüzyıllık büyük bir aldanıştır bu. Ama artık son günlerini yaşamaktadır.

Sonuç

Aslında *Scientific America*n editörü John Rennie'yi bu yazıdan dolayı kutlamak gerekir. Kendisi; yaratılışın delillerine karşı hiçbir gerçek cevap verememekle; bu sıkıntı içinde pek çok önemli delili tamamen gözardı etmekle; dogmatik insanlara has bir fanatizm ve öfke sergilemekle; Darwinizm'in içinde bulunduğu çöküş sürecini belgelemiştir.

Lamarckizm'in çökmesinde, Mendel gibi büyük bilim adamlarının başarılarının yanında, Lysenko gibi koyu Lamarkçıların fiyaskoları da rol oynamıştır. Darwinizm'in çökmesinde ise, günümüzde yaratılış gerçeğini savunan bilim adamlarının başarılı çalışmalarının yanında, koyu Darwinistlerin mantıksal ve bilimsel hezimetleri de rol oynayacaktır.

Bu tartışmaları bir kaç on yıl sonra okuyacak olanlar ise, bu gerçeği çok daha açık görecekler ve bilimle içiçe olan pek çok insanın Darwinizm gibi bir efsaneye nasıl olup da aldandıklarına hayret edeceklerdir.

Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

1. Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117

2. C.B. Thaxton, W.L. Bradley, ve R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, Philosophical Library, New York, 1984, s. 119

3. Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds*, Yale University Press, 1999, p. 81

4. Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, volume 278, sayı 5341, 14 Kasım 1997, s. 1229 - 1230

5. Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds*, Yale University Press, 1999, s. 130

6. Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds*, Yale University Press, 1999, s. 132

7. Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Abacus, Sphere Books, London, 1984, s. 230.

8. "Mollusk", *Evolution and Paleontology*, Encyclopedia Britannica, 2002

9. Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, sayı 5411, 2 Nisan 1999, s. 65-71

10. Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, Kasım-Aralık 2000, s. 491

11. "Fossil Discovery Upsets Theories On Human Origins", Associated Press, http://www.msnbc.com/news/776334.asp?cp1=1

12. Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", *Journal of Molecular Evolution*, vol 49, 1999, s. 510

13. James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", *Science*, vol. 283, 1999, s. 2027

14. Carl Woese, *"The Universel Ancestor"*, Proceedings of the National Academy of Sciences, USA, 95, (1998) s. 6854

15. Levi-Setti, R. *Trilobites*, 1993, University of Chicago Press, Chicago, s. 54

16. Bu mekanizmaların olağanüstü kompleks yapısı, Michael Behe'nin Darwin's Black Box adlı eserinde açıklanmaktadır. Behe'nin belirttiği gibi, sadece retina hücresindeki kimyasal yapı dahi, Darwin'i çürütmek için yeterlidir.

17. "Dembski and Kauffman Square Off in New Mexico", Philip Johnson's Weekly Wedge Update, 19 Kasım 2001; www.arn.org

18. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189

Bu kitapta, yerli ve yabancı medyada, evrim teorisi ile ilgili yer alan önemli bazı yanılgıların cevapları yer almaktadır. Bazen bir köşe yazısında, bazen bir haberde, kimi zaman da bir televizyon programında evrim teorisini bilimin gereği göstermeye çalışanlar, Darwinizm propagandası yapmakta ve bu konuda yeterli bilgisi olmayan pek çok insanı da büyük bir aldatmacanın içine sürüklemektedirler.

Oysa Darwinizm'in hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Charles Darwin'in evrim teorisini ortaya attığı tarihten bu yana 150 yılı aşkın süre geçmiş, ancak bu süre içerisinde evrim teorisini destekleyen tek bir bilimsel delil dahi bulunamamıştır. Elde edilen bulgular evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Tam tersine, bilim ve teknoloji alanında yaşanan pek çok gelişme evrenin yoktan var edildiğini yani yaratılmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin içine düştüğü açmaz, bugün evrimciler tarafından bile kabul edilirken, çoğu zaman ideolojik kaygılarla, kimi basın ve yayın organları tarafından evrim teorisi gündemde tutulmaktadır. Söz konusu propagandanın hiçbir gerçeklik payı içermediğinin ve bununla birlikte evrim teorisinin aldatmacalarının ve yanılgılarının gözler önüne serilmesi ise son derece önemli bir çalışmadır.